

самодостатнього національного засобу юридичного захисту – Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод (ЄКПЛ), що діє як національний закон з 03.08.1997 року. В інтересах доньки я дію як її законна представниця за приписами ст.154 СК України. Я ВИМАГАЮ застосування та виконання, при розгляді та вирішенні цього звернення, приписів ЄКПЛ та рішень Європейського Суду з прав людини (ЄСПЛ) як національного закону та джерел національного матеріального та процесуального права відповідно. Національні приписи права України застосовуються тут на підставі ст.53 ЄКПЛ та в якості аргументів.

4. Цей лист є оскарженням, за приписами ЄКПЛ та практикою ЄСПЛ, порушень моїх прав людини попередніми судовими розглядами моїх звернень.
5. Цей лист є апеляцією, поданою в порядку КАСУ, об'єднаною із заявою про порушення прав людини в порядку ЄКПЛ, що не заборонене жодним законом України.
6. Цей лист доповнює на стадії оскарження, за приписами ЄКПЛ та практикою ЄСПЛ, раніше подані звернення новими фактами та новими вимогами.
7. Цей лист подається на доповнення та уточнення раніше поданого позову в цій справі та на заміну раніше поданого позову і доповнень до нього.
8. Цей лист є моєю доповненою заявою (в порядку ЄКПЛ) від 29.01.21 про порушення прав людини державою Україна, об'єднаною з апеляцією, і подається на заміну вказаної заяви від 29.01.21.
9. Цей лист надсилається до Вищої ради правосуддя, Ради суддів та Державної судової адміністрації для інформування про фашистське правосуддя України та вжиття негайних заходів до усунення порушень права в питаннях їх повноважень.
10. Цей лист подається до СБУ, ДБР, НАБУ та Офісу Генерального прокурора як заява про системні та систематичні масштабні злочини в системі соціального захисту та судочинства, включно міжнародні злочини проти людяності, включно утримання в державному рабстві, геноцид, винищення людей, які вчиняються чиновниками проти українського народу, включно проти мене та моєї доньки, протягом щонайменше останніх 20 років до сьогодні.
11. Цей лист подається також до агенцій Українська служба «Голосу Америки» та BBC News Україна для інформування про фашистську природу пенсійної та судівничої систем України та їх діючих осіб та вчинені ними злочини. Враховуючи, що наведені тут факти підпадають під ознаки масштабних міжнародних злочинів проти людяності, включно утримання в державному рабстві, геноцид, винищення людей, які вчиняються чиновниками проти українського народу, і ці злочини не мають кордонів, прошу передати подані документи правоохоронним органам ваших держав для проведення незалежного розслідування і міжнародного кримінального переслідування злочинців. Усі потрібні документи будуть надані.

Резюме

12. У зв'язку зі встановленням інвалідності Замостянське ПФУ призначило мені з 21.03.02 пенсію по інвалідності в розмірі за віком в сумі 673,40 грн., а з часом підвищило її до 740,74 грн. та 783,02 грн.
13. 01.01.2004 року ПФУ таємно від мене скасувало мою зароблену пенсію і за тими ж даними призначило нову за новим законом "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" в розмірі 140,85 грн., або \$0,85/добу. Мене про це не повідомили.
14. В 2012 році я випадково дізналась про цей факт і попросила ПФУ надати документи на підтвердження і розрахунок втраченої пенсії. Мені відмовили.
15. Тоді ж я подала до суду, але суд закрит справу без розгляду. Я ще тричі подавала до суду, але фінал один: справи закривають без розгляду або відмовляють в позові. Замість захисту прав людини, ми отримали 9 років суддівських знущань.
16. Усі ці 19 років ПФУ утримує мене з дитиною-інвалідом в державному рабстві, разом з іншими 11,5 млн. пенсіонерів-державних рабів України.

I. Заявниця

17. Щербата Наталя Михайлівна, людина з інвалідністю 2 групи.
18. Домашня адреса:
19. Держава, проти якої подається заява – Україна.

II. Предмет заяви

A. Опис фактів

20. (З 1 січня 2012 року усі районні управління Пенсійного фонду України у м. Вінниці злиті в одне управління Пенсійного фонду України в м. Вінниці (міське ПФУ), а нещодавно усі підрозділи ПФУ Вінницької області об'єднані в одне Головне управління Пенсійного фонду України у Вінницькій області (ВОПФУ)).
21. 21.03.02 МСЕК встановила мені інвалідність. На моє звернення, відділення пенсійного фонду в Замостянському районі м. Вінниці (Замостянське ПФУ) протоколом від 29.03.02 №137 призначило мені як працюючому інваліду пенсію по інвалідності з 21.03.02 в розмірі пенсії за віком в сумі 673,40 грн., що дорівнювало 94% мого заробітку, 4,81 мінімальних зарплат і 15,7 мінімальних пенсій за віком. За обрахунками ПФУ, моя зарплата для розрахунку пенсії склала 716,67 грн. (при середньо-статистичній 126,68 грн.), стаж роботи – 26 років 2 місяці 20 днів (при необхідному для пенсії за віком 20 років). Виплачувалась мені пенсія в зменшеній сумі 129 грн., а потім 141,9 грн., без пояснення підстав недоплати. Через багато років міське ПФУ пояснило, що зменшену пенсію два роки виплачувало мені в обмеженому розмірі 3 мінімальних пенсій за віком на підставі (неконституційного) припису ст.19.5 закону України «Про пенсійне забезпечення»: «Максимальний розмір пенсії не може перевищувати трьох... мінімальних пенсій за віком».
- 21.1. Розпорядженням 138300 від 09.04.03 на 01.04.03 року мені призначена пенсія в сумі 740,74 грн., а виплачувалась в сумі 141,9 грн.; на 01.07.03 мені призначена пенсія 783,02 грн., а виплачувалась в сумі 150 грн. При підвищенні пенсії застосовувався коефіцієнт пенсія=15,7 мінімальних пенсій за віком.
22. 12.08.02 я звільнилась з роботи і 21.08.02 подала до ПФУ оригінал трудової книжки із записом про звільнення. Копію трудової книжки ПФУ залишив у справі.

23. 01.01.2004 року ПФУ відібрало у мене мою зароблену пенсію, анулювавши її та припинивши виплату, та примусово таємно від мене призначило іншу пенсію – по інвалідності, за тими ж документами пенсійної справи, в розмірі 50% пенсії за віком (281,7 грн.) – 140,85 грн. замість 783,02 грн., тобто, в 5,56 разів меншу, в розмірі 17,9% від призначеної раніше пенсії, або 0,69 мінімальної зарплати та 1,9 мінімальної пенсії за віком. І це при тому, що прожитковий мінімум (ПМ) на той час склав 362 грн./міс., а пенсію призначили в розмірі 0,389 ПМ. При цьому кинули мене в безодню заборонених ООН абсолютних злиднів, нижче межі фізичного виживання – \$0,85/добу (курс НБУ на 01.01.04 = 5,3315 грн./\$)! Зробили це непомітно: в грудні 2003 року виплатили пенсію в розмірі 150 грн., а в січні 2004 року – 168 грн. Наче збільшили!

23.1. Про цей злочинний грабіж я дізналася через багато років зовсім випадково – коли 16.01.12 звернулась до міського ПФУ для з'ясування питань пенсії. Під час бесіди, листаючи мою пенсійну справу, дільничний інспектор проговорилась мені, що ще в 2004 році мене перевели на іншу пенсію. Схоже, тоді вона теж вперше про це довідалась – ніяк не могла розібратися в документах моєї справи і пояснити, коли точно – чи то в січні, чи то в травні 2004 року; чийм рішенням і чому мене перевели на іншу пенсію; чи здійснене переведення за якимось законом, чи ні; якщо за законом, то яким саме. Відповіді на свої запитання я не отримала.

23.2. Тоді 24.01.12 я звернулась до відповідача з інформаційним запитом №22. В ньому я просила надати інформацію про факт, дату та правові підстави здійснення мені заміни призначеної пенсії на іншу, навести дані про розмір фактично виплаченої пенсії за час з моменту здійснення перерахунку по даний час, розмір пенсії, яка була б виплачена мені без здійснення перерахунку за час з моменту перерахунку по даний час, а також копії управлінських рішень про здійснення перерахунку (ів) пенсії. Ще в день звернення із запитом в управлінні мені заявили, що ніхто не буде надавати відповідь в 5-денний строк, що управління не визнає права людини звертатись з інформаційними запитами з власних питань, що це проста заява і строк її розгляду не менше 15 днів. Так і сталося. Після спливу встановленого законом строку надання інформації я неодноразово зверталась і до дільничного інспектора, і у відділ звернень, але даремно. Нарешті, мені усно повідомили, що відповідь надана 10 лютого 2012р. Однак, не дочекавшись листа і на цей раз, 17.02.2012р. я змушена звернутись особисто до тодішнього заступника начальника управління Скорик Тетяни Валентинівни з повторним інформаційним запитом №22-1, який був зареєстрований лише 21.02.2012р. за вх. №127/Щ-1. 18.02.2012р. я отримала відповідь на мій інформаційний запит №22, здану поштою 17.02.2012р. (замість 31.01.12 – з прострочкою 17 днів), але зареєстровану 07.02.2012р. за вих. №46/Щ-1. Це означає, що лист надісланий управлінням після мого звернення зі скаргою. В листі відповідач вказує, що це є відповідь на мою заяву (хоча із заявою я не зверталась!), і повідомляє (вперше!), що перерахунок раніше призначеної пенсії проведений мені на пенсію по інвалідності, яку я отримую і зараз, з 01.01.2004 року відповідно до вимог п.1 ст.43 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 9.07.03 року №1058-IV (закон №1058-IV). Копії запитаного(их) управлінського(их) рішення(нь) не надано без пояснення причин і навіть не вказані реквізити: кількість рішень, автор, форма, дата, реєстраційний номер, зміст. Додані довідки №№55 та 56 про розмір нарахованої та фактично виплаченої мені пенсії за період з 01.01.2004 по 28.02.2012р., в яких як пенсія вказана не власне пенсія, а всі фактичні виплати, проведені через пенсійний фонд, включаючи втрати від інфляції. Розмір пенсії не повідомлений і цього не робиться ніколи і нікому, оскільки комп'ютерна система документообігу ПФУ по всій державі створена так, щоб як пенсію показувати усі бюджетні виплати, штучно завищувати виплачувані пенсії, і їх реальні розміри ніколи не фігурують ні в поточній документації, ні в статистиці. Дані про розмір пенсії, яка була б мені виплачена без перерахунку, за законом України «Про пенсійне забезпечення», не надані без пояснення причин до сьогодні, і вони невідомі мені дотепер.

23.3. 24.02.12р. я отримала листа управління від 22.02.12р. №127/Щ-1 зі ще однією відповіддю на мою «заяву», а фактично на повторний інформаційний запит від 24.01.12р., в якому продубльована перша відповідь і знову надані аналогічні довідки про розмір нарахованої та фактично виплаченої мені пенсії за період з 01.01.04 по 28.02.12р., №№69 та 70, частково відмінні від первинних. Копії запитаних управлінських рішень та дані про розмір пенсії, яка була б мені виплачена без перерахунку, тобто, за законом України «Про пенсійне забезпечення», не надані за цими двома зверненнями без пояснення причин до сьогодні.

23.4. Пояснюючи факт та підстави заміни моєї пенсії, на моє звернення через 8 років, ПФУ повідомило, що провело мені ПЕРЕРАХУНОК раніше призначеної пенсії на пенсію по інвалідності, яку я отримую і зараз, з 01.01.2004 року відповідно до вимог п.1 ст.43 нового закону №1058-IV. Що начебто п.1 ст.43 закону №1058-IV вимагав провести такий перерахунок з 01.01.2004, оскільки в новому законі моя призначена пенсія не була передбачена. Такий «перерахунок» Замостянське ПФУ вчинило розпорядженням(и) від невідомої дати та номера в односторонньому порядку, без мого звернення, без моєї заяви, без моєї участі і навіть без повідомлення мене, ТАЄМНО розрахувало і призначило мені нову пенсію по інвалідності за новим законом.

23.5. Пізніше в судовому засіданні по справі №212/10573/2012 представниця міського ПФУ Прилуцька С.В. пояснила суду, що насправді вони отримали команду з центрального офісу ПФУ виконати такий «перерахунок» по усіх існуючих пенсійних справах, і що фактично він був здійснений в Києві офісом ПФУ і переданий на місця електронними файлами, а тут вже усі документи друкувались, підписувались, складались в пенсійні справи і тихенько виконувались. Ніякого інформування про грабіжницькі зміни жодному пенсіонеру, включно мені, не надсилали.

23.6. Про призначення мені іншого виду пенсії за іншим законом з власної ініціативи ПФУ протиправно не повідомило мене та копію рішення(нь) не надіслало мені до сьогодні. Цей факт порушення встановлений постановами судів від 31.05.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/31874797> та від 29.10.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/34531317> у справі №212/10573/2012. Це означає, що порушення є триваючим, триває з 01.01.2004 року до сьогодні, тобто, протягом понад 18 років, і продовжує тривати надалі.

24. 14.04.09 року я звернулась до Ленінського ПФУ щодо з'ясування порядку отримання введеної з 01.04.09 року надбавки до пенсії, інформація про яку стала мені випадково відома з телевізійних новин. Інспектор усно пояснила мені цей порядок і додатково повідомила, що як непрацююча я маю право перейти на пенсію в розмірі за віком, а також на надбавку до пенсії на дитину. Пізніше з'ясувалось, що право на пенсію по інвалідності в розмірі з віком я вдруге отримала ще 5 років назад за законом України «Про внесення зміни до статті 33 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" від 4 листопада 2004 року №2153-IV, який набув чинності 24.11.04 року, і відповідно до якого непрацюючим інвалідам II та III груп повернули відібране 01.01.2004 року право на пенсію по інвалідності в розмірі пенсії за віком при наявності необхідного стажу. Однак, жодної інформації про нове моє право та можливість покращання пенсійного забезпечення відповідач не надавав мені з власної ініціативи за весь період з моменту набуття мною права до сьогодні, а я дізналася про нього випадково через роки. Це означає, що порушення є триваючим, триває понад 16 років, і продовжує тривати надалі.

24.1. Виконуючи рекомендацію пенсійного фахівця, 22.04.09 року я подала Ленінському ПФУ заяву про виплату мені як непрацюючому інваліду доплати до пенсії та на малолітню доньку Щербату А.В., 12.10.2000 р.н., а 27.04.09 року – заяву про переведення мене на пенсію по інвалідності в розмірі за віком. Рішенням від 03.06.09 року Ленінське ПФУ відмовило мені в призначенні пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198. Єдиною причиною такого рішення послужив факт реєстрації мене приватним підприємцем 24.06.1997 року, хоча ще 9,5 років назад, 17.02.2000 року, більше ніж за 2 роки до первинного звернення за пенсією я припинила підприємницьку діяльність в повному обсязі, про що надала докази відповідачу. Відмовляючи в зверненнях, ПФУ послалось на п.28 «Порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до закону України «Про загальнообов'язкове пенсійне страхування», затвердженого постановою правління ПФУ від 25.11.05 №22 та на спільний лист ДПА України та ПФУ від 16.03.06 №3048/5/29-1016 та №3063/02-20. Жодного обґрунтування свого рішення законом ПФУ не надало.

25. За усі роки перебування на обліку в ПФУ до сьогодні ПФУ НІКОЛИ не інформувало мене про мої пенсійні права, і така практика застосовується завжди щодо усіх пенсіонерів, є системною і систематичною. Я не отримала жодного ініційованого ПФУ письмового роз'яснення чи інформації про належні мені пенсійні права, про набуття права на призначення пенсії і порядок її призначення, про призначення або відмову в призначенні пенсії, її розмір, порядок виплати, а також про можливість та умови переходу на інший вид пенсії. Зокрема, ПФУ ніколи не інформувало мене про моє право на отримання пенсії в розмірі не менше ПМ на мене та окремо в розмірі не менше ПМ на кожного члена моєї сім'ї, про обов'язкові для України стандарти МОП про розмір пенсії кожного інваліда не менше двох ПМ, про право та порядок виходу на пенсію по інвалідності в розмірі пенсії за віком, про право та порядок виходу на пенсію за віком, про право збільшення пенсії на один ПМ на догляд як самотньому інваліду тощо. З ініціативи ПФУ я не отримувала також жодних рішень, що приймалися щодо мене. Ці порушення є системними, продовжуються до сьогодні, є триваючими, і тривають надалі.

26. Номінальна недоплата (станом на день сплати) мені пенсії склала:

(i) призначеної пенсії:

за весь період обмеженої виплати пенсії з березня 2002 року по грудень 2003 року (1 рік і 10 місяців) 12 165,81 грн.;

за весь період невиплати вкраденої пенсії в номінальному розмірі (без підвишень) з січня 2004 року по вересень 2011 року (7 років і 9 місяців), коли виплата була все ще меншою від призначеної, 29 557,04 грн.;

всього номінальна недоплата призначеної пенсії в номінальному розмірі (без підвишень) з березня 2002 року по вересень 2011 року (8 років і 7 місяців) склала 41 722,85 грн.;

(ii) призначеної пенсії з урахуванням її підвишень:

виходячи з розміру призначеної пенсії, відповідній 4,81 номінальних (на день сплати) мінімальних зарплат – 1 327 412,85 грн.;

або виходячи з розміру призначеної пенсії, відповідній 15,66 номінальних (на день сплати) мінімальних пенсій за віком – 2 496 628,08 грн.;

або виходячи з розміру призначеної пенсії, збільшеної в 5,66 разів (коефіцієнт зменшення пенсії ПФУ) – 1 165 089,25 грн.

від розміру номінального (на день сплати) бюджетного прожиткового мінімуму (БПМ) – 19 840,77 грн.;

від розміру номінального подвійного БПМ – 161 218,77 грн.;

від розміру номінального (на день сплати) фактичного прожиткового мінімуму (ФПМ) – 79 293,70 грн.;

від розміру номінального подвійного ФПМ – 458 244,71 грн.;

(iii) від недоплати сімейної складової на дитину за період з травня 2004 року по березень 2021 року:

від розміру номінального БПМ – 221 683,00 грн.;

від розміру номінального БПМ +2БПМ (за час інвалідності) – 355 815,00 грн.;

від розміру номінального ФПМ – 372 110,52 грн.;

від розміру номінального ФПМ + 2ФПМ (за час інвалідності) – 647 971,53 грн.;

(iiii) від недоплати на мій як самотньої людини з інвалідністю догляд за період з вересня 2016 року по березень 2021 року:

від розміру номінального БПМ – 100 256,00 грн.;

від розміру номінального ФПМ – 214 851,29 грн.

26.1. Майнова шкода від недоплати мені пенсії станом на березень 2021 року (за 19 років і 1 місяць) склала не менше:

(i) виходячи з розміру призначеної пенсії, відповідній 4,81 актуальних мінімальних зарплат – 6 316 808,32 грн.;

або виходячи з розміру призначеної пенсії, відповідній 15,66 актуальних мінімальних пенсій за віком – 6 051 339,26 грн.;

або виходячи з розміру актуальної пенсії, збільшеної в 5,66 разів (коефіцієнт зменшення пенсії ПФУ) – 5 799 049,58 грн.;

від розміру актуального БПМ – 267 965,03 грн.;

від розміру актуального подвійного БПМ – 702 149,78 грн.;

від розміру актуального ФПМ – 778 874,73 грн.;

від розміру актуального подвійного ФПМ – 1 859 980,50 грн.

(ii) від недоплати сімейної складової на дитину за період з травня 2004 року по березень 2021 року:

від розміру актуального БПМ – 221 683,00 грн.;

від розміру актуального 1БПМ + 2БПМ (на час інвалідності) – 355 815,00 грн.;

від розміру актуального ФПМ – 372 110,52 грн.;

від розміру актуального 1ФПМ + 2ФПМ (на час інвалідності) – 647 971,53 грн.

(iii) від недоплати на мій як одинокій людині з інвалідністю догляд за період з вересня 2016 року по березень 2021 року:

від розміру актуального БПМ – 120 395 грн.;

від розміру актуального ФПМ – 259 269,45 грн.

27. Під час провадження у справі №212/10464/2012 ВОПФУ навмисно не виконало дві ухвали суду про надання суду розрахунку втраченої мною пенсії, призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення», внаслідок таємного призначення та виплати мені натомість нової пенсії за законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»: від 09.06.15

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/44779778> та від 27.08.15

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/49257760>. При цьому чиновники ВОПФУ усвідомлювали, що такий

розрахунок може фахово виконати лише саме ПФУ як монопольна структура, а без нього неможливо визначити ціну позову. В такий спосіб ВОПФУ навмисно перешкодило нашому доступу до суду.

27.1. Це означає, що ВОПФУ зловжило правами шляхом порушення нашого права на справедливий суд у формі довготривалого невиконання двох судових рішень з 09.06.15 до сьогодні, протягом 5 років і 9 місяців, та відповідно з 27.08.15 до сьогодні, протягом 5 років і 6 місяців. Це означає також, що ВОПФУ зловжило правами шляхом порушення нашого права на доступ до суду у формі створення позивачам навмисної перешкоди у доступі до суду довготривалим ненаданням суду розрахунку втраченої пенсії, необхідного для обрахування ціни позову.

28. Під час судового розгляду спору у справі №212/10464/2012, не погоджуючись з призначенням судово-економічної експертизи для визначення розміру втраченої мною пенсії, відповідач подав апеляцію на ухвалу ВС від 25.01.16, знаючи завчасно про відсутність у нього фінансування на сплату судового збору і не сплативши збір. Ухвалою <https://reyestr.court.gov.ua/Review/55420904> від 03.02.16 ВААС залишив апеляцію без руху і надав ВОПФУ строк для сплати судового збору. Ухвалою від 25.02.16 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/56064339> апеляція повернута через несплату судового збору. Лише 26.04.16, після повернення справи, ВС повернувся до її розгляду.

28.1. Це означає, що з 26.01.16 до 25.04.16 відповідач штучно затягнув розумний строк розгляду справи на три місяці, що є зловживанням правами.

29. З ухвали ВС від 22.10.20 у справі №212/10464/2012 мені стало відомо, що ВОПФУ подало до суду заяву з клопотанням залишити позов без розгляду, яка стала підставою наступного залишення судом мого позову без розгляду. Таке заборонене українським міжнародним правом ще з 1997 року, хоча і передбачене українським національним правом. Державні чиновники повинні знати права людини, включно і принцип верховенства права, і дотримуватись їх. Це означає, що, зловживаючи правами та бажаючи протиправно позбавити мене з дитиною належного права на справедливий суд, ВОПФУ застосувало недозволений прийом у вигляді звернення до суду вчинити протиправні дії, та цим позбавило нас права на доступ до суду.

Судові справи

30. Зіткнувшись з таким чиновницьким свавіллям, я вирішила подаватись до суду для захисту та поновлення моїх порушених прав. Протягом останніх дев'яти років я чотири рази подавала позови проти ПФУ до суду, але даремно – в жодній суд не захистив моїх порушених прав. А свавілля чиновників ПФУ продовжуються і множаться.

АА. Перша справа №212/4209/2012 (в окремих документах – №212/4709/2012)

31. Я з донькою подала 12.03.12 Ленінському районному суду м. Вінниці (Ленінський суд) позов до ПФУ в м.Вінниці про захист моїх та моєї малолітньої дитини Щербатої А.В. прав на пенсійне забезпечення та отримання інформації, включивши до позову клопотання про звільнення від сплати судового збору, де він сплачується. Серед іншого, ми просили визнати порушення відповідачем ст.1 Протоколу 1, ст.8 та ст.10 ЄКПЛ, а щодо Щербатої А.В. – також ст.ст.24 та 27 Конвенції ООН про права дитини. Справі присвоєний №212/4209/2012 (в окремих документах – №212/4709/2012).

31.1. Ухвалою від 14.03.12 (<https://reyestr.court.gov.ua/Review/24446417>) суддя Кашпрук Г.М. без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів залишив без розгляду вимоги п.п.78-80.2 позову, мотивуючи начебто пропуском строку позовної давності, а решту залишив без руху і завимагав сплати судового збору, ігноруючи наявну судову практику звільнення судами позивачів від сплати судового збору в аналогічних спорах. Відповідно ст.3.13 до закону України «Про судовий збір», судовий збір не сплачується з позовної заяви про відшкодування шкоди, заподіяної особі незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу державної влади, їх посадовою або службовою особою (п.п.84, 85, 86, 87, 88, 89, 90 позову). Так само судовий збір не сплачується з вимог за ЄКПЛ (п.82 позову). Це означає, що суддя залишив без руху вимоги п.п.81 та 83 позовної заяви. Жодного рішення за клопотанням про звільнення від сплати судового збору суд не ухвалював, як і не навів жодної мотивації проти такого клопотання. Єдина так звана «мотивація» була такою: «наведені позивачем обґрунтування щодо несплати судового збору, на переконання суду, не є достатніми для звільнення від його оплати». Жодного рішення в частині звільнених від сплати судового збору майнових вимог п.п.84, 85, 86, 87, 88, 89, 90 позову суд не ухвалював. Вимоги визнання порушень ЄКПЛ та Конвенції ООН про права дитини п.82 позову, з яких так

само не сплачується судовий збір, суд теж не розглядав і навіть не згадав про них.

31.2. Також, суддя Кашпрук Г.М. включив до тексту ухвали від 14.03.12 таке позапроцесуальне повідомлення: «Крім того, позивачами не конкретизовано зміст позовних вимог, викладених у п.п.82-86 адміністративного позову», і висунув позапроцесуальну вимогу викладення позову в новій редакції, хоча таких повноважень не надав йому жодний закон. Ці позапроцесуальні повідомлення та вимога не містять жодного правового наповнення, а відтак, не мають жодного юридичного значення і не тягнуть жодних юридичних наслідків для позивача.

31.3. 19.03.12 ми подали заяву про відвід судді Кашпруку Г.М. та апеляційну скаргу на ухвалу від 14.03.12.

31.4. Не маючи жодної інформації по справі протягом місяця, я 19.04.12 звернулась до апеляційного суду (ВААС) із заявою та інформаційним запитом про долю справи, однак, 23.04.12 ВААС (М. Шелюховський) відмовив мені в наданні інформації. 24.04.12 я особисто звернулась до ВААС. В канцелярії мені повідомили, що рішення у справі не ухвалювались і в комп'ютерній системі жодна інформація про рух справи відсутня. Тоді я подала заяву про ознайомлення зі справою, однак, суддя Заліський І.Г. двічі заборонив апарату суду видавати справу навіть після особистого дзвінка керівника апарату Гриневича В.С., і мені її так і не видали. Лише після усіх цих подій того ж дня в комп'ютерній системі суду з'явилися ухвали по справі, датовані чомусь аж 11.04.12, тобто, сфальсифіковані. Ось чому суддя не дав мені справи – щоб приховати власні зловживання. Цими ухвалами (<https://reyestr.court.gov.ua/Review/23776189>, <https://reyestr.court.gov.ua/Review/45382040>, <https://reyestr.court.gov.ua/Review/45382046>) суддя Заліський І.Г. 1) відкрив апеляційне провадження лише в частині скарги в інтересах малолітньої дитини; 2) відстрочив сплату судового збору, хоча ми не звертались з таким клопотанням; та 3) призначив розгляд справи 03.05.12 без вказання часу та номера приміщення в суді, де розглядатиметься справа. Ні ухвали, ні повістки нам з донькою не надсилались. Клопотання про звільнення від сплати судового збору суд не розглянув і ніякого рішення по ньому не ухвалював.

31.5. 27.04.12 ми подали заяву про відвід судді Заліському І.Г. та заяву з вимогою надати можливість особистої участі в розгляді апеляції, але ця вимога проігнорована: час та місце судового засідання нам так і не повідомили.

31.6. Ухвалою від 03.05.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/45382270> ВААС в складі суддів Заліський І.Г., Матохнюк Д.Б., Мельник-Томенко Ж.М., без моєї участі, відмовив у задоволенні моєї заяви в інтересах малолітньої дитини Щербатої А.В. про відвід судді Заліського І.Г., проігнорувавши принцип *nemo iudex in causa sua* та факти заборони суддею доступу до матеріалів справи і фальсифікацію трьох ухвал. Моя заява про відвід судді Заліського І.Г. в частині моїх власних інтересів не розглянута до сьогодні. Іншою ухвалою від тієї ж дати <https://reyestr.court.gov.ua/Review/23856734> суд без повідомлення мене про час розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів відмовив мені в задоволенні апеляції – в частині скарги в інтересах малолітньої дитини, ще й стягнувши з малолітньої дитини судовий збір в подвійному, в порівнянні із законом, розмірі. При цьому мотивував своє рішення так:

31.6.1. «встановлення процесуальних строків законом та судом передбачено з метою дисциплінування учасників адміністративного судочинства та своєчасного виконання ними передбачених КАС України певних процесуальних дій» (NB: брехня. така мета не передбачена ні КАСУ, ні жодним іншим законом України);

31.6.2. «суд, враховуючи майновий стан сторони, може своєю ухвалою зменшити розмір судових витрат, звільнити від їх оплати повністю або частково, чи відстрочити або розстрочити сплату судових витрат на визначений строк. Отже, це право суду, але не обов'язок. ...суд першої інстанції дійшов правильного висновку щодо залишення частини позовних вимог без руху, оскільки, позивачем не було сплачено судовий збір». (NB: брехня. суд, як і будь-який орган влади, не має ні прав, ні обов'язків; Конституція України наділила його лише імперативними повноваженнями, які є неподільною сукупністю прав і обов'язків).

31.7. ВААС не розглядав апеляцію в частині моїх власних порушених прав людини і жодного рішення в цій частині вимог не ухвалив. ВААС так і не розглянув апеляцію в частині оскарження порушень наших прав людини на доступ до суду, гарантованих ст.6.1 ЄКПЛ, включивши до тексту судового рішення позапроцесуальне повідомлення про це: «...щодо позовних вимог про визнання порушення відповідачем норм Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод людини та Конвенції ООН про права дитини, слід зазначити, що суд не розглядає позовні вимоги, які віднесені до компетенції Європейського суду з прав людини». Рішення про залишення без розгляду цієї частини вимог суд не ухвалював.

31.7.1. Це означає, що з 19.03.12 до сьогодні, тобто, протягом майже 9 років, на розгляді ВААС (на даний час – Сьомий апеляційний адміністративний суд, 7ААС) у справі №212/4209/2012 знаходяться не розглянуті по суті судові вимоги: 1) Щербатої Н.М. у власних інтересах – усі вимоги апеляції; 2) обох позивачок – про визнання порушення права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ, суддею Ленінського суду (з 05.07.12 – Вінницького міського суду, ВМС) Кашпруком Г.М., 3) заява позивачки Щербатої Н.М. у своїх власних інтересах про відвід судді Заліського І.Г., а також 4) клопотання обох позивачок про звільнення від сплати судового збору. Ці порушення є триваючими, тривають в даний час і продовжують тривати надалі.

31.8. Ухвалою від 18.05.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/24310137> суддя Ленінського суду Кашпрук Г.М., без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів повернув мені позов у зв'язку з неусуненням недоліків позовної заяви. Це означає, що позов повернутий в частині п.п.81 та 83 позовної заяви, відносно яких суд вимагав сплати судового збору. При цьому він проігнорував той факт, що його рішення від 14.03.12 щодо вимог в моїх власних інтересах не переглянуто апеляційною інстанцією; так само проігнорував нерозглянуту заяву про відвід особисто йому.

31.8.1. Це означає, що на розгляді Ленінського суду (ВМС) у справі №212/4209/2012 (в окремих

документах – №212/4709/2012) з 19.03.12 до сьогодні, тобто, протягом майже 9 років, знаходяться не розглянуті по суті звільнені законом від сплати судового збору 1) позовні вимоги п.п.82, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90 нашого позову від 12.03.12 та 2) заява про відвід судді Кашпруку Г.М. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

31.9. 01.06.12 ми подали другу апеляцію в справі на ухвалу судді Кашпрука Г.М. від 18.05.12, включивши до неї клопотання про звільнення від сплати судового збору. Серед іншого, ми просили визнати порушення суддею Кашпруком Г. М. щодо Щербатої Н.М. як людини з інвалідністю та малолітньої дитини Щербатої А.В. ч.1 ст.6 ЄКПЛ в частині права на безсторонній суд та на доступ до суду, шляхом штучного створення незаконної перешкоди в фінансовому доступі до суду.

31.10. Ухвалою від 13.06.12 суддя ВААС Драчук Т.О. відкрила апеляційне провадження лише в частині інтересів малолітньої дитини та звільнила мене від сплати судового збору; апеляційне провадження в частині оскарження моїх власних порушених прав не відкривала. Ухвалою від 25.07.12

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/25442165> ВААС в складі суддів Драчук Т.О., Сторчак В.Ю., Боровицький О.А. відхилив мою апеляцію від 01.06.12 в інтересах малолітньої дитини Щербатої А.В. та «засилив» повернення позову без розгляду в цій частині, «не помітивши» аргументів про нерозглянуту заяву про відвід Кашпруку Г.М. Апеляцію в частині оскарження порушення моїх власних прав суд не розглядав і жодного рішення в цій частині не ухвалював. Вимогу про визнання порушення суддею Кашпруком Г.М. нашого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ, суд не розглянув і навіть не згадав про її існування.

31.10.1. Це означає, що з 01.06.12 до сьогодні, тобто, протягом майже 9 років, на розгляді ВААС (7ААС) у справі №212/4209/2012 знаходяться не розглянуті по суті судові вимоги 1) апеляційної скарги від 01.06.12 про порушення прав Щербатої Н.М.; та 2) про визнання порушення права позивачок на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ, суддею Ленінського суду (ВМС) Кашпруком Г.М. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

31.11. Ми подали до Вищого адміністративного суду України (ВАСУ) касаційні скарги від 14.05.12 та від 16.08.12, включно клопотання про звільнення від сплати судового збору. Серед іншого, ми просили касаційний суд визнати порушення суддею Кашпруком Г.М. щодо нас ст.14 в поєднанні зі ст.10 та ст.1 Протоколу 1 ЄКПЛ шляхом дискримінації нас у формі віктимізації в праві на власність та доступі до права власності, а також порушення ч.1 ст.6 ЄКПЛ в частині права на доступ до суду, шляхом створення штучної фінансової перешкоди в доступі та розгляду справи неповноважним судом.

31.12. Суддя ВАСУ Амелін С.Є. ухвалою від 21.05.12 №К/9991/33539/12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/24697380> без повідомлення нас про день розгляду, без нашої участі в суді та без заслуховування наших аргументів відмовив у звільненні нас від сплати судового збору, включно і малолітньої доньки, залишив апеляцію без руху і завимагав сплати судового збору в сумі 53,65 грн. з мотивацією: «наведені у клопотанні підстави є недостатніми для його задоволення, оскільки позивачами не надано належних доказів щодо майнового стану», ігноруючи наявну судову практику звільнення судами позивачів від сплати судового збору в аналогічних спорах. Це твердження є брехливим, оскільки ми надали докази усіх наших доходів: і довідку про розмір моєї пенсії, і довідку про кошти, отримувані на утримання дитини.

31.13. 19.06.12 я подала до Вищої Ради Юстиції (ВРЮ) скаргу на протиправність дій судді Амеліна С.Є., а 29.06.12 – заяву до ВАСУ про відвід судді Амеліну С.Є. Станом на сьогодні цей відвід так і не розглянутий. Це означає, що з 29.06.12 до сьогодні, тобто, протягом майже 9 років, на розгляді ВАСУ (на даний час – Верховний Суд, ВС) у справі №212/4209/2012 знаходиться не розглянута по суті заява про відвід судді Амеліну С.Є.

31.14. Суддя ВАСУ Амелін С.Є. ухвалою від 09.07.12 №К/9991/33539/12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/25497683> без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів повернув касацію від 14.05.12 без розгляду, проігнорувавши нерозглянуту заяву про відвід йому.

31.15. 28.08.12 я подала до ВРЮ другу скаргу на протиправність дій судді Амеліна С.Є., доповнивши її 07.09.12, але даремно: всё хорошо, прекрасная маркиза! Так само безрезультатною стала і друга касація від 16.08.12 на ухвали про повернення позову. Це означає, що з 16.08.12 до сьогодні, тобто, протягом понад 8 років, на розгляді ВАСУ (ВС) у справі №212/4209/2012 знаходиться не розглянута по суті судова вимога, за якою не сплачується судовий збір, визнати порушення суддею Кашпруком Г.М. щодо нас ст.14 в поєднанні зі ст.10 та ст.1 Протоколу 1 ЄКПЛ шляхом дискримінації нас у формі віктимізації в праві на власність та доступі до права власності, а також порушення ч.1 ст.6 ЄКПЛ в частині права на доступ до суду, шляхом створення штучної фінансової перешкоди в доступі та розгляду справи неповноважним судом.

31.16. В результаті, справа двічі ходила в апеляцію і двічі – в касацію, дві скарги подані до ВРЮ – і ніхто не захистив наших прав. Навпаки, нам повністю закрили доступ до суду.

31.17. Остаточного рішення у справі немає до сьогодні.
АБ. Друга справа №212/7915/2012 (№ змінений на 212/10573/2012)

32. 28.05.12 я подала Ленінському суду другий позов до ПФУ м.Вінниці – про порушення моїх прав на інформацію, на власність та на соціальний захист. Справі присвоєний №212/7915/2012, в подальшому змінений на 212/10573/2012. Справа розподілена судді Федчишену С.А.

32.1. Я подала 31.05.12 заяву про відвід судді Федчишену С.А., мотивуючи тим, що в справі №212/1471/2012 за моїм аналогічним позовом про порушення права на інформацію суддя Федчишен С.А. ухвалив два рішення, які грубо порушили мої права на доступ до суду: від 27.01.12р. про залишення позову без руху (в ЄДРСР відсутня) та від 07.02.12р. про повернення позову <https://reyestr.court.gov.ua/Review/21314227>. Причому друге рішення прийняте шляхом його підробки, оскільки ухвалене суддею Федчишеним С.А. від імені судді Сало Т.Б., що підтвердив голова Ленінського суду. Незаконність обох судових рішень встановлена двома апеляційними ухвалами ВААС від 01.03.12р. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/21985253> та від 20.03.12р. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/22157330>. Я додала до заяви про відвід копії усіх наведених

визнання порушень ЄКПЛ, яка не обкладається судовим збором. Ухвалою від 30.09.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/33837159> суддя Боровицький О.А. знову без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів повернув мою апеляцію без розгляду. Апеляцію та позов в частині порушень ЄКПЛ так і не розглянув.

32.12.1. Це означає, що з 08.07.13 до сьогодні, тобто, протягом понад 7 років, на розгляді ВААС (7ААС) знаходиться не розглянута по суті судова вимога у справі №212/7915/2012 (212/10573/2012) про визнання порушення відповідачем моїх прав людини, гарантованих ст.10 та ст.1 Протоколу 1 ЄКПЛ, та моєї апеляції на постанову ВС від 31.05.13 про відмову визнати порушення ЄКПЛ. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

32.13. 05.11.13 я подала другу касацію в справі на ухвалу ВААС від 30.09.13 з клопотанням про звільнення від сплати судових витрат з причини малозабезпеченості, і просила, серед іншого, визнати порушення суддею Боровицьким О.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ.

32.14. Постановою від 29.10.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/34531317> ВААС в складі суддів Боровицький О.А., Сапальова Т.П., Полотнянко Ю.П. частково скасував постанову суду першої інстанції, відмовивши в позові про стягнення моральної шкоди. При цьому він не послався на жодний закон, а лише на постанову Пленуму Верховного Суду України від 31.03.1995 року №4 і вказав єдину причину скасування моральної шкоди: «...позивачем... не доведено фактичними доказами, якими саме діями відповідача вона (шкода) спричинена та не надано жодних доказів в обґрунтування розміру заявленої до відшкодування моральної шкоди».

32.15. Суддя ВАСУ Голяшкін О.В. ухвалою від 14.11.13 №К/800/55817/13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/35333077> без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів відмовив в клопотанні про звільнення від сплати судових витрат, оскільки «Наведені скаржником у касаційній скарзі обставини не свідчать про наявність підстав для звільнення від сплати судових витрат», тобто, фактично без мотивації, ігноруючи наявну судову практику звільнення судами позивачів від сплати судового збору в аналогічних справах, і залишив касацію без руху, а ухвалою від 25.12.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/36470549> №К/800/55817/13 повернув мою касацію без розгляду через несплату судового збору. Судову вимогу про визнання порушення суддею Боровицьким О.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ, яка не обкладається судовим збором, касаційний суд не розглядав і навіть не згадав про неї.

32.15.1. Це означає, що з 05.11.13 до сьогодні, тобто, протягом понад 7 років, на розгляді ВАСУ (ВС) знаходиться нерозглянута судова вимога у справі №212/7915/2012 (212/10573/2012) про визнання порушення суддею Боровицьким О.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

32.16. В результаті, справа тричі ходила в апеляцію і двічі - в касацію, і ніхто не захистив наших прав. Навпаки, скасували моральну шкоду ще й перекрили нам доступ до суду. Як наслідок, безкарність породила ще більші порушення: вже 9 років я не можу добитися розрахунку втраченої пенсії, а ПФУ продовжує грабувати народ і не повідомляти мене, як і усіх пенсіонерів, про інші мої та їх пенсійні права.

АВ. Третя справа №212/11100/2012

33. 09.08.12 я подала Ленінському суду третій позов - до заступника начальника ПФУ в м. Вінниці Вересюк Л.С. про протиправність її дій з таємного переведення мене з 01.01.04 з пенсії по інвалідності в розмірі за віком, призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення», на пенсію по інвалідності, призначивши її за новим фашистським законом «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Серед іншого, мій позов містив вимоги про визнання порушень ст.1 Протоколу 1 та ст.10 ЄКПЛ. Справі присвоєний №212/11100/2012.

33.1. Ухвалою від 15.08.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/25633470> суддя Сало Т.Б. без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів залишив позов без розгляду з причини начебто пропуску мною строку позовної давності.

33.2. 28.08.12 я подала апеляційну скаргу на вказану ухвалу з клопотанням про звільнення від сплати судового збору з причини інвалідності та малозабезпеченості, підтверджених довідками про інвалідність та доходи. Серед іншого, я просила скасувати оскаржуване рішення та задовольнити позов повністю.

33.3. Ухвалою від 08.10.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/45177689> суддя ВААС Білоус О.В. без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів відмовив в клопотанні про звільнення від сплати судових витрат з мотивацією: «Переконливі докази, які б дали підстави для звільнення позивача від сплати судових витрат, в матеріалах справи відсутні», тобто, фактично без мотивації, ігноруючи наявну в справі довідку про розмір моїх доходів та судову практику звільнення судами позивачів від сплати судового збору в аналогічних справах. Іншою ухвалою від 08.10.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/45177675> суддя Білоус О.В. так само без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів залишив апеляцію без руху та запропонував сплатити судовий збір, знову ігноруючи довідку та наявну судову практику звільнення судами позивачів від сплати судового збору в аналогічних справах. Третьою ухвалою від 23.10.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/26500029> знову без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів повернув апеляцію без розгляду. І жодного разу навіть не згадав про судові вимоги про визнання порушень ЄКПЛ, які не обкладаються судовим збором.

33.3.1. Це означає, що з 28.08.12 до сьогодні, тобто, протягом понад 8 років, на розгляді ВААС (7ААС) знаходиться нерозглянута судова вимога у справі №212/11100/2012 про визнання порушень відповідачкою ст.1 Протоколу 1 та ст.10 ЄКПЛ та апеляція про оскарження ухвали суду першої інстанції від 15.08.12 в цій частині. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

33.4. 14.11.12 я подала касацію на ухвалені в цій справі судові ухвали і включила до неї клопотання про звільнення від сплати судового збору з причини малозабезпеченості. Серед іншого, я просила в

касації визнати порушення суддею Білоусом О.В. щодо мене права на доступ до суду, ч.1 ст.6 ЄКПЛ, та права не бути підданою жорсткому поводженню, ст.3 ЄКПЛ шляхом покладення на мене обов'язку зі сплати судового збору, в той час як за станом здоров'я на той час, в гіпсі, я ОЧЕВИДНО була позбавлена такої фізичної можливості.

33.5. Суддя ВАСУ Амелін С.Є. ухвалою від 22.11.12 №К/9991/72001/12

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/28077124> без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів залишив касацію без руху з причини начебто пропуску строку на її подання, обраховуючи строк звернення не з моменту отримання судового рішення, а з його дати. Претензій до несплати судового збору не висловив, клопотання не розглянув. 03.01.13 я мусила доповнювати касацію повторними аргументами вчасного її подання та примусовим клопотанням про визнання встановленого судом пропуску строку – з поважних причин.

33.6. Суддя Амелін С.Є. ухвалою від 23.01.13 №К/9991/72001/12

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/29149786> знову без повідомлення мене про день розгляду, без моєї участі в суді та без заслуховування моїх аргументів відмовив у відкритті касаційного провадження, визнавши правомірними рішення нижчих судів. Клопотання про звільнення від сплати судового збору та і не розглянув. Судову вимогу визнати порушення суддею Білоусом О.В. щодо мене права на доступ до суду, ч.1 ст.6 ЄКПЛ, та права не бути підданою жорсткому поводженню, ст.3 ЄКПЛ шляхом покладення на мене обов'язку зі сплати судового збору касаційний суд не розглядав і навіть не згадав про неї.

33.6.1. Це означає, що з 14.11.12 до сьогодні, тобто, протягом понад 8 років, на розгляді ВАСУ (ВС) знаходяться нерозглянуті 1) судова вимога у справі №212/11100/2012 про визнання порушення суддею Білоусом О.В. щодо мене права на доступ до суду, ч.1 ст.6 ЄКПЛ, та права не бути підданою жорсткому поводженню, ст.3 ЄКПЛ шляхом покладення на мене обов'язку зі сплати судового збору, в той час як за станом здоров'я, в гіпсі, я ОЧЕВИДНО була позбавлена такої фізичної можливості; 2) клопотання про звільнення від сплати судового збору. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

33.7. В результаті, справа пройшла усі три інстанції судової вертикалі, але ніхто не захистив моїх прав. Навпаки, повністю перекрили мені доступ до суду.

33.8. Остаточного рішення у справі немає до сьогодні.

АГ. Четверта справа №212/7917/2012 (№змінений на 212/10464/2012)

34. 28.05.12 я знову подала Ленінському суду вже четвертий позов до ПФУ в м. Вінниці у власних інтересах та інтересах малолітньої доньки Щербатої А.В. про порушення наших пенсійних прав на власність, приватне та сімейне життя та інформацію. Ми включили до тексту позову клопотання про звільнення від усіх видів судових витрат. Серед іншого, ми просили визнати порушення щодо нас ст.1 Протоколу 1, ст.8 та ст.10 ЄКПЛ, а щодо дитини Щербатої А.В. – також ст.ст.24 та 27 Конвенції ООН про права дитини. Справі присвоєний №212/7917/2012, змінений з часом на №212/10464/2012. Ми доповнили позовні вимоги 15.02.13 та 15.05.15.

34.1. Ухвалою від 31.05.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/24471845> суддя Король О.П. без повідомлення нас про день розгляду, без нашої участі в суді та без заслуховування наших аргументів залишив позов без руху і завимагав сплатити судовий збір з майнових вимог 368,48 грн. (від сплати яких звільнив закон), з немайнових вимог 32,19 грн., а разом 400,67 грн., ігноруючи наявну судову практику звільнення судами позивачів від сплати судового збору в аналогічних спорах, а також завимагав надати докази родинних стосунків з донькою. Суддя «не помітив» в справі ні свідцтва про народження дитини, ні клопотання про звільнення від усіх видів судових витрат, а тому не розглянув його.

34.1.1. Це означає, що з 28.05.12 до сьогодні, тобто, протягом майже 9 років, на розгляді Ленінського суду (ВМС) знаходиться нерозглянуте клопотання у справі №212/7917/2012 (№212/10464/2012) про звільнення від усіх видів судових витрат. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

34.2. 05.06.12 ми подали заяву про відвід судді Королю О.П., а 07.06.12 – апеляцію на його ухвалу. Серед іншого, ми просили визнати порушення суддею Королем О.П. порушення ст.6.1 ЄКПЛ в частині наших прав на безсторонній суд та на доступ до суду.

34.3. Ухвалою від 05.07.12 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/27446641> ВААС в складі суддів Ватаманюк Р.В., Смілянець Е.С., Сторчак В.Ю. скасував оскаржену ухвалу, однак, вимогу про визнання порушення ст.6.1 ЄКПЛ не розглядав та не вирішував.

34.3.1. Це означає, що з 07.06.12 до сьогодні, тобто, протягом майже 9 років, на розгляді ВААС (7ААС) знаходиться не розглянута по суті судова вимога у справі №212/7917/2012 (№212/10464/2012) про визнання порушення наших прав на доступ до суду та на безсторонній суд, гарантованих ст.6.1 ЄКПЛ, суддею Ленінського суду (ВМС) Королем О.П. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

34.4. Ухвалою судді Ленінського суду Борисюк І.Е. від 30.07.12 (в ЄДРСР відсутня) без повідомлення нас про день розгляду, без нашої участі в суді та без заслуховування наших аргументів залишена без розгляду частина вимог нашого позову, а саме: визнання незаконним і скасування рішення відповідача від 03.06.09р.; визнання незаконними і скасування рішень відповідача про здійснення перерахунку пенсії по інвалідності з 2004 року; визнання протиправною та незаконною бездіяльності відповідача з виконання п.11 ч.2 ст.64 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» щодо 1) інформування в період з 01.01.04р. по 28.11.11р.; 2) інформування в період з 01.01.03р. по 28.11.11р. Також, суддя відкрила скорочене провадження у справі.

34.5. 16.08.12 ми подали другу апеляцію в справі на ухвалу ВМС від 30.07.12 і просили, серед іншого, визнати порушення суддею Борисюк І.Е. щодо нас ст.10 та ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ шляхом дискримінації нас у формі віктимізації в праві на власність, а також порушення ч.1 ст.6 Конвенції в частині права на доступ до суду, шляхом відкриття скороченого провадження у справі, в якій воно незастосовне.

34.6. Ухвалою від 08.01.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/29806615> ВААС в складі суддів Сторчак

В. Ю., Полотнянко Ю.П., Смілянець Е.С. частково скасував ухвалу від 30.07.12 як протиправну. Жодної оцінки аргументів апеляції в частині відмовлених апеляційних вимог, жодної мотивації відмови суд не навів, обмежившись таким: «В іншій частині ухвали Ленінського районного суду м.Вінниці від 30.07.2012 року, на думку колегія суддів, судом І інстанції повно та об'єктивно досліджено матеріали справи, в результаті чого прийнято правильне рішення». Тобто, відмовив безмотивно. І вирішив: «В іншій частині ухвалу Ленінського районного суду м. Вінниці від 30.07.2012 року залишити без змін». В якій саме іншій? Догадайся, мол, сама? Вимоги про порушення ЄКПЛ суд не розглядав і навіть не згадав про них в рішенні.

34.6.1. Це означає, що з 16.08.12 до сьогодні, тобто, протягом понад 8 років, на розгляді ВААС (7ААС) знаходиться не розглянута по суті судово вимога у справі №212/7917/2012 (№212/10464/2012) про визнання порушення суддею Борисюк І.Е. щодо нас ст.10 та ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ шляхом дискримінації нас у формі віктимізації в праві на власність, а також порушення ч.1 ст.6 Конвенції в частині права на доступ до суду, шляхом відкриття скороченого провадження у справі, в якій воно незастосовне. Це порушення є тривалим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

34.7. Ми 22.01.13 подали заяву про відвід судді ВМС Борисюк І.Е. Ухвалою від 01.02.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/32339540> суддя Борисюк І.Е., розглянувши нашу заяву про відвід від 22.01.13 та перекрутивши її вказанням на начебто наявність у нас лише сумнівів в її неупередженості, замовчавши наведені нами кричущі факти її системних протиправних дій та рішень, задовольнила заяву про самовідвід з посиланням на п.4 ч.1 ст.27 КАСУ України, яка регулює питання усунення судді від справи за наявності обставин, які викликають сумнів у неупередженості судді, проігнорувавши при цьому принцип *nemo iudex in causa sua*.

34.8. Ухвалою від 05.02.13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/29281617> суддя ВМС Кашпрук Г.М. призначив справу до розгляду в скороченому провадженні з посиланням на ст.1832 КАСУ. Ми 13.02.13 оскаржили цю ухвалу третьою апеляцією в справі. Ухвалою від 25.02.13

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/29566449> суддя ВААС Матохнюк Д.Б. без повідомлення нас про день розгляду, без нашої участі в суді та без заслуховування наших аргументів відмовив у відкритті апеляційного провадження з посиланням на ст.185.2 КАСУ, оскільки оскаржувана ухвала не перешкоджає подальшому розгляду справи.

34.9. 07.02.13 ми подали касацію на ухвалу ВМС від 30.07.12 та ухвалу ВААС від 08.01.13, включивши до неї клопотання про звільнення від сплати судового збору. Ухвалою від 15.02.13 №К/800/7843/13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/29761238> суддя ВАСУ Стародуб О.П. звільнив нас від сплати судового збору та відкрив касаційне провадження у справі. Ми також 12.03.14 доповнили касацію з посиланням на преюдиційну постанову ВМС від 31.05.13р. у справі №212/10573/2012 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/31874797>), яка підтверджує непропущення нами строку позову, а відтак, протиправність рішень нижчих судів про залишення позову без розгляду через пропуск строку на його подання. Ухвалою від 04.03.15 №К/800/7843/13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/43309152> ВАСУ в складі Стародуб О.П., Ємельянова В.І., Рецебурицький Ю.Й. відмовив в задоволенні касації повністю.

34.9.1. Це означає, що касація розглядалась касаційною інстанцією з 07.02.13 до 04.03.15, тобто, протягом двох років та 25 днів.

34.10. 21.03.13 ми подали другу касаційну скаргу на ухвалу ВМС від 05.02.13 та ухвалу ВААС від 25.02.13. Суддя Стародуб О.П. ухвалою від 28.03.13 №К/800/16333/13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/30738046> залишив касацію без руху, вважаючи строк на її подання пропущеним, вказавши таке: «Посилання у касаційній скарзі на несвоєчасне отримання рішення апеляційного суду не може свідчити про дотримання строку касаційного оскарження, а може бути підставою для його поновлення в разі подачі відповідної заяви». 23.05.13 ми змушені були доповнити нашу касацію повторним аргументом про відсутність пропуску строку касаційного оскарження, з посиланням на практику ЄСПЛ. Ми також 12.03.14 доповнили касацію з посиланням на преюдиційну постанову ВМС від 31.05.13р. у справі №212/10573/2012 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/31874797>).

34.11. Суддя Стародуб О.П. ухвалою від 15.07.13 №К/800/16333/13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/32452751> відкрив касаційне провадження з визнанням поважними підстав подачі касаційної скарги після закінчення строку касаційного оскарження, а ухвалою від 04.03.15 №К/800/16333/13 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/43333227> ВАСУ в складі суддів Стародуб О.П., Ємельянова В.І., Рецебурицький Ю.Й. заклав касаційне провадження, вказавши таке: «Ухвала Вінницького міського суду Вінницької області від 05.02.2013р. не переглядалася в апеляційному порядку і подальшому провадженню у справі не перешкоджає. За таких обставин касаційне провадження за поданою касаційною скаргою підлягає закриттю як помилково відкритим». Жодного слова про скорочене провадження та ухвалу ВААС від 25.02.13. в ухвалі ВАСУ немає.

34.11.1. Це означає, що касація розглядалась касаційною інстанцією з 21.03.13 до 04.03.15, тобто, протягом одного року 11 місяців та 11 днів.

34.12. Ухвалою від 14.04.15 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/43633945> суддя ВМС Жмудь О.О. відкрив скорочене провадження у справі. 27.04.15 ми подали четверту апеляцію в справі з незгодою зі скороченим провадженням, включивши до її тексту заяву про відвід кільком суддям, включно Сторчаку В.Ю.

34.13. Ухвалою від 05.05.15 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/43964073> суддя ВААС Сторчак В.Ю., без розгляду заяви про відвід йому і навіть не згадуючи її, відмовив у відкритті апеляційного провадження з посиланням на ст.185.2 КАСУ оскільки оскаржена нами ухвала не може бути предметом апеляційного оскарження. Це означає, що без розгляду заяви про відвід ухвала прийнята неповноважним судом.

34.13.1. Це означає, що з 27.04.15, тобто, протягом 5 років та 10 місяців на розгляді ВААС (7ААС) знаходиться нерозглянута заява про відвід судді Сторчаку В.Ю., а рішення суду від 5.05.15 про відмову нам в доступі до суду ухвалене неповноважним суддею, а відтак, не має юридичної сили.

35.3. Суд безпричинно скасував призначене на 31.08.16 судове засідання. Оскільки на той час суд отримав вимогу ВАСУ надіслати йому справу для касаційного розгляду, 31.08.16 я подала ВМС клопотання не направляти справу до ВАСУ до вирішення питання клопотання експертів; для цього спочатку провести раніше призначене на цей же день, 31.08.16, скасоване судове засідання та зобов'язати експертну установу виконати не виконване протягом 8 місяців судове рішення і провести, нарешті, призначену судом судово-економічну експертизу у справі. Однак, справа того дня так і розглядалась, а 01.09.16 надіслана до ВАСУ. Наскільки мені відомо, клопотання експертної установи не розглянуте судом до сьогодні, відтак, експертиза так і не проведена.

35.3.1. Це означає, що в справі №212/10464/2012 з 25.01.16 до сьогодні, протягом понад 5 років, є невиконане з вини суду судове рішення про проведення судово-економічної експертизи – внаслідок нерозгляду та невіршення судом клопотання експертного закладу. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

36. 17.03.16 ми подали до ВАСУ (втретє) заяву про перегляд за нововиявленими обставинами ухвали ВАСУ (<https://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43309152>) від 04.03.15 №К/800/7843/13. Ми послались на факт зникнення з матеріалів справи (чи не долучення до них), під час касаційного провадження в ВАСУ, нашого доповнення до касації від 12.03.14, яким ми подали важливі для справи преюдиційні рішення, прийняті після подання нами основної касації – постанову ВМС від 31.05.13р.

(<https://www.reyestr.court.gov.ua/Review/31874797>) та постанову ВААС від 29.10.13р. (<https://www.reyestr.court.gov.ua/Review/34531317>) у справі №212/10573/2012, котрими суди встановили факт порушення відповідачем моїх прав, зокрема, у формі неповідомлення про переведення мене на іншу пенсію. Ці судові рішення не були відомі касаційному суду під час прийняття ухвали від 04.03.15, оскільки незрозуміло як наше доповнення до касації від 12.03.14 зі вказаними судовими рішеннями щезло з матеріалів справи, докази чому ми отримали і надали ВАСУ. Про відсутність цих доречних доказів в справі нам також не було і не могло бути відомо на час розгляду справи 04.03.15 – я випадково, під час ознайомлення з матеріалами справи в 2016 році після її повернення з ВАСУ, помітила відсутність в ній нашого доповнення до касації від 12.03.14 з додатками. Я двічі зверталась з цього питання до ВАСУ. Листом від 16.02.16 №Щ-139, Щ-448, отриманим 23.02.16, ВАСУ офіційно підтвердив, що вказане доповнення до касації дійсно не було предметом касаційного розгляду 04.03.15, і порекомендував подати заяву за нововиявленими обставинами – що ми і зробили через 22 дні. Ми також подали ВАСУ клопотання забезпечити нам надання публічної правової допомоги у справі.

36.1. Ухвалою від 19.08.16 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/59815594> №Н/800/58/16 суддя ВАСУ Мороз Л.Л. відкрив провадження та витребував справу з ВМС. Ухвалою від 30.07.19 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83356518> №Зн/9901/11/18 цей суддя відмовив мені в клопотанні про участь в судовому засіданні, а вже наступного дня, без повідомлення мене про час та місце розгляду справи, ухвалою від 31.07.19 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83379379> №Зн/9901/11/18 ВАСУ в складі суддів Мороз Л.Л., Бучик А.Ю., Рибачук А.І. відмовив в наших вимогах. Клопотання про забезпечення судом безоплатної правової допомоги не розглядалось і навіть згадки про його існування в ухвалі немає. Мотивуючи своє рішення, суд вказав: «Не можуть вважатися нововиявленими ті обставини, що встановлюються на підставі доказів, які не були своєчасно подані сторонами чи іншими особами, які беруть участь у справі. Позивач вказує, як на нововиявлені обставини, порушення Вищим адміністративним судом України норм процесуального права при постановленні судового рішення, однак вказані обставини не є нововиявленими у розумінні норм статті 361 Кодексу адміністративного судочинства України, а тому не можуть бути підставою для перегляду судового рішення». Однак, вказані твердження є неправдивими, що підтверджується матеріалами справи.

По-перше, ми ще ЗА РІК до ухвалення оскаржуваного рішення від 04.03.15 – 12.03.14, подали до ВАСУ докази, на які послались в заяві від 17.03.16, але незрозумілим чином ці докази зникли в ВАСУ зі справи – цей факт став відомим нам лише після повернення справи з ВАСУ. Саме тому ці докази не були відомі і складу суду, який 04.03.15 ухвалював рішення про відмову нам в касації – це підтвердив сам ВАСУ, і ми подали копію підтвердження разом із заявою від 17.03.16. Наведені обставини прямо свідчать про допущення ВАСУ як першим судом судової помилки через пропажу в суді суттєвих доказів, які змінюють правову ситуацію в справі. Сукупність усіх цих факторів змусила нас звернутись до ВАСУ єдиною можливим шляхом виправлення спричиненої стороннім впливом помилки в таких обставинах, рекомендованим самим ВАСУ – заявою про нововиявлені, що ми і зробили, і вдруге надали ті самі зниклі доречні докази.

По-друге, ми взагалі не вказували в заяві від 17.03.16, як це стверджується судом, жодних порушень суддями ВАСУ, що ухвалювали рішення від 04.03.15. Навпаки, ми вказали, що судді не мали поданих нами доказів, і з цієї об'єктивної причини ухвалили протиправне рішення. Ми не посилались на ст.361 КАСУ – такої статті немає в нашій заяві, і її взагалі не існувало в КАСУ і в природі на час подання нами заяви від 17.03.16 – ця стаття прийнята півтора року пізніше законом України від 3.10.17 №2147-VIII, і вперше з'явилась в правовому полі України лише 15.12.17 – з набуттям чинності нової редакції КАСУ. Водночас, жодної згадки про наші обставини, аргументи та докази в рішенні теж немає. Це означає, що суд взагалі не розглядав нашої заяви, а розглянув якусь іншу справу, і обставини тієї іншої справи поклав в основу та мотивацію цього рішення. Це означає, що наша заява від 17.03.16 станом на сьогодні не розглянута по суті, навіть при наявності ухвали від 31.07.19 на кшталт «на горді бузина, а в Києві дядько».

37. Це означає, що а) наша заява від 17.03.16 про нововиявлені обставини знаходилась на розгляді касаційної інстанції без руху до 31.07.19, тобто, протягом трьох років чотирьох місяців та 14 днів; б) наша заява від 17.03.16 станом на сьогодні не розглянута, і з 17.03.16 до сьогодні, тобто, протягом майже 5 років, знаходиться на розгляді ВАСУ (ВС) як не розглянута по суті судова вимога у справі №212/7917/2012 (№212/10464/2012), а рішення у справі де-факто ухвалене за обставинами іншої невідомої нам справи; в) на розгляді ВАСУ (ВС) у справі №212/7917/2012 (№212/10464/2012) з 17.03.16 до сьогодні, тобто, протягом майже 5 років, знаходиться нерозглянуте клопотання про забезпечення судом надання нам публічної правової допомоги. Ці порушення є триваючими, і продовжують тривати в

даний час.

38. Ухвалою від 27.09.19 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/84548220> суддя ВМС Медяна Ю.В. прийняла справу до свого провадження.

38.1. 02.12.19 я повідомила суду, що не можу в даний час і не зможу в майбутньому особисто брати участь в судових засіданнях у справі за станом здоров'я та через заборону мені МСЕК будь-яких навіть ПОМІРНИХ фізичних, динамічних та статичних навантажень, а також у зв'язку з тим, що у мене на руках важко хвора лежача протягом 20 років 82-річна мама, інвалід найвищої 1А групи, яка потребує постійного догляду та допомоги, і яку я не можу залишати одну. І тому просила суд забезпечити мені публічного адвоката, який би представляв мене в суді. Ухвалою

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/86008751> від 02.12.19 суддя ВМС Медяна Ю.В. відмовила в забезпеченні судом надання мені адвоката, стверджуючи, що я взагалі не зверталася із заявою до ВМЦБВПД. Схоже, вона справу не читала.

38.2. Ухвалою від 22.10.20 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92386331> суддя ВМС Медяна Ю.В. задовольнила клопотання представника відповідача Вербицької Т.А. та залишила позов без розгляду, мотивуючи неявкою позивачів в судові засідання 22.09.20 та 22.10.20 без поважних причин. З клопотанням Вербицької Т.А. суд до сьогодні нас не ознайомив, так само, як і з документами, що підтверджують належність її представництва. Судове рішення надіслане судом 27.10.20 та вручене мені поштою 29.10.20. Що ж до повісток, покладених в основу рішення, то мені повістка на 22.09.20 надіслана судом 23.09.20 листом 2105018371778 і вручена поштою 25.09.20, на 22.10.20 – надіслана судом 22.10.20 листом 2105018722376 і вручена поштою 26.10.20; доньці обидві повістки надіслані судом 22.10.20 листами відповідно на 22.09.20 – 2105018722392 та на 22.10.20 – 2105018722384, і обидві вручені 26.10.20. Сміх та й годі! І так надсилались багато повісток у справі.

38.3. В результаті, справа перебуває в судах вже 9 років, чотири рази ходила в апеляцію та тричі – в касацію, однак, суд наші права не захистив, а позбавив доступу до суду. Ця заява є вже п'ятою ходкою за справедливістю. А в усіх моїх пенсійних справах в суді – це ОДИНАДЦЯТА!

Щодо забезпечення судом публічної правової допомоги

39. Ухвалою від 09.06.15 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/44779764> суд задовольнив наше клопотання і зобов'язав регіональний центр безоплатної правової допомоги надати безоплатну правову допомогу у справі обом позивачкам. Однак, така допомога не надавалась. 17.07.15 ми звернулись до вінницького місцевого центру безоплатної вторинної правової допомоги (ВМЦБВПД) і просили надати нам повноаспектну правову допомогу в усіх справах. Рішенням від 27.07.15 №24/04 ВМЦБВПД ухвалили надати нам запитану правову допомогу. Але лише через понад місяць, після повторного звернення, призначив адвоката Грачова А.В. за дорученнями №№57 та 58 від 21.08.15.

39.1. Адвокат Грачов А.В. посидів в кількох судових засіданнях нікими меблями, жодного процесуального документу, як ми просили, не склав, і відмовився надавати нам будь-яку реальну допомогу, зокрема, скласти оновлений позов з урахуванням 3-річного спливу часу з первинного позову. Він запропонував нам самостійно писати собі новий позов. З цієї причини 13.10.15 та 26.10.15 ми звернулись до суду з повторними клопотаннями забезпечити надання нам на практиці тієї конкретної правової допомоги, якої ми потребуємо. Ухвалою від 20.11.15

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/53718855> суд відмовив нам в клопотанні. Ми знову звертались до суду з цим же питанням 20.11.15 та 14.12.15. Ми подали суду п'яте клопотання 17.01.16. та знову просили забезпечити виконання адвокатом конкретних завдань у справі. 25.01.16 ми заявили шосте таке ж клопотання та просили додатково подати матеріали до КДКА. Ухвалою від 25.01.16

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/55205000> суд вчергове відмовив нам в клопотанні.

39.2. Після оскарження нами бездіяльності адвоката Грачова А.В. до суду наказами від 23.02.16 та 09.03.16 ВМЦБВПД скасував доручення адвоката Грачова А.В. в обох справах №127/3089/13а та №212/10464/2012, а нового на заміну не виділив, тобто, повністю позбавив нас адвоката. 14.05.16 ми подали до ВМС чергове клопотання про забезпечення нам судом публічної правової допомоги, але даремно.

39.3. З прийняттям справи до провадження суддею Медяною Ю.В. 02.12.19 я подала до ВМС чергове клопотання про забезпечення судом надання мені та моїй доньці публічної правової допомоги у справі, повідомивши про ухвалення та невиконання ВМЦБВПД рішення від 27.07.15 про наданням нам безоплатної правової допомоги, включно виділення адвоката на заміну Грачову А.В. Ухвалою

<https://reyestr.court.gov.ua/Review/86008751> від 02.12.19 суддя ВМС Медяна Ю.В. відмовила в забезпеченні судом надання мені адвоката, стверджуючи, що я взагалі не зверталася із заявою до ВМЦБВПД. Схоже, вона справи не читала. Клопотання в частині забезпечення судом надання публічної правової допомоги доньці Щербатій А.В., законним представником якої я є, не розглянуте до сьогодні.

39.4. 13.01.20 донька Щербата А.В. подала судді Медяній Ю.В. клопотання про забезпечення судом надання їй безоплатної правової допомоги та виділення адвоката на заміну Грачова А.В., а 19.02.20, не отримавши жодної відповіді, подала ще одного листа і просила повідомити про долю звернення від 13.01.20. Жодної відповіді не отримала. Клопотання не розглянуте до сьогодні.

39.5. 21.02.20 донька Щербата А.В. подала судді Медяній Ю.В. чергове клопотання про забезпечення судом надання їй безоплатної правової допомоги. Клопотання проігнороване і не розглянуте до сьогодні. Того ж дня донька подала черговий запит про долю її клопотання про правову допомогу від 13.01.20. Він так само проігнорований.

39.6. 24.02.20 я та донька знову подали судді Медяній Ю.В. два клопотання про забезпечення судом надання безоплатної правової допомоги. Обидва клопотання проігноровані і не розглянуті до сьогодні.

39.7. ВМЦБВПД повідомив нас, що ВМС та суддя Медяна Ю.В. жодного разу не інформували їх про судові засідання в справі №212/10464/2012 та про потребу участі в них публічних адвокатів для позивачів. На наше звернення ВМЦБВПД лише 26 травня 2020 року виділив нам адвоката Кадочнікова А.О., однак, відмовився посвідчити довіреності від нашого з донькою імені. Не маючи вибору, 15.06.20 я подала до ВМС лист 427ДовіреністьКадочнікову, в якому пояснила ситуацію, просила допустити адвоката Кадочнікова А.О. до участі в справі та додала дві власноручно підписані довіреності (одна – за

приписами національного закону, друга – за практикою ЄСПЛ) на ім'я Кадочнікова А.О. на право представляти мої інтереси в суді. Так само донька 15.06.20 подала до ВС лист 428ДовіреністьКадочнікову з двома аналогічними довіреностями адвокату Кадочнікову А.О. Однак, суддя Медяна Ю.В. відмовила в допуску нашого адвоката Кадочнікова А.О. до участі в справі, мотивуючи відсутністю на виданих нами довіреностях наших електронних цифрових підписів.

39.8. 17.06.20 ми з донькою подали два клопотання судді Медяній Ю.В. про забезпечення судом надання нам безоплатної правової допомоги з огляду на відмову ВСЦБВПД посвідчити наші довіреності адвокату Кадочнікову А.О. Я повідомила також про неможливість особистої явки в усі судові засідання з поважних особистих причин. Клопотання вчергове проігноровані і не розглянуті до сьогодні.

39.9. 06.08.20 ми з донькою знову подали ВС два клопотання про забезпечення судом надання нам правової допомоги, і знову повідомили, що ВСЦБВПД відмовляється посвідчити наші довіреності адвокату Кадочнікову А.О. Я знову повідомила, що ні тепер, ні в майбутньому не зможу особисто брати участь в судових засіданнях за станом здоров'я та у зв'язку з доглядом за лежачою престарілою матір'ю, і тому прошу забезпечити мою участь в справі в особі публічного адвоката. Ухвалою від 06.08.20 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90829456> суддя Медяна Ю.В. відмовила нам в розгляді наших клопотань та повернула їх без розгляду як подані без ЕЦП.

39.10. Всього ми подали щонайменше 14 клопотань про забезпечення публічною правовою допомогою в справі, з них 11 в провадженні судді Медяній Ю.В., 10 з яких не розглянуті до сьогодні. Жодне клопотання не принесло нам успіху в питанні.

39.11. Це означає, що

1) на розгляді в ВС в справі №212/10464/2012 в провадженні судді Медяної Ю.В. з 13.01.20 до сьогодні, тобто, протягом понад року, знаходяться ДЕСЯТЬ нерозглянутих заяв позивачок від різних дат з клопотаннями про забезпечення судом надання публічної правової допомоги. Ці порушення є тривалими, і продовжують тривати надалі;

2) повертаючи заяви від 06.08.20 ідентифікованих судом позивачок начебто невідписаними, поклавши на нас неіснуючий обов'язок скріпити такі заяви кваліфікованим електронним підписом, насправді суддя Медяна Ю.В. переслідувала іншу мету – за всяку ціну позбавити позивачок права на доступ до суду в частині забезпечення судом публічної правової допомоги та наступним позбавленням нас доступу до суду. І ця ухвала є одним із серії кроків судді для досягнення її мети.

Щодо розумного строку розгляду справи

40. Приймавши справу №212/10464/2012 до провадження 27.09.19, за весь час так званого її розгляду суддя Медяна Ю.В. провела щонайменше 10 судових засідань, але не зробила жодного конструктивного процесуального кроку, який би наблизив справу до її справедливого судового розгляду та ухвалення рішення по суті вимог, а саме:

40.1. не ознайомилась з матеріалами справи, стверджуючи, що я не зверталась до ВСЦБВПД, в той час як в справі наявні і наші звернення до ВСЦБВПД, і рішення ВСЦБВПД про призначення нам правової допомоги, і дані про участь адвоката Грачова А.В. в справі, і дані про його заміну, і невиконані ухвали суду з цього питання;

40.2. не розглянула клопотань та не витребувала відсутніх в справі запитаних доказів, в наданні яких відповідачем нам відмовлено, а саме:

а) поданих п.78 позову від 28.05.12 з доповненнями від 15.02.13 та від 15.05.15, зокрема, про витребування від відповідача-монополіста помісячного розрахунку, за законом «Про пенсійне забезпечення», суми втраченої пенсії, яку я отримувала б без перерахунку за законом «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», за період з дати перерахунку (783,02 грн.) по день розгляду справи судом. Без такого розрахунку, яким монополіст володіє відповідач, неможливо точно визначити ціну позову та ухвалити законне рішення;

б) про витребування та огляд в судовому засіданні матеріалів справи №212/10573/2012;

в) про виклик в судове засідання та особистий допит як фахівців керівника ПФУ Корчаку О.С. та профільного заступника Лобу А.П.;

40.3. не повідомила жодного разу протягом півтора року ВСЦБВПД про дати судових засідань у справі, в якій призначена публічна правова допомога, для уможливлення участі в них нашого адвоката;

40.4. не розглянула клопотання експертної установи та палець-о-палець не вдарила для уможливлення проведення призначеної майже 5 років назад, ще 25.01.16, судово-експертної експертизи та отримання її висновків для ухвалення об'єктивного судового рішення;

40.5. не допустила нашого адвоката Кадочнікова А.О. до участі в справі, не дозволила йому ознайомитись з матеріалами справи, а відтак, унеможливила складення та подання повноцінного актуального позову взамін первинного, що базується на даних 2012 року та не має жодного розрахунку ціни позову з вини відповідачів;

40.6. не вчинила жодної іншої релевантної процесуальної дії в справі.

40.7. Усі ці факти в їх сукупності свідчать про ІМІТАЦІЮ розгляду справи №212/10464/2012 суддею Медяною Ю.В., а насправді, про навмисне затягування розумного строку її розгляду. Це означає, що ВС в особі судді Медяної Ю.В. порушив розумний строк розгляду справи №212/10464/2012 в період з 27.09.19 по 22.10.20, тобто, протягом 1 року та 25 днів.

40.8. Остаточного рішення у справі немає до сьогодні.

Щодо жорстокого поведіння з позивачками

41. Позивачки у справі №212/10464/2012 неодноразово повідомляли судді Медяній Ю.В. про неможливість їх особистої явки в судові засідання з поважних об'єктивних причин. Зокрема, заявами від 02.12.19, 17.06.20 та 06.08.20 я повідомляла суд про неможливість моєї особистої участі в усіх майбутніх судових засіданнях з двох причин:

- по-перше, інвалідності та станом здоров'я, за яким МСЕК заборонила мені будь-які, навіть помірні, навантаження, а наявне захворювання щитоподібної залози в принципі виключає будь-які психо-емоційні навантаження для будь-якого пацієнта. При такому анамнезі особиста участь в судових засіданнях, які априорі є негативно емоційними, не лише шкідлива для здоров'я пацієнта, а часом небезпечна і для

його життя;

- по-друге, цілодобового догляду за престарілою матір'ю 82 років, лежачим протягом 21 року інвалідом 1А групи, яка з 2004 року, за висновком МСЕК (наданий в справу), потребує постійного стороннього догляду та допомоги, і яку нема як залишати одну через хворобу і безпорадність.

41.1. Я також заявою від 02.12.19 повідомила, що моя донька Щербата А.В. є студенткою вузу стаціонарного навчання та проживає в іншій області України, і з цієї причини не зможе брати участь в судових засіданнях.

41.2. Заявами від 13.01.20 та 21.02.20 донька Щербата А.В. повідомляла суд, що є студенткою вузу стаціонарного навчання та проживає в іншій області України, і з цієї причини не зможе брати участь в усіх наступних судових засіданнях.

41.3. Усі наведені повідомлення супроводжувались також чисельними клопотаннями про забезпечення судом надання нам публічної правової допомоги з метою нашого представництва адвокатом в судових засіданнях. Усі звернення просто проігноровані судом; натомість, суддя всюди пише, що ніяких повідомлень про поважну неявку від нас не надходило. Вона дійсно, схоже, не читає матеріалів справи, включно і нових звернень. І регулярно відмовляє в правовій допомозі.

42. З березня 2020 року і до сьогодні Україна, як і весь світ, перебуває в перманентному карантині як захисті від смертельно небезпечного ковіду-19. Наша родина людей з інвалідністю входить до групи підвищеного ризику, яким уряд наказує, з метою збереження від смертельної небезпеки нашого життя і здоров'я, залишатись вдома. Однак, судді Медяній Ю.В. до лампочки і наше життя та здоров'я, і життєзберігаючі вказівки уряду. Вона по-садилиськи регулярно викликає нас особисто прийти до суду, всупереч постійним спалахам ковіду в ВМС, про які регулярно повідомляє сам суд.

42.1. Таке відношення судді Медяної Ю.В. до трьох людей з інвалідністю, включно лежачої, є не просто неповажним – це жорстоке поводження, заборонене ст.3 ЄКПЛ.

Щодо доступу до матеріалів справи №212/7917/2012 (№212/10464/2012)

43. 14.05.16 ми подали до ВМС запит та заяву про забезпечення судом надання публічної правової допомоги (заміну адвоката) та надання нових невідомих нам копій документів у справі, отриманих судом після 25.01.16, однак, до сьогодні жодного документу нам так і не надали.

43.1.1. Це означає, що з 14.05.16 до сьогодні, тобто, протягом майже 5 років, ВМС не надав нам доступу до матеріалів нашої судової справи №212/10464/2012. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

43.2. 10.06.16 ми подали до ВМС запит та заяву про надання нам копій документів у справі, отриманих судом за 2012-2016 роки, та роздруки технічних записів процесів, однак, до сьогодні жодного документу нам так і не надали.

43.2.1. Це означає, що з 10.06.16 до сьогодні, тобто, протягом майже 5 років, ВМС не надав нам доступу до матеріалів нашої судової справи №212/10464/2012. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

43.3. 27.01.20 я звернулася до ВМС, керівника ВМС та судді Медяної Ю.В. з листом 88Адвокат і серед іншого просила надати мені копії окремих документів зі справи №212/10464/2012. Мій лист містив 10 заяв, в порядку звернення, про отримання інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини, 10 запитів на доступ до публічної інформації, 10 запитів на доступ до моїх персональних даних, 10 заяв на доступ до інформації та матеріалів моєї судової справи. Голова суду та суддя Медяна Ю.В. не відповіли і ніяк не відреагували на листа до сьогодні, матеріалів справи мені не надали. Листом від 30.01.20 керівник апарату суду Гудемчук Н.Й. відмовила в наданні запитаних копій, мотивуючи відсутністю на листі цифрового електронного підпису, хоча для таких документів він не вимагається жодним законом України. Жодний запитаний документ не наданий мені до сьогодні.

43.3.1. Це означає, що з 27.01.20 до сьогодні, тобто, протягом понад року, ВМС, голови суду тодішній Михайленко А.В. та теперішня Гайду Г.В., суддя Медяна Ю.В., керівники апарату суду тодішня Гудемчук Н.Й. та теперішня Цибко О.В. не надали нам доступу до матеріалів судової справи №212/10464/2012, персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної для реалізації наших прав людини. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

43.4. 18.02.20 я подала на ім'я особисто голови ВМС листа 10464Документи, в якому об'єднала вимоги скарги на протиправні дії Гудемчук Н.Й. та інших посадових осіб ВМС, заяви про надання первинної правової допомоги шляхом складення від мого імені скарг з цього ж питання, повторні запити на доступ до публічної інформації та персональних даних, повторні заяви на отримання інформації у справі №212/10464/2012. Через 11 хвилин зворотнім анонімним листом з офіційної електронної адреси ВМС я отримала таке повідомлення: «Шановний користувач! Вінницький міський суд Вінницької області повідомляє, що Ваші документи не можуть бути визнані, як такі, що надійшли до суду, оскільки не підписані електронним цифровим підписом, чим порушені вимоги частини 1 статті 6 Закону України "Про електронні документи та електронний документообіг". Жодних інших повідомлень від ВМС з приводу цього листа я не отримувала. Моя скарга не розглянута до сьогодні, жодне рішення за нею не ухвалене, мені не надіслане та на сайті ВМС не оприлюднене для громадськості, жодний запитаний повторно документ не наданий.

43.4.1. Це означає, що з 18.02.20 до сьогодні, тобто, протягом майже року, ВМС, голови суду тодішній Михайленко А.В. та теперішня Гайду Г.В., керівники апарату суду тодішня Гудемчук Н.Й. та теперішня Цибко О.В. не надали мені за моїм зверненням 10464Документи доступу до суду, а саме до квазі-судового оскарження порушень моїх прав, а також до матеріалів моєї судової справи №212/10464/2012, моїх персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини. Ці порушення є триваючими, тривають в даний час і продовжують тривати надалі.

43.5. Того ж 18.02.20 я подала до територіального управління Державної судової адміністрації у Вінницькій області (ВТУДСА) та його керівника листа 149Док10464, в якому об'єднала вимоги скарги на протиправні дії посадових осіб ВМС, заяви про надання первинної правової допомоги шляхом складення від мого імені скарг з цього ж питання, повторні запити на доступ до публічної інформації та персональних даних, повторні заяви на отримання інформації у справі №212/10464/2012. Результат був

той самий, жодних змін. ВТУДСА жодного рішення не ухвалило, мені не надіслало та не оприлюднило на власному сайті як акт індивідуальної дії, не поновило мої порушені права та не забезпечило мені доступу до суду в частині доступу до матеріалів справи ні інструментами квазі-судової процедури, ні наданням первинної правової допомоги. ВМС та його посадовці в черговий раз не надали мені доступу до матеріалів моєї судової справи, моїх персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

43.5.1. Це означає, що з 18.02.20 до сьогодні, тобто, протягом майже року, за моїм зверненням 149Док10464 ВТУДСА та його керівник Білик В.В. як квазі-судова інституція не поновили мої порушені права на доступ до суду в частині доступу до матеріалів справи; як умовно «державний адвокат», не склали мені скарг в якості первинної правової допомоги, а ВМС, голови суду тодішній Михайленко А.В. та теперішня Гайду Г.В., керівники апарату суду тодішня Гудемчук Н.Й. та теперішній Цибко О.В. не надали мені доступу до суду в частині доступу до матеріалів моєї судової справи №212/10464/2012, моїх персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини. Ці порушення є триваючими, тривають в даний час і продовжують тривати надалі.

43.6. 21.02.20 я подала до ВТУДСА, його керівнику, голові ВМС та судді Медяній Ю.В. листа 88-1АдвокатПовторно, в якому об'єднала повторні запити на доступ до публічної інформації та персональних даних, повторні заяви на отримання інформації та копії матеріалів у справі №212/10464/2012. Документи не надані.

43.6.1. Це означає, що з 21.02.20 до сьогодні, тобто, протягом майже року, ВМС, голови суду тодішній Михайленко А.В. та теперішня Гайду Г.В., суддя Медяна Ю.В., керівники апарату суду тодішня Гудемчук Н.Й. та теперішній Цибко О.В. не надали мені доступу до матеріалів моєї судової справи №212/10464/2012, моїх персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини. Це порушення є триваючим, триває в даний час і продовжує тривати надалі.

43.7. Того ж 21.02.20 я подала до ВТУДСА, його керівника, голові ВМС листа 145-1-10464ДокументиПовторно, в якому об'єднала вимоги скарги на протиправні дії посадових осіб ВМС, заяви про надання первинної правової допомоги шляхом складення від мого імені скарг з цього ж питання, повторні запити на доступ до публічної інформації та персональних даних, повторні заяви на отримання інформації у справі №212/10464/2012. Нічого не надано. ВТУДСА жодного рішення не ухвалило, мені не надіслало та не оприлюднило на власному сайті як акт індивідуальної дії, не поновило мої порушені права та не забезпечило мені доступу до суду в частині доступу до матеріалів справи ні інструментами квазі-судової процедури, ні наданням первинної правової допомоги. ВМС та його посадовці в черговий раз не надали мені доступу до матеріалів моєї судової справи, моїх персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

43.7.1. Це означає, що з 21.02.20 до сьогодні, тобто, протягом майже року, за моїм зверненням 145-1-10464ДокументиПовторно ВТУДСА та його керівник Білик В.В., ВМС, голови суду тодішній Михайленко А.В. та теперішня Гайду Г.В. не надали мені доступу до суду в частині доступу до матеріалів моєї судової справи №212/10464/2012, моїх персональних даних, публічної інформації та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини; як умовно «державний адвокат», не склали мені скарг в якості первинної правової допомоги. Ці порушення є триваючими, тривають в даний час і продовжують тривати надалі.

43.8. 18-19.01.21 я подала до ВМС 8 листів 42Рішення судів, 43Рішення судів, 44Рішення судів, 45Рішення судів, 50Рішення судів, 51Рішення судів, 52Рішення судів, 53Рішення судів, в яких об'єднала запити на доступ до публічної інформації=офіційних документів та персональних даних, заяви на отримання інформації та заяви на доступ до матеріалів судових справ і просила, серед іншого, надати копії усіх рішень судів усіх інстанцій в моїх справах №№212/4209/2012, 212/10573/2012, 212/11100/2012, 212/10464/2012 та дані з цих справ. 27.01.21, з прострочкою на 1 день, керівник апарату ВМС Цибко О.В. відмовив в усіх вимогах запитів на доступ до публічної інформації=офіційних документів та в доступі до матеріалів судових справ з посиланням на відомчу інструкцію, за якою людина має прийти до суду, щоб отримати потрібні копії документів зі справи.

43.9. В результаті, ми протягом П'ЯТИ РОКІВ ми просимо надати нам доступ до матеріалів справи, щонайменше 12 разів зверталися з цього питання до ВМС, де знаходиться справа, щонайменше тричі в квазі-судовому порядку звертались за захистом порушених прав, але ніхто нам так і не допоміг, порушення продовжуються.

Щодо надання публічної правової допомоги

44. Ухвалою від 09.06.15 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/44779764> суд задовольнив наше клопотання і зобов'язав регіональний центр безоплатної правової допомоги надати безоплатну правову допомогу у справі обом позивачкам. Однак, така допомога не надавалась. 17.07.15 ми звернулись до ВМЦБВПД і просили надати нам повноаспектну правову допомогу в усіх справах. Рішенням від 27.07.15 №24/04 ВМЦБВПД ухвалив надати нам запитувану правову допомогу. Але лише через понад місяць, після повторного звернення, призначив адвоката Грачова А.В. за дорученнями №№57 та 58 від 21.08.15.

44.1. Адвокат Грачов А.В. посидів в кількох судових засіданнях протягом місяця ніими меблями, жодного процесуального документу, як ми просили, не склав, і відмовився надавати нам будь-яку реальну допомогу, зокрема, скласти оновлений позов з урахуванням 3-річного спливу часу з первинного позову. Він запропонував нам самостійно писати собі новий позов. На звернення надати звіт про виконану роботу не відповідав до сьогодні. 13.10.15 та 26.10.15 ми звернулись до суду з повторними клопотаннями забезпечити надання нам на практиці конкретної потрібної правової допомоги та оскаржили бездіяльності адвоката Грачова А.В. до суду.

44.2. Наказами від 23.02.16 та 09.03.16 ВМЦБВПД скасував доручення адвоката Грачова А.В. в обох справах №127/3089/13а та №212/10464/2012, а нового на заміну не виділив, тобто, повністю позбавив нас адвоката.

44.3. 18.02.20 я та донька звернулись до ВМЦБВПД і просили повідомити, хто з адвокатів призначений на заміну адвоката Грачова А.В. У відповідь 20.02.20 ВМЦБВПД повідомив, що адвокат не призначений. I

кілька місяців після цього знову палець-о-палець не вдарив для призначення адвоката.

44.4. 21.05.20 ми знову звернулись до ВМЦБВПД і завимагали виділити адвоката. 26.05.20 ВМЦБВПД повідомив, що виділяє мені та доньці адвоката Кадочнікова А.О. – на виконання власного рішення ще від 9.03.2016. З доданого доручення ми дізналися, що адвокат виділений лише для представництва наших інтересів, хоча ми просили повноаспектної правової допомоги в цій пенсійній справі, включно і представництва в інших органах та перед іншими особами, і складення адміністративно-правових, цивільно-правових, кримінально-правових, конституційно-правових процесуальних та інших документів, захисту прав як потерпілого за кримінальним правом та КУпАП. 28.05.20 ми попросили доповнити доручення відсутніми повноваженнями, однак керівник ВМЦБВПД Смішна Н.В. в цьому нам відмовила.

44.5. 04.06.20 ВМЦБВПД надіслав нам бланки довіреностей адвокату. Ми попросили забезпечити посвідчення наших з донькою підписів на довіреностях за місцем нашого проживання у зв'язку з інвалідностями та доглядом за лежачою престарілою мамою.

44.6. 11.06.20 ВМЦБВПД надіслав нам проекти довіреностей адвокату. Наступного дня ми повернули проекти з правками і знову просили забезпечити посвідчення наших підписів вдома. Але даремно.

44.7. 16.06.20 ми з донькою подали до ВМЦБВПД по дві електронних довіреності адвокату, підписаних за приписами національного права та права ЄКПЛ, і просили їх засвідчити та повернути нам. Однак, керівник ВМЦБВПД Смішна Н.В. завимагала від нас оформляти лише той текст довіреності, який вона нам надала. Відмовилась також посвідчувати довіреності в нашому помешканні, натомість, запропонувала зробити це на вулиці.

44.8. 03.11.20 я звернулась до ВМЦБВПД і просила забезпечити складення апеляцій та заяв про злочини в цій справі. Після цього адвокат Кадочніков А.О., хоча суд не допустив його навіть ознайомитись зі справою, склав проект апеляції, – дякую йому за це. І це єдина реальна правова допомога у справі за 5 років. Заяви про злочини не складені до сьогодні.

44.9. Жодна інша правова допомога ВМЦБВПД нам не надавалась.

Б. Заява про стверджувані порушення Конвенції та/або Протоколів до неї та їх аргументація Сторони не зобов'язані (але вправі) надавати суду посилання на приписи права, застосовні в їх справі: достатньо вказати факти та стверджуване порушення. Суд сам знає право.

45. Відповідно до п.2 постанови Пленуму ВСУ від 01.11.96 №9 «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0009700-96>,

«Оскільки Конституція України, як зазначено в її ст.8, має найвищу юридичну силу, а її норми є нормами прямої дії, суди при розгляді конкретних справ мають оцінювати зміст будь-якого закону чи іншого нормативно-правового акта з точки зору його відповідності Конституції і в усіх необхідних випадках застосовувати Конституцію як акт прямої дії. Судові рішення мають ґрунтуватись на Конституції, а також на чинному законодавстві, яке не суперечить їй... Суд безпосередньо застосовує Конституцію у разі:

- 1) коли зі змісту норм Конституції не випливає необхідність додаткової регламентації її положень законом;
- 2) коли закон, який був чинним до введення в дію Конституції чи прийнятий після цього, суперечить їй...»

46. Відповідно до п.18 Постанови Пленуму ВСУ від 13.06.2007 №8 «Про незалежність судової влади», <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-07> «19. Відповідно до статей 8 та 22 Конституції України не підлягають застосуванню судами закони та інші нормативно-правові акти, якими скасовуються конституційні права і свободи людини та громадянина, а також нові закони, які звужують зміст та обсяг встановлених Конституцією України і чинними законами прав і свобод». Порушення, допущені Кабінетом Міністрів(КМУ) та Верховною Радою України (ВРУ) як законодавчою владою:

Право власності

47. Порушення нашого з донькою права власності, ст.1 Протоколу 1 в сукупності з правом не бути дискримінованим, ст.14 ЄКПЛ – щонайменше 5 фактів:

Факт 1 – обмеження розміру пенсії законом України «Про пенсійне забезпечення».

47.1. Подання КМУ до ВРУ неякісного законопроекту з наступним його ухваленням ВРУ 05.11.1991 року і не скасуванням до сьогодні ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення», за якими «Максимальний розмір пенсії не може перевищувати трьох... мінімальних пенсій за віком».

Аргумент 1

Відібрання власності. Ці приписи порушують ст.41.4, 41.5, 41.6 Конституції України відповідно: «Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану. Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом».

А от влада захотіла – і забрала власність. Просто так. Без причин і пояснень.

Аргумент 2

Дискримінація щодо держслужбовців. Ці приписи порушують ст.24 Конституції України, яка передбачає: «Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом.

Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками».

Натомість, ст.37.3 закону України «Про державну службу» від 16 грудня 1993 року №3723-XII в редакції станом з 21.03.02 по 31.12.2003 років (період дії закону України «Про пенсійне забезпечення» в частині обмеження розміру моєї пенсії) передбачала: «Пенсія державному службовцю виплачується у повному розмірі незалежно від його заробітку (прибутку), одержуваного після виходу на пенсію.» І це

при тому, що пенсії держслужбовцям обраховувались за іншим алгоритмом, в результаті чого на практиці були не просто не просто вищі, а на порядок більших розмірів, ніж звичайні. Це означає, що приписи ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення» дискримінували український народ та мене в порівнянні з держслужбовцями.

Аргумент 3

Прожитковий мінімум. Ці приписи порушують ст.46.3 Конституції України, яка передбачає: «Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом».

Натомість, такий обмежений розмір пенсії не сягав навіть половини прожиткового мінімуму.

Аргумент 4

Обмеження прав. Ці приписи порушують ст.22 Конституції України, яка передбачає:

«2.Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

3. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод».

Натомість, КМУ подав, а ВРУ ухвалила приписи ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення», якими звужили обсяг пенсійних прав, наданих законом України «Про пенсійне забезпечення», зокрема, його ст.ст.12, 20 та ін.

В Рішенні КСУ від 18 червня 2007 року №4-рп/2007 у справі №1-23/2007 КСУ навів таку мотивацію: (абз. 6, 7 п.3.2) «Зупиняючи на 2007 рік дію наведених положень законів України "Про державну службу" 3723-12, "Про статус суддів" 2862-12 та визначаючи обмеження розміру пенсії або щомісячного довічного грошового утримання усім категоріям суддів України, Верховна Рада України діяла всупереч закріпленому частиною третьою статті 22 Конституції України 254к/96-ВР положенню щодо недопустимості при прийнятті нових законів звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. Встановлення Законом 489-16 граничного розміру щомісячного довічного грошового утримання чи пенсії обмежило їх обсяг, який визначається Законом України "Про статус суддів" 2862-12. Залишивши незмінним зміст права на пенсію та щомісячне довічне грошове утримання суддів, Закон 489-16 звужив обсяг цього права, встановивши граничну межу для таких виплат суддям, і водночас знизив досягнутий рівень гарантій незалежності працюючих суддів.

Таким чином, положення пунктів 20, 33 статті 71, статті 97 Закону 489-16 не узгоджуються з конституційним положенням про недопустимість звуження змісту чи обсягу існуючих прав і свобод при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів та порушують принцип незалежності суддів, а тому не відповідають частині третій статті 22, частині першій статті 126 Основного Закону України 254к/96-ВР».

Враховуючи однаковість застосування права, тією ж мірою вказаний висновок КСУ стосується будь-яких обмежень розміру пенсій, введених будь-якими законами. Це означає, що приписи ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення», з огляду на висновок КСУ в Рішенні від 18 червня 2007 року №4-рп/2007, так само є неконституційними.

Висновок:

Приписи ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення» про обмеження розміру пенсії порушують моє з донькою право мирно володіти своїм майном, гарантоване ст.1 Протоколу 1 ЄКПЛ, в сукупності з порушенням заборони бути дискримінованим в порівнянні з держслужбовцями, ст.14 ЄКПЛ, у формі втручання в моє право власності – відібрання значної частини заробленої пенсії. На перший погляд здається, що втручання було законним – на підставі закону України «Про пенсійне забезпечення». Однак, в розумінні ЄКПЛ за принципом верховенства права «законом» вважається найвища застосовна правова норма, в цій ситуації – наведені вище ШІСТЬ статей Конституції України. Це означає, що втручання у формі створення неякісних приписів ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення» здійснене не «за законом». Цього висновку достатньо, щоб припинити подальший трискладовий тест правомірності втручання. Однак вважаю за необхідне додати, що вказані приписи права поширюються на більшість суспільства, обкрадають і дискримінують його, а тому не відповідають інтересам суспільства в цілому.

Це означає, що має місце порушення мого права мирно володіти майном в сукупності з правом не бути дискримінованим, гарантованих ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі створення застосовних до мене неякісних приписів ст.ст.19.5, 29.4(5) закону України «Про пенсійне забезпечення».

Факт 2 – обмеження розміру пенсії законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

47.2. Подання КМУ до ВРУ неякісного законопроекту з наступним його ухваленням ВРУ 8 липня 2011 року і не скасуванням до сьогодні статті 2 закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» №3668-VI, а саме:

«Стаття 2. Максимальний розмір пенсії або щомісячного довічного грошового утримання {Стаття 2 втратила чинність в частині поширення її дії на Закон України "Про судоустрій і статус суддів" від 7 липня 2010 року №2453-VI, як така, що є неконституційною, на підставі Рішення Конституційного Суду №3-рп/2013 від 03.06.2013}

1. Максимальний розмір пенсії (крім пенсійних виплат, що здійснюються з Накопичувального пенсійного фонду) або щомісячного довічного грошового утримання (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною), призначених (перерахованих) відповідно до Митного кодексу України, законів України "Про державну службу", "Про прокуратуру", "Про статус народного депутата України", "Про Національний банк України", "Про Кабінет Міністрів України", "Про дипломатичну службу", "Про службу в органах місцевого самоврядування", "Про судову експертизу", "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи", "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів", "Про наукову і

науково-технічну діяльність", "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб", "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування", "Про пенсійне забезпечення", "Про судоустрій і статус суддів", Постанови Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року "Про затвердження Положення про помічника-консультанта народного депутата України", не може перевищувати десяти прожиткових мінімумів, установлених для осіб, які втратили працездатність..." 47.2.1. Доповнення ст.27 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» такою неякісною частиною 3: «3. Максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати десяти прожиткових мінімумів, установлених для осіб, які втратили працездатність.» і не скасуванням її до сьогодні. Обидва приписи є застосовними щодо мене.

Аргументи 1-4

Усі чотири аргументи та висновок, викладені в п.47.1. цього документу, є повністю застосовними до цих приписів права.

Аргумент 4 (доповнення)

Відповідно до ст.22.3 Конституції України, «При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод». Це означає, що звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод не допускається ні за яких обставин. Всупереч цьому конституційному припису, а також релевантному рішення КСУ від 18 червня 2007 року №4-рп/2007 у справі №1-23/2007, яким визнаний неконституційним припис закону про обмеження розміру пенсійного забезпечення суддів, КМУ подав законопроект, а ВРУ ухвалила 8 липня 2011 року і не скасувала до сьогодні статтю 2 закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» №3668-VI (закон №3668-VI), а також доповнила ст.27 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» неякісною частиною 3, обидві з яких значно зменшили (звужили) обсяг (розмір) наявного пенсійного забезпечення людей, включно і мене, тобто, є законами, спрямованими на масове пограбування українського народу.

Рішенням від 3 червня 2013 року №3-рп/2013 у справі №1-2/2013 Конституційний Суд України (КСУ) визнав неконституційним обмеження розміру виплачуваної суддям пенсії (довічного грошового утримання), і в цій частині вказаний припис втратив чинність. При цьому, КСУ так мотивував своє рішення:

(абз.2, з п.6.1.) «У Рішенні від 18 червня 2007 року №4-рп/2007 Конституційний Суд України вже вирішував питання про недопустимість встановлення в законі максимального розміру пенсії суддів або їх щомісячного довічного грошового утримання, наголошуючи, що це обмежить їх обсяг, а також зазначав, що, залишивши незмінним зміст права на пенсію та щомісячне довічне грошове утримання суддів, закон звужив обсяг цього права, встановивши граничну межу для таких виплат суддям (абзац шостий підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини).

Враховуючи, що однією з гарантій незалежності суддів є заборона при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів звужувати зміст та обсяг визначених Конституцією України таких гарантій, Конституційний Суд України вважає, що положення третього речення частини п'ятої статті 138 Закону № 2453, статті 2 Закону № 3668 стосовно встановлення максимального розміру пенсії (щомісячного довічного грошового утримання) суддів суперечать частині першій статті 126 Основного Закону України».

Тобто, знаючи про наявність рішення КСУ від 18 червня 2007 року №4-рп/2007 у справі №1-23/2007 про визнання неконституційним закону про обмеження розміру пенсійного забезпечення та всупереч йому, КМУ та ВРУ вдруге вчинили все для повторного ухвалення такого ж неконституційного закону №3668-VI.

Такі дії є вже злочином.

Аргумент 5

Дискримінація щодо суддів. Як наслідок, з'явилась законодавча дискримінація усіх інших людей в порівнянні з суддями у вигляді застосування неконституційного обмеження розміру виплачуваної пенсії для усіх та усунення КСУ (відсутність) такого обмеження для суддів. КМУ та ВРУ, на виконання ст.24 Конституції України, мали оперативно виправити цю дискримінацію і змінити закон, де-факто визнаний КСУ неконституційним і в решті позицій, оскільки аргументи вказаного рішення щодо недопустимості звуження змісту чи обсягу існуючих прав і свобод поширюються на кожного та базувались на рішенні КСУ від 18 червня 2007 року №4-рп/2007 у справі №1-23/2007. Однак, цього не відбулося до сьогодні. В результаті, за даними ПФУ <https://www.pfu.gov.ua/2128328-dani-pro-serednij-rozmir-pensiyi-stanom-na-01-01-2021/>, станом на 01.01.21 середній розмір пенсії за віком в Україні є нижчим фактичного прожиткового мінімуму і складає 3 538,97 грн., тобто, нижчий межі бідності, при максимальному розмірі пенсії 17 690 грн., а довічного грошового утримання суддів – 67 961,39 грн., або майже в 20 разів (2 порядки!) більший. І середній фактичний розмір пенсійного забезпечення судді майже в 4 рази вищий за максимальну пенсію для усіх. Це вже кримінальна дискримінація.

Приписи статті 2 закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» №3668-VI та доповнення ст.27 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» частиною 3 (щодо обмеження розміру пенсії 10 прожитковими мінімумами для осіб, які втратили працездатність) порушують моє право мирно володіти своїм майном, гарантоване ст.1 Протоколу 1 ЄКПЛ, в сукупності в порушення заборони бути дискримінованим в порівнянні з суддями, ст.14 ЄКПЛ, у формі втручання в моє право власності – відібрання значної частини заробленої пенсії. На перший погляд здається, що втручання було законним – на підставі двох законів України. Однак, в розумінні ЄКПЛ за принципом верховенства права «законом» вважається найвища застосовна правова норма, в цій ситуації – наведені вище ЧОТИРИ статті Конституції України. Це означає, що втручання у формі створення неякісного припису ст.2 закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» №3668-VI та ст.27.3 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» здійснене не «за законом». Цього висновку достатньо, щоб припинити подальший

трискладовий тест правомірності втручання. Однак вважаю за необхідне додати, що вказаний припис права поширюється на більшість суспільства і кримінально дискримінує його в порівнянні з суддями, а тому не відповідає інтересам суспільства в цілому.

Крім цього, має місце також втручання у формі бездіяльності КМУ та ВРУ з 8 липня 2011 року до сьогодні з усунення вказаних неконституційних та дискримінаційних приписів з правового поля України з урахуванням аргументів рішень КСУ від 18 червня 2007 року №4-рп/2007 у справі №1-23/2007 та від 3 червня 2013 року №3-рп/2013. Обов'язки зі створення та ухвалення адекватних законів в Україні покладені на КМУ та ВРУ відповідно. Протягом 10 років до сьогодні ці конституційні обов'язки не виконуються, що і є втручанням не за законом.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення мого з донькою права мирно володіти майном в сукупності з правом не бути дискримінованим, гарантованих ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі створення та довготривалого нескасування застосованих до мене неякісних приписів ст.2 закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» №3668-VI та ст.27.3 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Факт 3 – антиконституційні умови та формула розрахунку пенсії.

47.3. Подання КМУ до ВРУ неякісного законопроекту з наступним його ухваленням ВРУ 9 липня 2003 року і не скасуванням до сьогодні закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» №1058-IV, яким запроваджені такі умови та алгоритм (формула) розрахунку розміру пенсії при її призначенні (перерахунку), які (i) значно – в разі i на порядок, зменшують розмір пенсії в порівнянні із законом України «Про пенсійне забезпечення», зокрема, зменшили в 5,56 разів мою пенсію, призначену за законом України «Про пенсійне забезпечення», а також (ii) в усіх розрахунках розмір пенсії є значно меншим за прожитковий мінімум; зокрема, призначена мені за цим законом пенсія склала 38,9% прожиткового мінімуму і \$0,85/день, та дискримінаційним в порівнянні з пенсійним забезпеченням суддів.

47.3.1. Закон «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 9.07.03 року №1058-IV (закон №1058-IV) набув чинності 1.01.2004 року і, всупереч ст.22 Конституції України, вніс суттєві антиконституційні зміни в пенсійне забезпечення громадян, зокрема, звужив і повністю скасував права людини на наявні види пенсійного забезпечення, зменшив розміри зароблених пенсій в 5-20 разів в порівнянні з законом «Про пенсійне забезпечення» до рівня нижче прожиткового мінімуму, відібрав у інвалідів наявне раніше право на призначення пенсії в розмірі за віком до виповнення пенсійного віку. За цим законом, призначена пенсія не досягає розміру прожиткового мінімуму. Закон спочатку скасував обмеження розміру виплачуваної пенсії, а з часом ввів його знову.

Аргумент 1

Обмеження прав. Відповідно до ст.22.3 Конституції України, «При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод». Це означає, що звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод не допускається ні за яких обставин – ні шляхом ухвалення таких законів, ні шляхом їх виконання, якщо такі антиконституційні закони ухвалюються. Всупереч цьому конституційному припису, КМУ подав законопроект, а ВРУ ухвалила закон №1058-IV, який значно зменшив (звужив) обсяг (розмір) наявного пенсійного забезпечення людей, включно і мене, тобто, закон, спрямований на масове пограбування українського народу.

Аргумент 2

Прожитковий мінімум. Відповідно до ст.46.3 Конституції України, «Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом». Закон №1058-IV встановлює КОЖНОМУ, включно і мені, розмір пенсії, значно менший за прожитковий мінімум; зокрема, призначена мені за цим законом пенсія склала 38,9% прожиткового мінімуму і \$0,85/день.

Аргумент 3

Життєвий рівень. Відповідно до Конституції України, «Стаття 48. Кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло», «Стаття 49. Кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу...». За ст.2 закону України «Про прожитковий мінімум», «Прожитковий мінімум застосовується для: ...встановлення розмірів мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії за віком, визначення розмірів соціальної допомоги, допомоги сім'ям з дітьми, допомоги по безробіттю, а також стипендій та інших соціальних виплат виходячи з вимог Конституції України та законів України». Однак, в національний прожитковий мінімум чи інший закон влада не включила витрати на придбання, оренду та капітальний ремонт житла, оплату газу для опалення житла, медичну допомогу (за виключенням програми державних гарантій вартістю 400-800 грн. на рік), охорону здоров'я, раціональне харчування. Інші фінансові джерела оплати таких послуг також не передбачені законом. Це означає, що пенсія як єдине джерело витрат на життя має забезпечувати оплату всього необхідного для життя, в першу чергу державних гарантій, передбачених Конституцією України. Для цього її розмір має бути суттєво більшим за розмір прожиткового мінімуму. Оскільки закон №1058-IV не забезпечує розмір пенсії як частини відкладеної зарплати не лише необхідний для оплати всього необхідного для життя, а не досягає прожиткового мінімуму і складає \$0,85/день, що менше рівня стандарту ООН фізичного виживання – абсолютних злиднів, має місце порушення щонайменше ще двох державних гарантій, передбачених ст.ст.48 та 49 Конституції України.

Аргумент 4

Дискримінація щодо суддів. Умови пенсійного забезпечення та формула розрахунку пенсії закону №1058-IV (далі – Формула) містять щонайменше СІМ дискримінаційних та економічно необґрунтованих складових, які порушують моє і кожного українця право власності:

1) Різний стаж, необхідний для пенсійного забезпечення. За ст.28 закону №1058-IV, для призначення пенсії необхідний страховий стаж не менше для чоловіків – 35 років, для жінок – 30 років. Для суддів, за ст.142 закону України «Про судоустрій та статус суддів», достатньо стажу роботи на посаді судді не менше 20 років.

2) Різний вік початку пенсійного забезпечення. Для призначення та виплати пенсії закон №1058-IV встановив базовий вік 60 років. Для початку пенсійного забезпечення у формі довічного грошового утримання судді у відставці, за ст.142 закону України «Про судоустрій та статус суддів», немає вікових обмежень.

3) Наявність/відсутність актуалізації заробітку. Формула включає суму усіх заробітків за період з 01.07.2000 року в номінальному розмірі (ст.40 закону №1058-IV). Жодної актуалізації цих заробітків не передбачено. Однак, внаслідок інфляції, за яку відповідальна держава, купівельна спроможність грошей постійно падає, і ціни весь час ростуть. Саме тому заробітна плата постійно підвищується, і різниця космічна. Наприклад, мінімальна заробітна плата в липні 2000 року складала в Україні 118 грн., а в січні 2021 року – 6 000 грн. – в 51 раз більше! І не тому, що країна розбагатіла і платить достойно своїм громадянам – просто гривня знецінилась: насправді за 118 грн. на той час можна було купити більше, ніж тепер за 6 000 грн. Але для пенсії усі зарплати за усі періоди просто додаються 1:1, без актуалізації. Такий підхід є несправедливим, економічно необґрунтованим і дискримінаційним в порівнянні, наприклад, з суддями. Зокрема, за ст.142 закону України «Про судоустрій і статус суддів» базою для обрахунку альтернативної пенсії судді є ТЕПЕРІШНЯ оплата праці судді, що працює на такій самій посаді, а не колишня оплата праці судді-пенсіонера. В такий спосіб актуалізується отримана оплата праці, знецінена на час вирішення пенсійних питань. Натомість, в законі №1058-IV відсутня не тільки така, а будь-яка актуалізація знеціненого заробітку.

4) Різна відсоткова «вага» стажу. В законі №1058-IV (ст.25) передбачена відсоткова «вага» одного року страхового стажу, необхідного для призначення пенсії, максимум 1% і менше. Це означає, що стандартний 30-річний стаж враховується для розрахунку розміру пенсії на рівні 30%. Водночас, для призначення довічного грошового утримання суддів включається стаж 20 років (ст.116 закону України «Про судоустрій і статус суддів») що відповідає 100%. Це означає, що кожен рік стажу судді відповідає у відсотках 5 рокам стажу інших українців.

Такий неоднаковий розрахунковий підхід є очевидно дискримінаційним.

5) Включення до розрахунку пенсії середньої зарплати по державі. Закон №1058-IV передбачає (ст.40), що при розрахунку пенсії враховується середня заробітна плата (дохід) в Україні, з якої сплачено страхові внески, за три календарні роки, що передують року звернення за призначенням пенсії, причому визначена не статистично, а ПФУ. Середня зарплата по державі не має жодного розумного стосунку до зарплати, заробленої конкретною людиною, і за логікою не має враховуватися при обрахунку пенсії. Зроблено це для однієї мети: зрівняти усіх, обікрасти тих, хто заробив більше, і за їх рахунок виконати функцію держави доплати до малих розмірів пенсій. Черговий спосіб обкрадання людей. Натомість, цей компонент не передбачений законом України «Про судоустрій і статус суддів», а відтак, не враховується при розрахунку довічного утримання суддів.

6) Врахування сплати/несплати страхових внесків. Розрахунок пенсії за законом №1058-IV передбачає врахування лише таких доходів, з яких сплачені страхові соціальні внески. Натомість, закон України «Про судоустрій і статус суддів» враховує виключно розмір суддівської винагороди за працю незалежно від сплати страхових внесків. Намагання влади внести зміни в цю частину закону з метою визначення розміру довічного грошового утримання судді з врахуванням суддівської винагороди, з якої сплачені страхові внески, припинені КСУ: Рішенням від 3 червня 2013 року №3-рп/2013 у справі №1-2/2013 КСУ визнав неконституційними внесені до суддівського закону вказані зміни.

В результаті на сьогодні існує законодавча дискримінація усіх інших людей в порівнянні з суддями у вигляді врахування, для визначення розміру їх пенсії, лише доходів, з яких сплачені страхові внески, в той час як такої умови для суддів немає.

7) Право/його відсутність вибору форми пенсійного забезпечення. КСУ в Рішенні від 14 грудня 2011 року №18-рп/2011 у справі №1-33/2011 розтлумачив: «3.2. (абз.5): ...щомісячне довічне грошове утримання судді у відставці є належним утриманням цього судді після припинення виконання ним своїх професійних обов'язків та особливою формою його соціального забезпечення». Це означає, що щомісячне довічне грошове утримання судді є альтернативною «пенсією», і кожен суддя пенсійного віку при наявності від 20 років суддівського стажу може обрати або пенсію, призначену за законом №1058-IV, або щомісячне довічне грошове утримання судді у відставці в розмірі від 80% актуального грошового утримання працюючого на відповідній посаді судді. Такого вибору між пенсіями, наприклад, призначеними за законами «Про пенсійне забезпечення» та №1058-IV, простий смертний не має. Умови та алгоритм пенсійного забезпечення, закладені в законі №1058-IV, є антиконституційними і дискримінаційними в порівнянні з суддями, і такими, що значно погіршили існуюче пенсійне забезпечення кожного і моє зокрема. В результаті 11,5 млн. «простих» пенсіонерів знаходяться за межею бідності та абсолютних злиднів і отримують пенсії 1-5 тис. грн., в середньому 3,5 тис. грн., а 3,5 тис. суддів-пенсіонерів, яких обслуговує ПФУ, отримують довічне грошове утримання в середньому 69 тис. грн. – на 2 порядки більше. Результатом застосування цього закону є зубожіння, рабство та стрімке вимирання пенсійного населення України.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення мого з донькою права мирно володіти майном в сукупності з правом не бути дискримінованим, включно щодо суддів, гарантованих ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі прийняття, застосування щодо мене та довготривалого нескасування неякісного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

За 17 років існування та застосування закону №1058-IV національні суди розглянули за ним мільйони пенсійних спорів. Наведені вище неякісні приписи цього закону є лише частиною від усіх його бракованих норм. Але за усі роки ні в одній судовій справі ніхто і пальцем не поворухнув, аби вчинити хоча б ЩОСЬ для анулювання будь-яким законним шляхом цього відверто грабівницького закону. Схоже, влада замінила пристяжному суду зарплати завуальованими хабарями для закріпачення та утримання народу в рабстві, а правосуддя зробила «потёмкинськими деревнями».

Факт 4 – подвійне оподаткування відкладеної зарплати у формі фінансування нею витрат ПФУ.

47.4. Джерелом витрат ПФУ на здійснення його функцій є страхові пенсійні внески. ПФУ є центральним

органом виконавчої влади, і виконує управлінські функції. Фінансове і матеріально-технічне забезпечення діяльності центральних органів виконавчої влади, відповідно до Бюджетного кодексу України, здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України. Однак, за законом №1058-IV, ПФУ фінансується за рахунок, серед іншого, страхових пенсійних внесків як частини відкладеної і вже оподаткованої зарплати. В той же час, податківці фінансуються не за рахунок збираних ними податків, а з державного бюджету; так само судді отримують оплату праці не зі стягнутих судових зборів, а з державного бюджету. Неякісний закон №1058-IV вдруге наклав на сплачені страхові пенсійні внески, як на частину вже оподаткованої зарплати, податок на утримання ПФУ. В такий спосіб ще й штучно приховав (зменшив) реальний обсяг витрат на страшенно роздутий штат державних чиновників та їх кількість. Жодних індикаторів таких витрат не встановлено – ПФУ сам собі вирішує, скільки йому треба, і бере собі народних грошей, скільки хоче, включно і на захмарні зарплати. Подвійне оподаткування пенсійного забезпечення, закладене в закон №1058-IV, є варварським пограбуванням владою недоторканої власності людини.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення мого та доньки як людей з інвалідністю права мирно володіти майном в сукупності з правом не бути дискримінованим, гарантованих ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі створення та довготривалого нескасування застосовного до мене неякісного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Факт 5 – фейкові БПМ

47.5. КМУ та ВРУ з 2005 року по сьогодні, тобто, протягом останніх 17 років підряд, забезпечують ухвалення в щорічних законах про державний бюджет фейкових розмірів прожиткових мінімумів (БПМ), які все менші від фактичного (ФПМ). Причому абсолютний розрив між ФПМ, обрахованим МСП нормативним способом статистично, і вивисаним з пальця та ухваленим в законі про бюджет (БПМ) все збільшується, і в 2020 році БПМ ледве сягає 46% від ФПМ.

Відповідно до Закону України "Про державні соціальні стандарти та державні гарантії", прожитковий мінімум (ПМ) є базовим державним соціальним стандартом, на основі якого визначаються розміри основних державних соціальних гарантій. Єдиний спосіб визначення ПМ у всьому світі, як і в Україні – це зафіксувати поточні фактичні ціни на весь нормативний перелік товарів і послуг ПМ, і порахувати суму їх вартості. Що і робить МСП. Однак за телефонним правом усі органи влади, включно і ПФУ, застосовують виключно БПМ, хоча він відверто фейковий. І тому у нас – все хорошо, прекрасная маркиза! А ФПМ – так, для меблів.

47.5.1. В проєкті закону України «Про державний бюджет на 2020 рік», оприлюдненому на сайті ВРУ за посиланням http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66853, в ст.7 КМУ запропонував:

«Стаття 7. Установити у 2020 році прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2020 року – 2027 гривень, з 1 липня – 2118 гривень, з 1 грудня – 2189 гривень».

Кабінету Міністрів України здійснити рішучі кроки щодо наближення у 2020 році розміру прожиткового мінімуму до його реальної величини, яка може становити розрахунково близько 4251 гривню з відповідним коригуванням розміру прожиткового мінімуму для основних соціальних і демографічних груп населення».

В такий спосіб КМУ визнав, що в бюджет закладається фейковий БПМ, який складає всього 47% від реального – ФПМ.

Слід додати, що ФПМ в розмірі 4 251 грн., вказаному КМУ, обрахований МСП ще за липень 2019 року, а в 2020 році він знаходився в діапазоні 4 335,09 – 4 546,14 грн.

Встановлюючи протягом 17 років підряд БПМ як базовий соціальний стандарт «від балди» в розмірі менше половини ФПМ, обрахованого МСП, КМУ та ВРУ усвідомлено і навмисно усі ці роки обкрадають український народ і включно мене з донькою шляхом запровадження фейкового заниженого державного стандарту, від якого відповідно занижуються і соціальні виплати, включно пенсії. Це означає, що усі бюджетні закони за 2005-2021 роки є неякісними.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення мого з донькою як осіб з інвалідністю права мирно володіти майном в сукупності з правом не бути дискримінованим, гарантованих ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі прийняття та застосування щодо нас 17 неякісних законів України про державний бюджет на 2005-2021 роки.

Право на приватне та сімейне життя

48. Порушення права на приватне та сімейне життя, ст.8 в сукупності з правом не бути дискримінованим, ст.14 ЄКПЛ:

48.1. Подання КМУ до ВРУ неякісного законопроекту з наступним його ухваленням ВРУ 9 липня 2003 року і не скасуванням до сьогодні закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» №1058-IV, яким запроваджений такий алгоритм (формула) розрахунку розміру пенсії при її призначенні (перерахунку), який (i) значно – в рази і на порядок, зменшує розмір пенсії в порівнянні із законом України «Про пенсійне забезпечення», зокрема, зменшив в 5,56 разів мою пенсію, призначену за законом України «Про пенсійне забезпечення», а також (ii) в усіх розрахунках розмір пенсії є значно меншим за прожитковий мінімум; зокрема, призначена мені за цим законом пенсія складала 38,9% прожиткового мінімуму та \$0,85/добу, що є нижчим межі абсолютних злиднів та фізичного виживання. Мотивація цього порушення повністю співпадає з Аргументом 3, наведеним в п. 47.3.1 цього документу.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення мого та доньки як людей з інвалідністю права мирно володіти майном в сукупності з правом не бути дискримінованим за ознакою інвалідності, гарантованим ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі створення та довготривалого нескасування застосовного до мене неякісного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Право на свободу від рабства

49. Порушення нашого з дитиною права на заборону рабства в сукупності з правом не бути дискримінованими за ознакою інвалідності, ст.ст.4, 14 ЄКПЛ:

49.1. Юридичну дефініцію «рабство» ввела ратифікована Україною 27.01.1959 року Конвенція ООН про рабство від 25 вересня 1926 року в статті 1: «1. Рабство есть состояние или положение человека, над которым осуществляются атрибуты права собственности или некоторые из них».

Рабство заборонене і є міжнародним злочином. Існують критерії визначення сучасного рабства, і кожен окремих критерій є показником рабського стану:

- Діяльність людини контролюється іншими особами за допомогою насильства або погроз його застосування.

- Людина знаходиться в певному місці і займається певною діяльністю не по своїй волі, а також позбавлена можливості змінити ситуацію за власним бажанням.

- За свою роботу вона або взагалі не отримує платню, або отримує мінімальну оплату, що не покриває її потреб на захист, повноцінне харчування, оздоровлення, лікування, освіти тощо.

За даними Міжнародної організації з міграції, такі форми рабства, як примусова праця, торгівля людьми, трудове рабство поширені в світі, і є в Україні. Форма рабства, коли людина за свою роботу отримує мінімальну оплату, що не покриває її потреб на захист, повноцінне харчування, оздоровлення, лікування, освіти тощо, відома, мабуть, в кожному населеному пункті країни. А от про державне рабство, в якому перебуває більшість українських пенсіонерів, отримуючи частину оплати своєї праці за все життя у формі мізерної пенсії, ніхто не говорить. Разом з тим, якщо закон передбачає пенсію, якої вистачає лише на харчі на кілька днів – він є законом, що встановлює рабство і утримує в ньому людей.

Подання КМУ до ВРУ неякісного законопроекту з наступним його ухваленням ВРУ 9 липня 2003 року і не скасуванням до сьогодні закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» №1058-IV, яким запроваджений такий алгоритм (формула) розрахунку розміру пенсії при її призначенні (перерахунку), який є значно меншим за прожитковий мінімум; зокрема, призначена мені за цим законом пенсія склала 38,9% прожиткового мінімуму та \$0,85/добу, що є нижчим межі абсолютних злиднів та фізичного виживання та не забезпечує придбання всього необхідного для життя, що є утриманням в рабстві.

Це означає, що створення та багаторічне нескасування закону №1058-IV, так само, як і його застосування, порушує права людини і є міжнародним кримінальним злочином, винні у вчиненні якого мають бути за ґратами.

Моя пенсія є моєю відкладеною зарплатою. На двох з дитиною вона зараз складає менше одного ПМ і не перевищує встановленої ООН для Європи межі бідності 5,05\$ на добу на особу. І це при тому, що в ПМ не включені обов'язкові, за стандартами ООН, витрати на придбання житла, медичну допомогу, освіту. Навіть газ для опалення Гройсман звідти викинув, а шоколаду і взимку фруктів (крім яблук) там не було ніколи. Не купиш за ПМ паспорт, прописку, послуг адвоката та нотаріуса, мобілку та інтернет. За міжнародними стандартами, якщо людина за свої зароблені доходи не може купити собі необхідного для життя, вона утримується в рабстві.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення мого та моєї доньки як людей з інвалідністю права не утримуватись в рабстві в сукупності з правом не бути дискримінованими за ознакою інвалідності, гарантованих ст.4 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, у формі створення та довготривалого нескасування застосовного до нас неякісного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Право на справедливий суд

50. Порушення права на справедливий суд в сукупності з правом не бути дискримінованим за ознаками інвалідності та малозабезпеченості, ст.ст.6.1, 14 ЄКПЛ.

50.1. Національне законодавство України містить цілу низку антиконституційних та антиконвенційних приписів, і з часом їх кількість все збільшується. Зокрема,

Щодо відводу

50.1.1. Відповідно до ст.40 КАСУ, «3. Питання про відвід судді вирішується судом, який розглядає справу...»

В справі Revtyuk v. Russia (Ревтюк проти Російської Федерації), №31796/10, 09.01.18, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-179877>, ЄСПЛ вказав:

«16. В статті 65 УПК РФ встановлена процедура розгляду заявлених об отводе. Отвод, заявлений судьей, единолично рассматривающему уголовное дело, разрешается этим же судьей (пункт 4 статьи 65 УПК РФ).

17. Конституционный Суд Российской Федерации последовательно отказывался признавать пункт 4 статьи 65 УПК РФ не соответствующим Конституции, утверждая, что требования рассмотреть заявление об отводе в соответствии со статьями 61 - 63 УПК РФ и вынести мотивированное решение, основанное на определенных фактических обстоятельствах дела, являются достаточными гарантиями против произвольного применения пункта 4 статьи 65 УПК РФ. К тому же "справедливость и беспристрастность решения судьи гарантируются всей совокупностью уголовно-процессуальных средств и процедур, включающих контроль со стороны вышестоящих судебных инстанций" (см. Определение Конституционного Суда Российской Федерации от 19 марта 2009 г. N 237-О-О, от 21 ноября 2013 г. N 1807-О, от 29 мая 2014 г. N 1048-О, от 29 сентября 2015 г. N 2082-О и от 28 января 2016 г. N 115-О).

26. ...В соответствии с пунктом 4 статьи 65 УПК РФ (см. §16 настоящего Постановления) заявление об отводе рассматривается тем же судьей, в отношении которого был заявлен отвод. Европейский Суд уже указывал, что процедура, при которой судьи не разрешают, а только делают вид, что разрешают заявления об отводе их самих, несовместима с требованием беспристрастности суда (см. упоминавшееся выше Постановление Европейского Суда по делу "А.К. против Лихтенштейна", §576 - 84, и Постановление Европейского Суда по делу "А.К. против Лихтенштейна (№2)" (А.К. v. Liechtenstein) (№2) от 18 февраля 2016 г., жалоба №10722/13, §66). Это заключение тем более применимо в настоящем деле, в котором судьи рассматривали и отказывали в удовлетворении заявлений об отводе, касавшихся их самих, чем

нарушали основополагающий принцип правосудия "никто не может быть судьей в своем собственном деле" (nemo iudex in causa sua)».

Висновок:

Це означає, що будь-який розгляд справи суддею щодо себе є несумісним з ЄКПЛ, а тому і закон, що встановив такий припис, є неконвенційним і має бути змінений як неякісний. Так само є неконвенційною практика застосування такого неякісного закону.

Щодо залишення позову без розгляду

50.1.2. Відповідно до ст.240 КАСУ, «1. Суд своєю ухвалою залишає позов без розгляду, якщо: 4) позивач не прибув (повторно не прибув, якщо він не є суб'єктом владних повноважень) у підготовчє засідання чи у судовє засідання без поважних причин або не повідомив про причини неявки, якщо від нього не надійшло заяви про розгляд справи за його відсутності».

В справі *Golder v. The United Kingdom* (Голдер проти Об'єднаного Королівства), 4451/70, 21.02.1975, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57496>, https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_086 ЄСПЛ вказав таке:

35. ... По мнению Суда, было бы немыслимо, чтобы статья 6 п.1 №995_004 содержала подробное описание предоставляемых сторонам процессуальных гарантий в гражданских делах и не защищала бы в первую очередь того, что дает возможность практически пользоваться такими гарантиями – доступа к суду. Такие характеристики процесса, как справедливость, публичность, динамизм, лишаются смысла, если нет самого судебного разбирательства.

36. ...Таким образом, Суд приходит к выводу, что, даже и не прибегая к "дополнительным средствам толкования", предусмотренным в статье 32 Венской Конвенции 995_118, статья 6 п.1 995_004 обеспечивает каждому человеку право на рассмотрение в суде любого спора, относящегося к его гражданским правам и обязанностям. Она признает "право на суд", где право доступа, понимаемое как возможность инициировать судебное производство по гражданским делам, составляет лишь один из аспектов. К этому следует добавить гарантии статьи 6 п. 1, относящиеся к организации и составу суда и к движению процесса. Короче говоря, все это в целом представляет собой право на справедливое разбирательство.

Заява №45835/05 від 31 липня 2012 року (остаточне 31.10.2012),

http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_942

У справі *Shapovalov v. Ukraine* Шаповалов проти України, 45835/05 31.07.12

<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-112570>, http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_942 Суд вказує: «57. Провадження у справі заявника було припинено без розгляду справи по суті. На думку Суду, ця ситуація становить відмову в правосудді, що порушило саму сутність права заявника на доступ до суду, гарантованого пунктом 1 статті 6 Конвенції. Отже, було порушення цього положення».

Висновок:

Це означає, що відсутність розгляду по суті поданої до суду скарги порушує право на доступ до суду і є відмовою в правосудді. Відтак, і закон, який дозволяє так вчиняти, і практика його застосування є неконвенційними, а тому мають бути змінені.

Щодо запровадження ЄСІТС та обов'язковості ЕЦП

50.1.3. Відповідно до КАСУ,

ст.18: «1. У судах функціонує Єдина судово інформаційно-телекомунікаційна система.

13. Положення про Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему затверджується Вищою радою правосуддя за поданням Державної судової адміністрації України та після консультацій з Радою суддів України».

ст.44: «10. Якщо документи подаються учасниками справи до суду або надсилаються іншим учасникам справи в електронній формі, такі документи скріплюються електронним цифровим підписом учасника справи (його представника)».

Ст.18 КАС України в новій редакції передбачила функціонування в судах Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи (ЄСІТС), положення про яку доручено затвердити Вищій раді правосуддя за поданням Державної судової адміністрації України та після консультацій з Радою суддів України.

Однак, унормування діяльності ЄСІТС неможливе без визначення релевантних прав та обов'язків приватних осіб як її користувачів, тобто, зачіпає права людини щонайменше на доступ до суду, що є виключною компетенцією ВРУ. При таких обставинах ми вважаємо приписи цієї статті КАС неконституційними, а тому неконвенційними, виходячи з таких аргументів:

Аргумент 1

Наділяючи народних депутатів делегованими законотворчими повноваженнями, український народ не надав ні окремому депутату, ні ВРУ як єдиному представницькому органу державної влади, що здійснює законодавчу владу, права передоручення наданих повноважень. Це означає, що передоручення будь-якій третій особі власних повноважень зі створення приписів права є поза межами повноважень ВРУ та народного депутата, визначених ст.ст.85, 92 Конституції України, а тому є *ultra vires*, а тому є свавільно протиправним. Відтак, вже з цієї причини наведений припис права не має юридичної сили та не створює юридичних наслідків.

Аргумент 2

Вища рада правосуддя (ВРП) є органом судової влади і за визначенням не може мати повноважень іншої гілки влади. Наділення її неприцатанними повноваженнями законодавчої влади є порушенням конституційного принципу розподілу влад, закріпленого ст.6 Конституції України: «Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України». Це означає, що ВРП не можуть бути делеговані законодавчі повноваження зі створення приписів права, що зачіпають права людини, оскільки для неї такі повноваження є *ultra vires*. Відтак, вже з цієї причини наведений припис ст.18 КАС не має юридичної сили та не створює юридичних наслідків.

Аргумент 3

Через ЄСІТС передбачене подання електронних документів, виключно з електронним цифровим підписом посиленого сертифікату (відповідник – кваліфікований цифровий підпис) та обов'язкове отримання усієї судової кореспонденції через цю електронну систему. В той же час, загальний припис права – ст.5 закону України «Про звернення громадян», чинна з 28.10.2015, не передбачає жодних ЄСІТСів чи інших спеціальних систем: вона дозволяє подання звернень через інтернет без будь-яких обмежень та спеціальних умов. При цьому, спеціальна норма 4-го речення ст.5.7 цього закону передбачає, включно для письмового електронного звернення: «Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається» – що відповідає усталеній світовій практиці. Чомусь УСІ міжнародні органи, включно судові та квазі-судові, вважають за неможливе ускладнювати життя людей єсітсами та збільшувати в такий спосіб витрати платників податків: вже протягом багатьох років людина може звернутись, наприклад, в будь-який орган ООН – включно в Міжнародний Кримінальний Суд – простим електронним листом без спеціального підпису з будь-якого питання, і цей лист буде прийнятий і розглянутий. Єдиною умовою електронної переписки з Європейським Судом з прав людини (ЄСПЛ) є попередня валідація (перевірка актуальності, працездатності) обраної заявником електронної адреси, і ніякий підпис не вимагається. З урахуванням дії ст.22.3 Конституції України, ст.5 закону України «Про звернення громадян» та практики ЄСПЛ новий припис права щодо обов'язковості кваліфікованого електронного підпису на зверненнях до судів є таким, що обмежує юридичний доступ до суду і порушує ст.6.1 ЄКПЛ.

Аргумент 4

Проект положення про ЄСІТС, рішення Ради суддів України від 02.03.2018 №17 та оприлюднена ДСА відеодопомога з реєстрації в підсистемі ЄСІТС «Електронний суд» покладають на приватного користувача додаткові обов'язки, не передбачені жодним законом України, невиконання яких унеможливило електронний доступ до суду через цю систему, а саме:

- завчасно отримати кваліфікований цифровий підпис (посиленого сертифікату);
- створити нову електронну адресу всередині системи ЄСІТС;
- всі відправлення та отримання судової кореспонденції здійснювати виключно з використанням спеціально створеної електронної адреси заявника;
- зареєструвати в ЄСІТС власний мобільний телефон та уможливити його використання адміністраторами ЄСІТС, всупереч не лише забороні законом протиправного використання персональних даних, а й існуючій кримінальній відповідальності за використання таких конфіденційних персональних даних, якщо це не передбачене законом.

Умови отримання кваліфікованого цифрового підпису (посиленого сертифікату) передбачають наявність у людини

- а) сучасного комп'ютера з сучасним програмним забезпеченням, на який необхідно завантажити спеціальне програмне забезпечення;
- б) підключення комп'ютера до інтернету;
- в) флеш-карти чи оптичного диску, іншого носія цифрових даних.

Для реєстрації в підсистемі «Електронний суд» та користування нею необхідно мати

- а) сучасного комп'ютера з сучасним програмним забезпеченням, на який вже завантажено програмне забезпечення, необхідне для створення кваліфікованого цифрового підпису та його використання;
- б) під'єднання комп'ютера до мережі інтернет; в) завантажити додаткове спеціальне цільове програмне забезпечення для ЄСІТС;
- г) власний сучасний апарат мобільного зв'язку з відповідним програмним забезпеченням;
- д) підключення мобільного телефону до провайдера телефонного зв'язку.

Мабуть, доступ в ставку Гітлера можна було отримати простіше і дешевше.

Це означає, що електронний доступ до суду в Україні є надзвичайно дорогим. Якщо порівняти з умовами електронної кореспонденції, наданими ст.5 закону України «Про звернення громадян», то там вони на кілька порядків дешевші: навіть не маючи ні комп'ютера, ні послуги інтернету, ні мобільного телефону, можна в будь-якому інтернет-кафе за доступні 5 копійок створити та надіслати суду електронне звернення з доказами – без будь-якого додаткового обладнання та софту.

Аргумент 5

Крім того, забезпечення доступу владою до будь-якого права людини, включно права на доступ до суду, передбачене ст.1 ЄКПЛ і вимагає надання кожному сукупності щонайменше 4 типів доступу до кожного права: юридичного, інформаційного, фінансового та фізичного. Це означає, зокрема, що влада зобов'язана забезпечити кожному українцю юридичний доступ до перелічених вище девайсів та послуг, у вигляді визначення джерел адекватних доходів, та фінансовий доступ, тобто, можливість придбати їх з отриманих власних доходів. Механізм забезпечення такого доступу передбачає реальну можливість отримання релевантних доходів у вигляді заробітної плати, стипендії, пенсії, соціальної допомоги тощо. Відповідно до ст.2 закону України «Про прожитковий мінімум», (<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/966-14>), в Україні доходи людей мають формуватися на базі прожиткового мінімуму, перелік якого затверджується урядом, і який застосовується для «встановлення розмірів мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії за віком, визначення розмірів соціальної допомоги, допомоги сім'ям з дітьми, допомоги по безробіттю, а також стипендій та інших соціальних виплат виходячи з вимог Конституції України та законів України; визначення права на призначення соціальної допомоги; визначення державних соціальних гарантій і стандартів обслуговування та забезпечення в галузях охорони здоров'я, освіти, соціального обслуговування та інших». Відповідно до скасованої судом, але до сьогодні застосовуваної владою, наче ніякого суду і не було, оприлюдненої на сайті ВРУ як ЧИННОЇ (!) постанови КМУ від 11 жовтня 2016р. №780 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення» (<https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/780-2016-p>) ЖОДНІ з необхідних для доступу до українського електронного суду девайсів та послуг не передбачені в переліку прожиткового мінімуму, а відтак, не забезпечуються владою нікому. Так само, не передбачені вони і оприлюдненою на сайті ВРУ як нечинною та ігнорованою владою, хоча відновленою судом, постановою КМУ

від 14 квітня 2000 р. №656 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення (<https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/656-2000-n>). Це означає, що влада нікому не забезпечила ЮРИДИЧНОГО доступу до суду шляхом визначення джерел доходів для придбання приладів та послуг як необхідних інструментів такого доступу. Має місце порушення ст.6.1 ЄКПЛ у формі відмови в юридичному доступі до електронного суду.

А якщо врахувати, що фактичний (за переліком) прожитковий мінімум (ФПМ) в січні 2021 року обрахований владою – МСП в сумі 4713,99 грн. (<http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>), а фейковий бюджетний прожитковий мінімум (БПМ), за яким обраховуються мінімальні доходи людей, висмоктаний з пальця і прописаний в законі про бюджет на поточний січень в сумі 2189,00 грн., тобто, 46,4% від реального, стає зрозумілим, що зекономити на інших витратах теж не вдасться – грошей не вистачає навіть поїсти щодня. Це ж підтверджує і статистика http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2020/gdn/dvn/dvn_u/dvn_kv19_u.htm: середньомісячний дохід на людину в 2019 році (останні оприлюднені дані) склав 5 627 грн. Зрозуміло, що це з врахуванням зарплат суддів, прокурорів і топ-чиновників в сотні тисяч і мільйони гривень. А якщо їх не враховувати, то на кожного навряд чи й тисяча залишиться. В 2016 році, за оприлюдненими у відкритих джерелах даними ООН, 60% українців жили нижче межі прожиткового мінімуму; сьогодні таких, очевидно, біля 90%.

Це означає, що влада нікому не забезпечила ФІНАНСОВОГО доступу до електронного суду шляхом забезпечення релевантних розмірів доходів для придбання приладів та послуг як необхідних інструментів такого доступу. Має місце порушення ст.6.1 ЄКПЛ у формі відмови в фінансовому доступі до електронного суду.

Аргумент 6

Жодний закон України не передбачає можливості використання приватного мобільного телефону в електронному судочинстві, яке запровадила ДСА в «Електронному суді». Приписи законодавства про персональні дані кваліфікують такі дії як грубі порушення, за які передбачена адміністративна відповідальність посадових осіб вперше – від 5 100 до 17 000 грн.; повторно – вдвічі більше. Також, передбачена кримінальна відповідальність за протиправну обробку таких конфіденційних персональних даних. Це означає, що унормування в проекті ДСА використання приватного мобільного телефону та існуюча практика з такого використання є *ultra vires*, тобто, без повноважень, тобто, свавільно протиправна, і складає порушення права на приватне життя, ст.8.2 ЄКПЛ, у формі протиправної обробки персональних даних.

Аргумент 7

Нововведення щодо підпису суттєво обмежують право на електронний доступ до суду. А якщо додати, що нова редакція КАСУ поклала на сторони ще й надсилання іншим учасникам справи копій паперових документів, що раніше було функцією суду, при тому, що рекомендовані листи так само не включені в перелік ПМ і не фінансуються нікому, то КАСУ встановив обмеження і на паперовий доступ до суду. Очевидно, що такі обмеження порушують ст.22.3 Конституції України, а тому є неконституційними і, значить, неконвенційними.

У справі *Melis v. Greece*, 30604/07, 22.07.10, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-100055> ЄСПЛ вказав таке:

«25. ...Суд повинен перевірити, чи застосовані обмеження не обмежують доступ, який пропонується окремій особі, таким чином або до такої міри, що право порушується в самій його суті. Більше того, таке обмеження права на доступ до суду є сумісним з пунктом 1 статті 6 лише у випадку, якщо воно є законним і прагне досягти законної мети та якщо існує розумне співвідношення пропорційності між використаними засобами та метою, що переслідується. Дійсно, право на доступ до суду порушується в тому випадку, якщо його нормативні акти перестають відповідати цілям правової визначеності та належного здійснення правосуддя та становлять свого роду бар'єр, який заважає стороні, яка звертається до суду, вирішити питання по суті компетентним судом (*Koskina* та інші проти Греції, §21, 21 лютого 2008 року).

26. На сьогоднішній день Суд неодноразово доходив висновку, що застосування національними судами формальностей, які мають бути виконані для подання позову, може порушити право доступу до суду. Це той випадок, коли неприйнятність заяви є наслідком приписування вини заявнику, за яку останній об'єктивно не відповідає. (див в цей ефект *Platakou* ст. Греція, №38460/97, §§36-39, ECHR 2001 I, *Anonymos Society Sotiris i Nikos Koutras ATTEE v. Greece*, п про 39442/98, §§19-23, ECHR 2000-XII)». Очевидно, що обмеження доступу до суду, запроваджені новою редакцією КАСУ, є реальним – в першу чергу, фінансовим – бар'єром на шляху до правосуддя.

Висновок:

Наведені зміни до законодавства та практики порушили моє і доньки право на доступ до суду, ст.6.1 ЄКПЛ, у формі протиправних обмежень – вимоги створення нової спеціальної електронної адреси, вимоги подання суду звернень, підписаних кваліфікованим цифровим підписом; вимоги подання звернень суду лише через ЄСІТС; вимоги реєстрації та використання в ЄСІТС приватного мобільного телефону, що порушує також ст.8.2 ЄКПЛ у формі протиправної обробки персональних даних.

Щодо розгляду справи без повідомлення сторін

50.1.4. В КАСУ є низка приписів, які уможливають розгляд справи без виклику сторін: скорочене (раніше), спрощене, письмове провадження, попереднє судове засідання тощо (наприклад, ст.262.5 КАСУ).

У справі *Staszuk v. Ukraine* (Сташук проти України) №70840/10, 05.10.17, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-177347> ЄСПЛ вказує, що неповідомлення про судові засідання є порушенням Конвенції, якщо це суттєво вплинуло на права особи або позбавило її змоги надати нові важливі пояснення.

Висновок:

Очевидно, що закріплення законом можливості не повідомляти сторони про слухання унеможливає подання

ними вчасно нових фактів чи їх доказів, що суттєво обмежує права особи.

Порушення, допущені виконавчою та судовою владою

КМУ – порушення права на доступ до суду, ст.6.1 ЕКПЛ:

51. Відповідно до скасованої судом, але до сьогодні застосовуваної владою, наче ніякого суду і не було, оприлюдненої на сайті ВРУ як ЧИННОЇ (!) постанови КМУ від 11 жовтня 2016р. №780 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення» (<https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/780-2016-p>) ЖОДНІ з необхідних для доступу до українського електронного суду девайсів та послуг не передбачені в переліку прожиткового мінімуму, а відтак, не забезпечуються владою нікому. Так само, не передбачені вони і оприлюдненою на сайті ВРУ як нечинною та ігнорованою владою, хоча відновленою судом, постановою КМУ від 14 квітня 2000 р. №656 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення» (<https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/656-2000-p>). Це означає, що влада нікому не забезпечила ЮРИДИЧНОГО доступу до суду шляхом визначення джерел доходів для придбання приладів та послуг як необхідних інструментів такого доступу. Має місце порушення ст.6.1 ЕКПЛ у формі відмови в юридичному доступі до електронного суду.

ПФУ в особі правління ПФУ – порушення право власності

52. Порушення мого та доньки права власності в сукупності з правом не бути дискримінованим за ознаками інвалідності, ст.ст. 1 Протоколу 1, 14 ЕКПЛ.

52.1. Створення без наданих повноважень, тобто, *ultra vires*, нормативно-правового акту «Порядок подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до закону України «Про загальнообов'язкове пенсійне страхування», затвердженого постановою правління ПФУ від 25.11.05 №22-1, застосовного і застосованого щодо мене.

Аргумент 1

Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади.., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Серед іншого, це означає, що НИХТО, крім ВРУ, не може нікого наділяти повноваженнями. Начхавши на Конституцію України, правління ПФУ наділило підвідомчі органи ПФУ та їх посадових осіб обмеженими конкретним списком повноваженнями з прийняття документів для призначення пенсій – без законних повноважень на такі дії, передбачених ст.61 закону України «Про загальнообов'язкове пенсійне страхування», чим порушило і власне Конституцію України, і моє право на пенсію шляхом ухвалення *ultra vires* неякісного обмежувального «закону».

Аргумент 2

Жоден закон не обмежує органи та посадових осіб ПФУ в прийнятті будь-яких документів, які підтверджують право людини на призначення (перерахунок) пенсії та збільшення її розміру. Це зробило правління ПФУ. *Ultra vires*. І якраз через це обмеження (п.28) Ленінське ПФУ не прийняло у мене та не врахувало інші документи, що підтверджують мій статус непрацюючої особи, а відтак, відмовило в призначенні пенсії по інвалідності в розмірі пенсії за віком, доплати до пенсії та надбавки на дитину.

Аргумент 3

Виключно законами визначаються права людини. Жоден закон України не визначає вичерпного переліку документів, що можуть бути доказами права на призначення (перерахунок) пенсії: кожна людина вільна надавати будь-які документи, що мають доказову цінність, і розраховувати на їх врахування при прийнятті рішення щодо пенсії. А от постанова правління ПФУ від 25.11.05 №22-1 визначила такий перелік. Досить обмежений. *Ultra vires*. І жодні інші документи до уваги не беруться. В такий спосіб вказана постанова обмежила мої та інших осіб пенсійні права людини.

Таким чином, правління ПФУ постановою від 25.11.05 №22-1, на яку послалися чиновники ПФУ, (i) перевищило надані йому ст.61 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» повноваження, (ii) *ultra vires* визначило відсутні в законі межі повноважень органів ПФУ та їх посадових осіб щодо прийняття документів для оформлення пенсії, (iii) наклало на людину, включно на мене, не передбачені законом обов'язки та обмеження у вигляді виключного безальтернативного переліку документів, що можуть подаватися для оформлення пенсії.

Висновок:

Ухваленням *ultra vires* свавільної постанови від 25.11.05 №22-1 як неякісного «закону» правління ПФУ порушило мої та дитини пенсійні права, що складає порушення ст.1 Протоколу 1 ЕКПЛ в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ.

ДСА – порушення права на справедливий суд

53. Ухвалення та вимога виконання наказів №367 від 23.03.17, №628 від 22.12.18, №429 від 26.04.19, №247 від 01.06.20, якими обмежуються права людини на доступ до суду – *ultra vires*, без повноважень на такі рішення, з обов'язковою вимогою вчинення забороненого законом кримінально-караного збирання приватних даних мобільних телефонів, без офіційного оприлюднення цих наказів – є свавіллям.

53.1. Проведення, протягом ЧОТИРЬОХ років не передбаченого жодним законом дослідження та тестування практично в усіх судах України власних інформаційно-технічних ресурсів, а насправді повноцінне їх застосування з юридичними наслідками для сторін судових проваджень – є свавіллям.

Висновок:

Наведені дії порушують мої та дитини права людини на справедливий суд в сукупності з правом не бути дискримінованим за ознакою інвалідності та з правом не бути підданим зловживанням правом, гарантовані ст.ст.6.1, 14, 17 ЕКПЛ.

Порушення, допущені ВОПФУ (включно з правопопередниками):

Право власності

54. Відповідач стверджує, що провів мені ПЕРЕРАХУНОК пенсії на вимогу нового закону №1058-IV. Власне підстави перерахунку, тобто, обставини, які спричинюють перерахунок, передбачені в самому законі №1058-IV, а саме: ст.35.1 – У разі зміни групи інвалідності, ст.38.2 – у зв'язку з втратою

годувальника, ст.42.3 – У разі якщо застрахована особа після призначення пенсії продовжувала працювати, ст.48.1 – Під час перебування пенсіонера на повному державному утриманні у відповідній установі (закладі).

54.1. Однак це не є новелою – усі цитовані нижче закони є чинними до сьогодні:

Ст.43.1. закону №1058-IV від 09.07.03:

«Перерахунок пенсій за віком, по інвалідності, в разі втрати годувальника, за вислугу років, призначених до набрання чинності цим Законом, здійснюється за нормами цього Закону на підставі документів про вік, страховий стаж, заробітну плату (дохід) та інших документів, що знаходяться на час перерахунку в пенсійній справі та відповідають вимогам законодавства, що діяло раніше, а також додаткових документів, одержаних органами Пенсійного фонду».

Ст.98 закону України «Про пенсійне забезпечення» від 5.11.91 року N1788-XII:

«Перерахунок пенсії провадиться на підставі документів про вік, стаж, заробіток та інших, наявних на час перерахунку в пенсійній справі, а також додаткових документів, поданих пенсіонером на час перерахунку».

Ст.125 закону СРСР «Про пенсійне забезпечення громадян в СРСР» від 15.05.90 №1480-I

«Перерахунок пенсії провадиться на підставі документів про вік, стаж, заробіток та інших, наявних на час перерахунку в пенсійній справі, а також додаткових документів, поданих пенсіонером на час перерахунку».

54.2. Очевидно, що приписи права про порядок проведення перерахунку пенсій, як і про фактичні обставини, які тягнуть перерахунок, ніка не новела – вони існували та існують до сьогодні ще з часів Горбачова, щонайменше протягом 15 років до введення в дію закону №1058-IV. Просто ледащі чиновники кожного разу, створюючи новий закон, переписували в нього все зі старого. Тому й зміст змінився несуттєво. І всі вони чинні до сьогодні. Крім того, п.1 ст.43 закону №1058-IV не дає і не може давати вказівку провести перерахунок пенсій, та ще й з 01.01.2004 року – у нього професія інша: він процесуальна норма, і дає відповідь на питання «ЯК робити». А припису закону, який би дав відповідь на питання «ЩО робити», тобто, імперативної норми з вказівкою провести перерахунок пенсій на 01.01.2004 року, просто не існує – ні всередині закону №1058-IV, ні деінде. Це означає, що ПФУ вчинило підміну понять – застосувало нерелевантну процедурну норму до відносин, де застосовуються ФАКТИ (обставини), а не ПРАВО, аби «припудрити» власні протиправні дії.

54.3. Насправді, це була масштабна афера, злочин, який продовжується до сьогодні: маючи законний обов'язок забезпечити кожному достойну пенсію, ПФУ не тільки не забезпечило її і палець-о-палець не вдарило для цього, а ще й усною вказівкою зверху відібрало у людей усі зароблені пенсії, призначені за законом «Про пенсійне забезпечення», і натомість під прикриттям процедурної норми про правила перерахунку таємно від людей примусово призначило нові пенсії, але зменшені в 5-20 разів – усі менші від прожиткового мінімуму!, за придуманим ними ж антиконституційним законом №1058-IV. І закріпили все пенсійне населення України, загнали в державне рабство. Крім держчиновників і суддів, звичайно.

54.4. Тобто, діючи як організована злочинна антинародна група і бажаючи закріпачення українського народу в рабстві та його винищення, чиновники ПФУ, виконуючи усні злочинні вказівки керівництва ПФУ з Києва, з 01.01.2004 року таємно, з порушенням принципу процесуальної справедливості, примусово провели за процедурою нового нерелевантного антиконституційного закону, придуманого самими ж чиновниками ПФУ і поданого через МСП та КМУ до ВРУ, не передбачений жодним законом масштабний свавільний так званий перерахунок усіх пенсій, включно моєї, а насправді таємно позбавили усіх людей, включно мене, зароблених пенсій, та взаємно примусово свавільно призначили усім, включно мені, нові пенсії, в разі і на порядок менші від раніше призначених. В такий спосіб підмінили зароблені пенсії на шик. Зокрема, моя зароблена пенсія станом на 01.07.2003 року складала 783,02 грн. і відповідала 15,7 мінімальних пенсій за віком та 2,3 ПМ. Цієї пенсії мене позбавили шляхом припинення виплати з 01.01.2004 року до сьогодні на протязі 18 років, і взаємно за тими ж документами пенсійної справи без мого звернення таємно і примусово призначили нову в сумі 140,85 грн., тобто, меншу в 5,56 разів, яка відповідала 38,9% ПМ та 17,9% від заробленої пенсії і \$0,85/день.

54.5. Вчиняючи так, ПФУ

(i) діяло свавільно, оскільки ні п.1 ст.43 закону №1058-IV, ні будь-який інший закон не передбачав проведення перерахунку і не надав ПФУ повноважень на виконання ні перерахунку, ні заміни заробленої пенсії на іншу зменшену в 6 разів просто так – «від балди»;

(ii) свавільно припинило виплату мені пенсії, призначеної за законом «Про пенсійне забезпечення», чинним до сьогодні, всупереч ст.8 нового закону №1058-IV про пенсійне страхування, яка передбачила: «1. Право на отримання пенсій та соціальних послуг із солідарної системи мають: 2) особи, яким до дня набрання чинності цим Законом була призначена пенсія відповідно до Закону України "Про пенсійне забезпечення..."».

Це означає, що я мала право на збереження і виплату моєї заробленої пенсії;

(iii) застосувало антиконституційний закон №1058-IV, який пограбував український народ, включно мене, в той час як мало стати на бік людей і бити в усі дзвони про пограбування народу в порушення ст.22 Конституції України та добиватись скасування цього закону;

(iiii) діяло таємно, порушуючи принцип процесуальної справедливості;

(iiiii) застосувало вибірковий дискримінаційний підхід, продовжуючи виплачувати іншим людям скасовану призначену соціальну пенсію, але припинивши виплату призначеної мені заробленої пенсії по інвалідності в розмірі за віком,

(iiiiiii) не застосувало припис п.4 Прикінцевих та перехідних положень закону №1058-IV: «4. У разі якщо внаслідок перерахунку пенсії за нормами цього Закону її розмір зменшується, пенсія виплачується в раніше ВСТАНОВЛЕНОМУ розмірі»;

(iiiii) продовжує вчиняти злочин до сьогодні застосуванням злочинного закону №1058-IV та утримувати український народ пенсіонерів в державному рабстві.

Це означає, що кожен з армії чиновників ПФУ, причетних до закріпачення українців та перетворення їх на рабів і утримання в рабстві, є міжнародним злочинцем, і має сісти за ґрати.

Зокрема, відібравши у людей кошти на придбання житла, їжі, ліків, одягу і всього необхідного, чиновники ПФУ вчиняли цілеспрямовані дії з метою знищення пенсійного населення України, створення для нього життєвих умов, розрахованих на повне чи часткове його фізичне знищення, що є геноцидом і карається довічним позбавленням волі за ст.442 ККУ. Так само, позбавлення доступу до їжі і ліків кваліфікується злочином проти людяності – винищенням за ст.7 Римського статуту, ратифікованою Україною, і теж карається до довічного позбавлення волі.

Такі дії злочинців з ПФУ зі створення механізму обкрадання та закріпачення народу в тексті нового закону №1058-IV, а після його прийняття – реалізація цього механізму протягом майже 17 років є ще й корупційним злочином. Адже в текст закону самі чиновники ПФУ – автори законопроекту, заклали припис про фінансування ПФУ не з державного бюджету, як усіх інших органів влади, а з коштів пенсійного фонду, тобто, за рахунок внесків людей, які є відкладеною на пенсію частиною їх зарплати, їх власністю. В неконституційний спосіб на усіх людей законом накладене повторне оподаткування їх вже оподаткованої відкладеної на пенсію зарплати шляхом додаткових витрат на утримання державних чиновників. І це при тому, що пенсійні внески є обов'язковими, фактично, мають силу податків. Тепер з цих внесків чиновники ПФУ виплачують собі захмарні зарплати – саме для цього, серед іншого, всіх людей перевели на новий грабіжницький закон.

55. Порушення нашого з донькою права власності, ст.1 Протоколу 1 в сукупності з правом не бути дискримінованим та заборонаю зловживань правом, ст.14 та 17 ЄКПЛ:

Факт 1 – таємне позбавлення мене пенсії по інвалідності в розмірі за віком з 01.01.2004.

Аргумент 1

ПФУ посилається на новий закон №1058-IV, який начебто зобов'язав їх зробити перерахунок пенсій. Це неправда, оскільки в цьому законі не передбачена його зворотня дія, і він не поширюється на раніше призначені пенсії; не передбачені також повноваження ПФУ зробити будь-який перерахунок пенсій з 01.01.2004 року.

Аргумент 2

Підставою перерахунку ПФУ вказує п.1 ст.43 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Однак, цей припис права не надає повноважень виконати перерахунок пенсій, не передбачає ні випадки, в яких проводиться перерахунок, ні його підстави. Цей припис права є чисто процесуальним, і встановлює лише порядок, процедуру проведення перерахунку: «1. Перерахунок пенсій за віком, по інвалідності, в разі втрати годувальника, за вислугу років, призначених до набрання чинності цим Законом, здійснюється за нормами цього Закону на підставі документів про вік, страховий стаж, заробітну плату (дохід) та інших документів, що знаходяться на час перерахунку в пенсійній справі та відповідають вимогам законодавства, що діяло раніше, а також додаткових документів, одержаних органами Пенсійного фонду». Жодний припис цього чи іншого закону не передбачає здійснення обов'язкового перерахунку у зв'язку з набуттям чинності нового закону. Навпаки, ст.45 далі вказує: «4. Перерахунок призначеної пенсії, крім випадків, передбачених частиною першою статті 35, частиною другою статті 38 і частиною п'ятою статті 48 цього Закону, провадиться в такі строки:... у разі настання обставин, які тягнуть за собою зменшення пенсії, - з першого числа місяця, в якому НАСТАЛИ ЦІ ОБСТАВИНИ, якщо вони мали місце до 15 числа включно, і з першого числа наступного місяця, якщо вони мали місце після 15 числа». Тобто, закон передбачає можливість перерахунку тільки після настання певних обставин, або ж об'єктивних явищ чи подій, що тягнуть зміну пенсії. Прийняття нового закону не є обставиною – він може бути лише інструментом юридичної оцінки якихось обставин. В моїй пенсійній ситуації жодних змін станом на 01.01.04 не відбулося. Це означає, що відсутні обставини, що потягли зменшення моєї пенсії, а відтак, у ПФУ відсутні правові підстави для перерахунку.

Аргумент 3

ПФУ посилається на те, що новий закон №1058-IV не передбачив такого виду пенсії, як пенсія по інвалідності в розмірі за віком, і тому це зобов'язувало його змінити мені вид пенсії на пенсію по інвалідності. Це брехня. Пенсії, призначені за законом України «Про пенсійне забезпечення» і не передбачені законом №1058-IV, виплачуються до сьогодні. Наприклад, в 2005 році так само скасовані соціальні пенсії, передбачені законом України «Про пенсійне забезпечення», але раніше призначені продовжують виплачуватися, включно і відповідачем, що він неодноразово підтверджував. Про це ж повідомив і ПФУ листом від 18.04.19 №12088/02-12

[https://dostup.pravda.com.ua/request/48337/response/115150/attach/1/UTF%208.pdf?](https://dostup.pravda.com.ua/request/48337/response/115150/attach/1/UTF%208.pdf?cookie_passthrough=1)

[cookie_passthrough=1](https://dostup.pravda.com.ua/request/48337/response/115150/attach/1/UTF%208.pdf?cookie_passthrough=1). Так само і мені ПФУ мав продовжувати виплату пенсії, раніше призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення», але не зробив цього. Виникає питання: чому такий вибірковий підхід? Пояснюється все просто: соціальні пенсії, як і раніше, виплачуються в мінімальному розмірі. А от зароблені пенсії треба було віддавати вповні – обмеження розміру виплати скасоване. Тому і замінили зароблені пенсії на нові – щоб пограбувати людей, включно і мене.

Аргумент 4

Відповідно до ст.22 Конституції України, «При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод». Це означає, що ніхто не має права застосовувати закон як неконституційний, якщо він суперечить цьому конституційному припису, включно і закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Придуманий чиновниками ПФУ новий алгоритм розрахунку пенсії, закладений в закон №1058-IV і застосований щодо мене, обрахував мою нову пенсію (140,85 грн.) в 5,56 разів в меншому розмірі, ніж призначену за законом «Про пенсійне забезпечення» (783,02 грн.), і яка склала третину (38,9%) прожиткового мінімуму. Це означає, що ідеологія закону №1058-IV – обікрасти людей, пограбувати їх. Він очевидно суперечить як ст.22, так і ст.46 Конституції України.

Аргумент 5

Сам закон передбачив: «Розділ XV. Прикінцеві та перехідні положення. 4. У разі якщо внаслідок перерахунку пенсії за нормами цього Закону її розмір зменшується, пенсія виплачується в раніше встановленому розмірі». Цей припис прямо наказує ПФУ продовжити мені виплату пенсії в раніше призначеному розмірі. І навіть без обов'язкових пенсійних підвишень моя зароблена пенсія була

більшою від новопризначеної ще протягом 7 років і 9 місяців після її скасування - по вересень 2011 року.

Аргумент 6

Зміна типу та розміру моєї пенсії без моєї участі та без повідомлення мене про це є порушенням принципу процесуальної справедливості, і вже цього достатньо, щоб визнати порушення права та анулювати наслідки таких таємних дій.

В результаті усіх цих маніпуляцій ПФУ призначило мені пенсію за законом, породженим пізніше дати наявного права, я втратила 82,1% вже призначеної мені законної пенсії. Такі дії щодо мене як інваліда є свавільними.

55.1.1. Усі пенсії та інші соціальні виплати, за практикою ЄСПЛ, є власністю отримувача. Відтак, на них поширюється захист ст.1 Протоколу 1 ЄКПЛ. Наведені аргументи підтверджують протиправність рішень та дій ПФУ щодо позбавлення мене призначеної пенсії та заміну її на меншу в 5,6 рази. Чи є такі дії втручанням в моє право власності? Так, очевидно, є, і цей факт не потребує доказування. Чи було це втручання на підставі закону? Ні, не було. По-перше, найвищий закон в ст.22 забороняє звуження прав, в тому числі і зменшення призначеної пенсії. По-друге, закон №1058-IV не передбачає перерахунку пенсій у зв'язку з його прийняттям. По-третє, закон №1058-IV в п.4 Прикінцевих положень прямо вказує, що навіть у випадку підставного перерахунку зменшені пенсії виплачуються у раніше встановленому розмірі, що проігнорував відповідач.

Висновок:

Має місце втручання в моє як людини з інвалідністю право власності не на підставі закону, тобто, свавільне. Це означає, що має місце порушення ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.ст.14 та 17 ЄКПЛ. Факт 2 - відмова Ленінського ПФУ, рішенням від 03.06.09 року, в призначенні мені пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198.

Аргумент 1

Відмова в усіх трьох вимогах мотивувалась фактом моєї реєстрації приватним підприємцем 24.06.1997 року, всупереч факту зупинення такої діяльності 17.02.2000 року без виконання будь-якої підприємницької діяльності та без отримання підприємницького доходу. Підставою послужили п.28 «Порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до закону України «Про загальнообов'язкове пенсійне страхування», затвердженого постановою правління ПФУ від 25.11.05 №22 та спільний лист ДПА України та ПФУ від 16.03.06 №3048/5/29-1016 та №3063/02-20, які вимагали довідку про відсутність перебування на обліку в якості підприємця. І хоча законною перешкодою для моїх вимог міг бути лише факт наявності праці - виплати виконувались непрацюючим особам, чиновникам ПФУ це було до задниці: вони відмовили, і все. Звертаю увагу суду, що вони мали інформацію про усі мої доходи, і усвідомлювали, що моя родина як малозабезпечена є цільовою для постанови КМУ від 11 березня 2009 р. №198 та інших: «З метою здійснення заходів щодо соціального захисту громадян та підтримання їх купівельної спроможності з урахуванням зростання цін...», але свавільні наміри за всяку ціну пограбувати мене та мою дитину взяли верх. Вони до сьогодні, і через 21 рік, продовжують вказувати в пенсійній справі, що в даний час я ПРАЦЮЮ! Дебілізм повний!

Аргумент 2

Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Умова відсутності факту реєстрації підприємцем для пенсійних питань відсутня в законі, і придумана вона виключно чиновниками, без наданих законом повноважень на такі дії, тобто, ultra vires, щоб пограбувати людей. Це означає, що ця умова не має жодної юридичної сили, і не тягне жодних юридичних наслідків. Це означає, що людина вправі подавати БУДЬ-ЯКІ релевантні докази, і ПФУ зобов'язане їх приймати. Оскільки чиновники ПФУ ухвалили свавільне рішення, вже цієї однієї умови достатньо, щоб визнати порушення права та скасувати таке протиправне рішення.

Аргумент 3

Правління ПФУ постановою від 25.11.05 №22-1, на яку послалися чиновники ПФУ, перевищило надані ст.61 закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» повноваження, оскільки ця стаття і будь-яка інша не надала і за визначенням не могла надати правлінням ПФУ повноважень (i) наділяти будь-кого, включно органи ПФУ, будь-якими повноваженнями, не передбаченими законом, та (ii) накладати на людину обов'язки та обмеження, не передбачені законом. За ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Це означає, що і факт ухвалення вказаної постанови, і її застосування до мене є свавільними, тобто, ultra vires.

Висновок:

Мав місце факт втручання ПФУ в наше право власності, причому таке втручання було не за законом, тобто, свавільне. Це означає, що має місце порушення ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.ст.14 та 17 ЄКПЛ.

Факт 3. Ненадання інформаційного доступу до права власності - 8 епізодів

Аргумент 1

Кожна держава-учасник ЄКПЛ зобов'язана забезпечити кожному щонайменше чотири доступи до кожного права людини: юридичний, фінансовий, фізичний та інформаційний. Ненадання хоча б одного з сукупності цих доступів кваліфікується як порушення права. Закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» в ст.64 додатково так визначає релевантні обов'язки ПФУ:

«10) надавати на вимогу застрахованої особи інформацію, що міститься на її персональній обліковій картці в системі персоніфікованого обліку;

11) письмово інформувати застрахованих осіб про набуття права на призначення пенсії і порядок її призначення, про призначення або відмову в призначенні пенсії, її розмір, порядок виплати, а також про можливість та умови переходу на інший вид пенсії та порядок оскарження рішень виконавчих органів Пенсійного фонду;

12) попереджати пенсіонера в письмовій формі за місяць до закінчення строку, на який призначена пенсія, про дату та підстави припинення її виплати;

13) надавати безоплатно страхувальникам і застрахованим особам в усній та письмовій формі, а також через засоби масової інформації консультації з питань застосування законодавства про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, роз'яснювати їхні права, обов'язки і відповідальність, порядок сплати страхових внесків, заповнення звітності та інші питання відповідно до цього Закону».

ПФУ ніколи не надав нам жодного інформаційного доступу до наших прав.

Відмова в наданні розрахунку втраченої у зв'язку з перерахунком пенсії протягом 9 років порушує моє право на захист власності у формі відмови в інформаційному доступі до цього права, оскільки розмір втраченої пенсії складає розмір майнової шкоди, який позивач має вказати в позові. Жоден закон не надає чиновнику права відмовити в наданні вузькофакхової монопольної інформації людині; натомість, закони України «Про звернення громадян» та «Про інформацію» прямо передбачають обов'язок чиновника виготовити та надати людині інформацію, необхідну для реалізації нею своїх прав людини, включно права на суд. Відтак, такі дії є втручанням в право власності, а також зловживанням правами та перешкоджанням в доступі до суду.

Висновок:

Має місце втручання в моє як людини з інвалідністю право власності не на підставі закону, тобто, свавільне та багаторічне зловживання правами щодо мене. Це означає, що має місце порушення ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.ст.14 та 17 ЄКПЛ. Має місце перешкоджання моему доступу до суду, тобто, порушення ст.6.1 ЄКПЛ в сукупності зі ст.ст.14 та 17.

Аргумент 2

Відповідач

- прострочив відповідь на інформаційний запит від 24.01.2012р. №22 на тринадцять днів, що майже в чотири рази перевищує встановлений законом строк;
- відмовив в наданні інформації, запитаної інформаційним запитом від 24.01.2012р. №22, у вигляді копій управлінських рішень про здійснення перерахунку пенсій по інвалідності в розмірі за віком на пенсію по інвалідності, та про наступні перерахунки пенсій;
- відмовив в наданні інформації, запитаної інформаційним запитом від 24.01.2012р. №22, у вигляді розрахунку сум пенсії, яка була б виплачена Щербатій Н.М. без здійсненого перерахунку в 2004 році;
- відмовив в наданні інформації, запитаної повторним інформаційним запитом від 17.02.2012р. №22-1, у вигляді копій управлінських рішень про здійснення перерахунку пенсії по інвалідності в розмірі за віком на пенсію по інвалідності, та про наступні перерахунки пенсій;
- відмовив в наданні інформації, запитаної повторним інформаційним запитом від 17.02.2012р. №22-1, у вигляді розрахунку сум пенсії, яка була б виплачена Щербатій Н.М. без здійсненого перерахунку в 2004 році.

Висновок:

Наведені 5 фактів порушують національне інформаційне право, а тому складають порушення ст.1 Протоколу 1, ст.8 та ст.10 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, а щодо Щербатої А.В. – також ст.ст. 24 та 27 Конвенції ООН про права дитини.

Аргумент 3

04.11.2004 року набули чинності зміни до закону №1058-IV, за якими інвалідам повернули відібране право на пенсію по інвалідності в розмірі за віком. ПФУ ніколи офіційно не повідомляло мене про це, хоча зобов'язане це зробити. Я випадково дізналась про цей припис лише через 5 років – в 2009 році.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14, 17 ЄКПЛ.

Аргумент 4

Ненадання ПФУ мені інформаційного доступу до права на розмір пенсії не нижче ПМ, а для інвалідів – не менше двох ПМ, права на сімейну складову пенсії у розмірі не нижче ПМ на кожного члена сім'ї, права на доплату до пенсії на догляд одному інваліду вже є порушенням мого права власності. Як наслідок, за відсутності інформації я не отримала жодного з цих прав, а ПФУ з власної ініціативи їх не забезпечив: саме з такою метою відповідач не проводить інформування ніколи і нікого. Відтак, з вини відповідача я не отримую пенсію по інвалідності з моменту встановлення інвалідності в розмірі не нижче двох ПМ на себе та одного, а з моменту встановлення дитині інвалідності – двох ПМ на дитину, не отримую доплату на догляд як одинокий інвалід, не отримую пенсію за віком. Такі дії (бездіяльність) є втручанням в моє право власності, оскільки я його не отримую з вини відповідача. Таке втручання не є за законом, оскільки і практика ЄКПЛ, і профільний національний закон №1058-IV зобов'язують ПФУ інформувати кожного про його права, а ЄКПЛ зобов'язує ЗАБЕЗПЕЧИТИ кожне право. Має місце втручання в моє як людини з інвалідністю право власності не на підставі закону, тобто, свавільне, у формі відсутності інформування та незабезпечення а) права на розмір пенсії не нижче ПМ, а для інвалідів – не нижче двох ПМ; б) на сімейну складову в пенсії в розмірі не нижче ПМ на кожного члена сім'ї, в) на доплату на догляд одному інваліду; г) на отримання пенсії по інвалідності з моменту встановлення інвалідності, а не огляду МСЕК; д) на пенсію за віком.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14, 17 ЄКПЛ.

Факт 4. Незабезпечення пенсії в розмірах не менше ФПМ та 2хФПМ, сімейної складової на дитину в розмірі ФПМ, а за час інвалідності – 2хФПМ, доплати до пенсії на догляд як одинокому інваліду в розмірі ФПМ

Відповідно до ст.46.3 Конституції України, «Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом».

Відповідно до ст.33 закону України «Про пенсійне забезпечення»,

«До пенсії по інвалідності, в тому числі обчисленої в мінімальному розмірі, встановлюються такі

надбавки:

а) непрацюючим інвалідам, які мають на своєму утриманні непрацездатних членів сім'ї, - на кожного непрацездатного члена сім'ї (статті 37, 40, 41) в розмірі соціальної пенсії, передбаченої для відповідної категорії непрацездатних;

{Пункт "б" частини першої статті 21 втратив чинність у частині призначення надбавки на догляд на підставі Закону № 2603-IV від 31.05.2005}

б) інвалідам I групи, одиноким інвалідам II групи, які потребують постійного стороннього догляду або досягли пенсійного віку, а також одиноким інвалідам III групи, які досягли пенсійного віку, - на догляд за ними в розмірі соціальної пенсії (пункт "б" статті 94).

Надбавки, передбачені пунктами "а" і "б" цієї статті, можуть нараховуватися одночасно».

Відповідно до ст.94 закону України «Про пенсійне забезпечення»,

«Соціальні пенсії призначаються в таких розмірах:

в) 100 процентів мінімального розміру пенсії за віком:

інвалідам II групи;

дітям-інвалідам віком до 16 років»;

За стандартами МОП, пенсія інвалідам виплачується в розмірі не менше подвійного прожиткового мінімуму.

Про жодне з цих прав, передбачених законом, ПФУ ніколи мене не інформував, а відтак, і не забезпечував. Мені ніколи не виплачувалась пенсія в розмірі ФПМ та 2хФПМ, ніколи не виплачувалась сімейна складова пенсії на дитину, ніколи не виплачувалась доплата на мій догляд як інваліда 2 групи-пенсіонера, ніколи не виплачувалась пенсія за віком, хоча на всі ці види соціального захисту я маю право.

Висновок:

Це означає, що в кожному з означених питань порушені мої та дитини права як людей з інвалідністю на власність в сукупності з правом не бути дискримінованим, ст.ст.1 Протоколу 1, 14 ЄКПЛ.

Факт 5. Відмова в призначенні пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198

Рішенням від 03.06.09 року Ленінське ПФУ відмовило мені в призначенні пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198, оскільки вважало мене працюючою на підставі факту реєстрації мене підприємцем із зупиненням підприємницької діяльності з 2000 року, без проведення підприємницької діяльності та без отримання доходу.

Такі дії є не лише порушенням мого з дитиною права власності, а є очевидним зловживанням правами.

Висновок:

Має місце втручання в наше з донькою як людей з інвалідністю право власності не на підставі закону, тобто, свавільне та багаторічне зловживання правами щодо нас.

Право на доступ до суду

56. Порушення права на доступ до суду в частині отримання інформації, необхідної для судового захисту прав, ст.6.1 в сукупності зі ст.14 та 17 ЄКПЛ.

Відмова в наданні розрахунку втраченої у зв'язку з перерахунком пенсії протягом 9 років порушує мое та доньки право на захист власності в суді у формі відмови в інформаційному доступі до цього права, оскільки розмір втраченої пенсії складає розмір майнової шкоди, який позивач має вказати в позові.

Жоден закон не надає чиновнику права відмовити в наданні вузькофактової монопольної інформації людині; натомість, закони України «Про звернення громадян» та «Про інформацію» прямо передбачають обов'язок чиновника виготовити та надати людині інформацію, необхідну для реалізації нею своїх прав людини, включно права на суд. Відтак, такі дії є втручанням в право власності, а також зловживанням правами та перешкоджанням в доступі до суду.

Висновок:

Має місце втручання в наше з донькою як людей з інвалідністю право власності не на підставі закону, тобто, свавільне та багаторічне зловживання правами щодо нас. Має місце перешкоджання нашому доступу до суду, тобто, порушення ст.6.1 в сукупності зі ст.ст.14 та 17 ЄКПЛ.

56.1. Невиконання, з 2015 року, двох судових рішень про надання суду розрахунків моєї втраченої пенсії є зловживанням правами і складає порушення права на доступ до суду в частині невиконання судового рішення, ст.6.1 в сукупності зі ст.14 та 17 ЄКПЛ.

56.2. Навмисне подання апеляції на ухвалу про призначення судово-економічної експертизи, без наявності коштів на сплату судового збору, є зловживанням правами з метою затягування справи, тобто, порушенням розумного строку судового розгляду.

Право на приватне та сімейне життя та на інформацію

57. Порушення права на приватне життя та на свободу висловлювань в частині отримання інформації, відповідно ст.8.2 та 10 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

57.1. Наведені вище факти порушення інформаційного доступу до пенсії складають одночасно порушення права на інформацію як складову права на приватне життя та на свободу висловлювань.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення ст.8.2 та 10 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

Право на свободу від рабства

58. Утримання в рабстві, ст.4.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

58.1. Моя пенсія є моєю відкладеною зарплатою. На двох з дитиною вона складає менше одного ПМ і не перевищує встановленої ООН для Європи межі бідності 5,05\$ на добу на особу. І це при тому, що в ПМ не включені обов'язкові, за стандартами ООН, витрати на придбання житла, медичну допомогу, освіту. Навіть газ для опалення Гройсман звідти викинув, а фруктів взимку, крім яблук, і шоколаду там не було ніколи. Не купиш за ПМ паспорт, прописку, послуг адвоката та нотаріуса, мобілку, комп'ютер та інтернет. За міжнародними стандартами, якщо людина за свої зароблені доходи не може купити собі необхідного для життя, вона утримується в рабстві. Звичайно, ПФУ не встановлює ПМ, але воно

зобов'язане забезпечити кожному достойну пенсію для життя. А чиновники ПФУ за 20 років мого пенсійного стажу ніколи навіть в потилиці не почухались, аби хоч щось зробити для дотримання Конституції та прав людини – зокрема, не подали жодного позову до суду в інтересах підопічних, на практиці не надали перевагу Конституції та правам людини – лише зловідійським постановам КМУ та відомчим наказам, які самі склали, і які лиш обкрадають людей. І в результаті тримають більшість пенсіонерів, включно і мене з дитиною, в державному рабстві. Вони навмисно зробили нас державними рабами, тому що діють як організована антинародна злочинна група, яка винищує український народ. Має місце тримання мене та доньки як людей з інвалідністю в державному рабстві у формі виплати 17% заробленої пенсії.

Висновок:

Це означає, що має місце порушення щодо нас ст.4.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

Порушення, допущені судами:

Аргументи.

59. Право на суд підлягає обмеженням, але до тієї міри, аби не позбавити людину цього права. Так сказав ЄСПЛ. І неодноразово визнавав порушення права на доступ до суду, включно і в справах проти України, при позапроцесуальному нерозгляді справи, ухваленні рішень про залишення позову без розгляду чи закритті проваджень у справі, неоправданих перешкод у формі судових витрат. Тому що справа в суді має закінчуватись виключно остаточним судовим рішенням незалежного суду, який вирішить питання про права людини в справедливому судовому провадженні і оприлюднить це рішення для громадськості. Таких обставин в цій єдиній пенсійній справі, що склалась вже з чотирьох судових, чимало, а тому мають місце порушення права інвалідів на справедливий суд, включно на доступ до суду. 60. Щодо фінансових перешкод. У справі *Teltronic-Catv v. Poland* 48140/99, 10/01/2006, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-71946> ЄСПЛ вказав:

«61. ...Суд вважає, що обмеження доступу до суду, які мають виключно фінансовий характер і які, як і в цій справі, повністю не пов'язані з суттю позову або його перспективами успіху, повинні підлягати особливо ретельному контролю з точки зору інтересів правосуддя (див., *mutatis mutandis*, *Podbielski and PPU Polpure v. Poland*, № 39199/98, §65 in fine, 26 липня 2005 р.). Для Суду також має значення те, що відмова у наданні звільнення мала місце на попередній стадії провадження у суді першої інстанції та призвела до того, що позови компанії-заявника такі не були розглянуті по суті.

63. Оцінюючи факти справи в цілому та враховуючи чільне місце, яке посідає право на суд у демократичному суспільстві, Суд вважає, що судові органи не забезпечили належного балансу між, з одного боку, зацікавленістю держави у зборі судового збору за розгляд позовних вимог, а з іншого боку, зацікавленістю компанії-заявника в задоволенні своїх вимог через суд.

64. З вищезазначених міркувань Суд дійшов висновку, що встановлення судового збору на компанію-заявника являло собою непропорційне обмеження її права на доступ до суду. Відповідно він встановлює, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції».

61. Щодо доступу до матеріалів справи. У справі *Sozonov and Others v. Ukraine* 29446/12 40444/12 47969/12... 08/11/2018, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-187399> <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-192002>,

«7. Суд нагадує, що загальна концепція справедливого судового розгляду, яка охоплює фундаментальний принцип змагальності процесу (див. рішення у справі «Руїз-Матеос проти Іспанії» (*Ruiz-Mateos v. Spain*), від 23 червня 1993 року, пункт 63, Серія А, №262), вимагає, щоб особу, щодо якої порушено провадження, було проінформовано про цей факт (див. рішення у справі «Діліпак та Каракайя проти Туреччини» (*Dilipak and Karakaya v. Turkey*), заяви №7942/05 та №24838/05, пункт 77, від 04 березня 2014 року).

Принцип рівності сторін вимагає надання кожній стороні розумної можливості представляти свою справу за таких умов, які не ставлять її у явно гірше становище порівняно з протилежною стороною (див., рішення у справах «Авотіньш проти Латвії» [*ВП*] (*Avotiņš v. Latvia*) [GC], заява №17502/07, пункт 119, ЄСПЛ 2016 та «Домбо Бехеер Б.В. проти Нідерландів» (*Dombo Beheer B.V. v. the Netherlands*), від 27 жовтня 1993 року, пункт 33, Серія А №274). Кожній стороні має бути забезпечена можливість ознайомитись із зауваженнями або доказами, наданими іншою стороною, у тому числі із апеляційною скаргою іншої сторони, та надати власні зауваження з цього приводу. Під загрозою стоїть впевненість сторін у функціонуванні правосуддя, яке ґрунтується, зокрема, на усвідомленні того, що вони мали змогу висловити свою позицію щодо кожного документа в матеріалах справи (див. рішення у справі «Беер проти Австрії» (*Beer v. Austria*), заява №30428/96, пункти 17 та 18, від 06 лютого 2001 року)».

62. Щодо розумного строку розгляду справи. У справі *Pélicissier and Sassi v. France* Пелісьє та Сассі проти Франції 25444/94 25/03/1999, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-179182>, Суд зазначає, що строк, який слід брати до уваги для оцінки тривалості провадження з огляду на вимогу «розумного строку», передбачену статтею 6 §1, розпочався з моменту пред'явлення підозри пану Пелісьє і пану Сасі, а саме, відповідно, 14 вересня 1984 року і 12 червня 1985 року, і завершився з рішенням Касаційного суду від 14 лютого 1994 року. Тобто провадження тривало дев'ять років і п'ять місяців щодо першого заявника і вісім років, вісім місяців і два дні для другого заявника. Розумний характер тривалості провадження оцінюється залежно від обставин справи і з огляду на критерії, напроцьовані у практиці Суду, зокрема, залежно від складності справи, поведінки заявника і поведінки причетних державних органів. У даній справі Суд вважає, що складність справи не може виправдати таку тривалість провадження і не виявляє жодного доказу, який міг би вказувати на відповідальність заявників у затягуванні провадження. Натомість Суд вважає, що під час розслідування, зокрема на стадії досудового розслідування, мали місце затримки і періоди невинуватості бездіяльності, винними у яких є державні органи. Тому мало місце порушення статті 6 §1 Конвенції стосовно тривалості провадження.

63. Щодо судових повідомлень. У справі Лазаренко та інші проти України, №70329/12 та 5 інших заяв від 27.06.17, http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_c40/, Суд вказав:

«39. Уряд не пояснив, чому не було дотримано процедури, передбаченої Кодексом, а, як стверджувалось,

замість цього було використано звичайне поштове відправлення (див., для порівняння, рішення у справі «Гакхарія проти Грузії» (*Gakharia v. Georgia*), заява №30459/13, пункт 40, від 17 січня 2017 року). Не було жодного офіційного рішення чи нормативного акту, які б передбачали цю альтернативну форму вручення (див., для порівняння, рішення у справі «Стрижак проти України» (*Strizhak v. Ukraine*), заява №72269/01, пункт 39, від 08 листопада 2005 року). Більше того, документи у матеріалах справ деяких заявників на національному рівні чітко вказують, що для відправлення заявникам документів мало бути використано саме рекомендовану кореспонденцію, а не звичайне невідслідковане поштове відправлення (див. підпункт «ii» пункту 13)».

64. Щодо «свавільного» суду. У справі *Gusev v. Ukraine* Гусєв проти України 25531/12 14/01/2021, <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-207408> ЄСПЛ вказав:

«24. Суд знову заявляє, що це не його справа – оцінювати стверджувані помилки права чи фактів, допущені національними судами, якщо тільки і в тій мірі, в якій вони могли порушити права і свободи, що охороняються Конвенцією, – наприклад, коли у виняткових випадках можна сказати, що вони є конститутивними "несправедливостями", несумісними зі статтею 6 Конвенції. Суд не повинен діяти як суд четвертої інстанції і тому не буде ставити під сумнів відповідність пункту 1 статті 6 рішення національних судів, якщо тільки їх висновки не можуть бути розцінені як свавільні або явно необґрунтовані (Див., наприклад, *Bochan v. Ukraine* (no.2) [GC], no. 22251/08, §61, ECHR 2015).

25. Крім того, Суд знову заявляє, що в рішеннях національних судів повинні бути належним чином викладені мотиви, якими вони обґрунтовуються. Ступінь застосування цього обов'язку мотивувати може різнитися залежно від характеру рішення і повинен визначатися з урахуванням обставин справи. Не вимагаючи детальної відповіді на кожен аргумент, висунутий заявником, це зобов'язання передбачає, що аргументи, що мають вирішальне значення для результату цього провадження (див. *Морейра Феррейра проти Португалії* (№2) [ВП], №19867/12, §84, ЄСПЛ 2017 (витяги) та подальші посилання, наведені там). Таким чином, національне судове рішення не може вважатися свавільним до тієї міри, коли воно 1) завдає шкоди справедливості розгляду, якщо 2) ніяких мотивів для цього не наводиться або якщо 3) наведені мотиви ґрунтуються на явній фактичній або юридичній помилці, допущеній відповідним національним судом, що призвело до "відмови у правосудді" (там же, §85).

Право на справедливий суд, жорстоке поводження та інші

Порушення мого з донькою права на справедливий суд в сукупності з правом не бути дискримінованим за ознаками інвалідності та малозабезпеченості, ст.ст.6.1, 14 ЄКПЛ

Перша справа №212/4209/2012 (в окремих документах – №212/4709/2012)

65. Суддею Кашпрук Г.М. та ВМС, а саме:

65.1. Залишення позову без розгляду – відмова в правосудді.

65.2. Нерозгляд до сьогодні позову в частині позовних вимог – відмова в правосудді.

65.3. Створення неправомірних фінансових перешкод в доступі до суду шляхом протиправних вимог сплати судового збору – порушення права на доступ до суду.

65.4. Нерозгляд та невирішення до сьогодні клопотання про звільнення від сплати судового збору – порушення права на справедливий суд.

65.5. Бездіяльність із забезпечення розгляду та вирішення до сьогодні заяви про відвід – порушення права на повноважний суд.

65.6. Повернення позовної заяви позивачам – відмова в правосудді.

66. Суддями Залімський І.Г., Матюхнюк Д.Б., Мельник-Томенко Ж.М. та ВААС (7ААС), а саме:

66.1. Неповідомлення позивачок про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.

66.2. Нерозгляд апеляції з 19.03.12 до сьогодні в частині порушень прав Щербатої Н.М. – відмова в правосудді та розумного строку судового розгляду.

66.3. Нерозгляд з 19.03.12 до сьогодні клопотання про звільнення від сплати судового збору – порушення права на справедливий суд.

66.4. Бездіяльність із забезпечення розгляду та вирішення з 27.04.12 до сьогодні заяви Щербатої Н.М. у власних інтересах про відвід судді Залімському І.Г. – порушення права на справедливий суд.

66.5. Вирішення заяви в інтересах Щербатої А.В. про відвід судді Залімському І.Г. за участі судді Залімського І.Г. – з порушенням принципу *nemo iudex in causa sua* – порушення права на справедливий суд.

66.6. Позапроцесуальна відмова в розгляді вимог про визнання порушень ЄКПЛ та Конвенції ООН про права дитини – порушення права на доступ до суду.

66.7. Відмова в задоволенні підставної апеляції в інтересах Щербатої А.В. – порушення права на доступ до суду.

67. Суддею Залімський І.Г. та ВААС (7ААС) – шляхом відмови в доступі до матеріалів справи – порушення права на доступ до суду.

68. Суддею Амелін С.Є. та ВАСУ (ВС) а саме:

68.1. Неповідомлення позивачок про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.

68.2. Протиправне створення фінансової перешкоди в доступі до суду шляхом відмови в задоволенні заяви про звільнення від сплати судового збору та вимоги його сплати – порушення права на доступ до суду.

68.3. Бездіяльність із забезпечення розгляду та вирішення з 29.06.12 до сьогодні заяви про відвід судді – порушення права на справедливий суд.

68.4. Повернення касації без розгляду – відмова в правосудді.

Друга справа №212/7915/2012 (№ змінений на 212/10573/2012)

69. Суддею Федчишен С.А. та ВМС, а саме:

69.1. Протиправне створення фінансової перешкоди в доступі до суду шляхом відмови в задоволенні заяви про звільнення від сплати судового збору та вимоги його сплати – порушення права на доступ до суду.

69.2. Неповідомлення про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.

- 69.3. Вирішення заяви про відвід самому собі – з порушенням принципу *nemo iudex in causa sua* – порушення права на справедливий суд.
- 69.4. Нерозгляд до сьогодні повторного клопотання про звільнення від сплати судового збору з наданою судовою практикою в аналогічних справах – порушення права на справедливий суд.
- 69.5. Повернення позову – відмова в правосудді.
- 69.6. Бездіяльність з оприлюднення в ЄДРСР ухвал у справі від 30.05.12, 01.06.12, 05.06.12 до сьогодні – з факти порушення права на інформаційний доступ до суду.
70. Суддями Смілянець Е.С., Гонтарук В.М. та Ватаманюк Р.В. та ВААС (7ААС) – нерозгляд вимог апеляцій від 07.06.12 та 11.06.12 до сьогодні в частині визнання порушень суддею Федчишином С.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.
71. Суддею Борисюк І.Е. та ВМС, а саме:
- 71.1. Неповідомлення про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.
- 71.2. Відкриття скороченого провадження у справі – порушення права на справедливий суд.
- 71.3. Залишення позову без розгляду – відмова в правосудді.
- 71.4. Бездіяльність з оприлюднення в ЄДРСР ухвали у справі від 30.07.12р. до сьогодні – порушення права на інформаційний доступ до суду.
72. Суддями Совгира Д.І., Курко О.П., Матохнюк Д.Б. та ВААС (7ААС), а саме:
- 72.1. Відмова в визнанні протиправним відкриття судом I інстанції скороченого провадження – порушення права на справедливий суд.
- 72.2. Нерозгляд з 13.08.12 до сьогодні апеляційної вимоги визнати порушення суддею Борисюк І.Е. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.
73. Суддею Пасічник С.С. та ВАСУ (ВС), а саме:
- 73.1. Відмова в розгляді касації про визнання протиправним відкриття судом I інстанції скороченого провадження та апеляційного погодження з таким рішенням – порушення права на справедливий суд.
- 73.2. Нерозгляд з 14.11.12 до сьогодні касаційної вимоги визнати порушення суддею Борисюк І.Е. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.
74. Суддею Романчук Р.В. та ВМС, а саме:
- 74.1. Безмотивна відмова в позові про визнання порушень ст.1 Протоколу 1 та ст.10 ЄКПЛ – порушення права на справедливий суд.
- 74.2. Безмотивна відмова в позові про зобов'язання відповідача надати помісячний розрахунок суми пенсії, яку я отримувала б без перерахунку, за період з дати перерахунку (переведення на інший вид пенсії) по день розгляду справи – порушення права на справедливий суд.
75. Суддею Боровицький О.А. та ВААС (7ААС), а саме:
- 75.1. Створення фінансових перешкод в доступі до суду шляхом відмови в клопотанні про звільнення від сплати судового збору та протиправних вимог сплати судового збору – порушення права на доступ до суду.
- 75.2. Нерозгляд з 08.07.13 до сьогодні апеляційної та позовної вимог про визнання порушень ЄКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.
- 75.3. Повернення апеляції без розгляду – відмова в правосудді.
- 75.4. Суддями Боровицький О.А., Сапальова Т.П., Полотнянко Ю.П. та ВААС (7ААС), а саме протиправне скасування постанови суду першої інстанції в частині задоволення позову про стягнення моральної шкоди та безмотивна відмова в підставному позові про стягнення моральної шкоди – порушення права на справедливий суд.
76. Суддею Голяшкін О.В. та ВАСУ, а саме:
- 76.1. Створення фінансових перешкод в доступі до суду шляхом відмови в клопотанні про звільнення від сплати судового збору та протиправних вимог сплати судового збору – порушення права на доступ до суду.
- 76.2. Повернення касації без розгляду – відмова в правосудді.
- 76.3. Нерозгляд з 5.11.13 до сьогодні касаційної вимоги визнати порушення суддею Боровицьким О.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.
- Третя справа №212/11100/2012
77. Суддею Сало Т.Б. та ВМС, а саме:
- 77.1. Неповідомлення про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.
- 77.2. Залишення позову без розгляду – відмова в правосудді.
78. Суддею Білоус О.В. та ВААС (7ААС) а саме:
- 78.1. Створення фінансових перешкод в доступі до суду шляхом відмови в клопотанні про звільнення від сплати судового збору – порушення права на доступ до суду.
- 78.2. Створення фінансових перешкод в доступі до суду шляхом протиправних вимог сплати судового збору – порушення права на доступ до суду.
79. Нерозгляд з 28.08.12 до сьогодні апеляційної та позовної вимог про визнання порушень ЄКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.
- 79.1. Повернення апеляції без розгляду – відмова в правосудді.
80. Суддею Амелін С.Є. та ВАСУ (ВС), а саме:
- 80.1. Нерозгляд з 14.11.12 до сьогодні клопотання про звільнення від сплати судового збору – порушення розумного строку судового розгляду.
- 80.2. Протиправна відмова в розгляді касації – відмова в правосудді.
- 80.3. Нерозгляд з 14.11.12 до сьогодні вимог про визнання порушення суддею Білоусом О.В. щодо мене права на доступ до суду, ч.1 ст.6 ЄКПЛ, та права не бути підданою жорстокому поводженню, ст.3 ЄКПЛ шляхом покладення на мене обов'язку зі сплати судового збору, в той час як за станом здоров'я, в

гіпсі, я ОЧЕВИДНО була позбавлена такої фізичної можливості – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.

Четверта справа №212/7917/2012 (№змінений на 212/10464/2012)

81. Суддею Король О.П. та ВМС, а саме:

81.1. Неповідомлення про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.

81.2. Нерозгляд з 28.05.12 до сьогодні клопотання по звільненню від сплати судового збору – порушення розумного строку судового розгляду.

81.3. Створення фінансових перешкод в доступі до суду шляхом протиправних вимог сплати судового збору – порушення права на доступ до суду.

81.4. Бездіяльність із забезпечення розгляду заяви по відвід з 05.06.12 до сьогодні – порушення права на справедливий суд.

82. Суддями Ватаманюк Р.В., Смілянець Е.С., Сторчак В.Ю. та ВААС (7ААС), а саме нерозгляд з 07.06.12 до сьогодні судової вимога про визнання порушення наших прав на доступ до суду та на безсторонній суд, гарантованих ст.6.1 ЕКПЛ, суддею Королем О.П. – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.

83. Суддею Борисюк І.Е. та ВМС, а саме:

83.1. Неповідомлення про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.

83.2. Залишення позову без розгляду – відмова в правосудді.

83.3. Відкриття скороченого провадження у справі – порушення права на справедливий суд.

83.4. Бездіяльність з оприлюднення в ЄДРСР ухвали у справі від 30.07.12 до сьогодні – порушення права на інформаційний доступ до суду.

83.5. Вирішення заяви про відвід та самовідвід самій собі – з порушенням принципу *nemo iudex in causa sua* – порушення права на справедливий суд.

84. Суддями Сторчак В. Ю., Полотнянко Ю.П., Смілянець Е.С. та ВААС (7ААС), а саме:

84.1. Безмотивна відмова в частині апеляційних вимог – порушення права на справедливий суд.

85. Нерозгляд з 16.08.12 до сьогодні судової вимоги про визнання порушень суддею Борисюк І.Е. щодо нас ст.10 та ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ, а також ч.1 ст.6 ЕКПЛ – порушення права на доступ до суду та розумного строку судового розгляду.

86. Суддею Кашпрук Г.М. та ВМС, а саме призначення розгляду справи в скороченому провадженні – порушення права на справедливий суд.

87. Суддею Матохнюк Д.Б. та ВААС (7ААС), а саме:

87.1. Неповідомлення про час та місце розгляду справи – порушення права на доступ до суду.

87.2. Відмова в розгляді та повернення апеляції – відмова в правосудді.

88. Суддями Стародуб О.П., Ємельянова В.І., Рецебуринський Ю.Й. та ВАСУ (ВС), а саме:

88.1. Протиправна відмова в задоволенні касаційних вимог – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

88.2. Розгляд касації з 07.02.13 до 04.03.15, тобто, протягом двох років та 25 днів – порушення розумного строку судового розгляду.

88.3. Протиправна відмова в розгляді касації – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

88.4. Розгляд касації з 21.03.13 до 04.03.15, тобто, протягом одного року 11 місяців та 11 днів – порушення розумного строку судового розгляду.

89. Суддею Жмудь О.О. та ВМС, а саме:

89.1. Призначення розгляду справи в скороченому провадженні – порушення права на справедливий суд.

89.2. Бездіяльність із забезпечення виконання 3х судових рішень від 09.06.15, 27.08.15 та 29.09.15 про витребування від відповідача доказів, включно неподання цих рішень до примусового виконання – порушення права на справедливий суд.

89.3. Створення фінансових перешкод в доступі до суду ухвалами від 25.01.16 та від 01.08.16 шляхом покладення витрат на проведення судово-економічної експертизи на мене – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

89.3.1. Ми вважаємо, що рішення суду від 25.01.16 та від 01.08.16 є помилковими і порушують наші права людини ось чому.

По-перше, я клопотала про експертизу лише тому, що протягом ЧОТИРЬОХ РОКІВ (на той час, зараз – ДЕВ'ЯТИ РОКІВ) не могла добитись від ПФУ розрахунку втраченої пенсії: вони безкарно не виконали двох рішень суду про витребування такого розрахунку, і суд не покарав їх за це ніяк, і не подав жодної з двох власних ухвал до примусового виконання, як я просила. Це означає, що прямим винуватцем призначення експертизи є ПФУ. А витрати суд поклав на жертву! Такий факт є прямим порушенням принципу справедливості суду.

По-друге, *iura novit curia* – суду було відомо, що витрати на експертизи не закладені урядом в корзину прожиткового мінімуму, відтак, не забезпечені державою юридично і не фінансуються нею. Це означає, що витрат на експертизи уряд не надає нікому в складі жодної пенсії чи іншої соціальної виплати, і їх не отримує жодний пенсіонер, і я теж.

По-третє, за матеріалами справи суд був обізнаний, що моя пенсія ледве сягала 40% прожиткового мінімуму на двох з дитиною, тобто 1/5 ПМ на людину, а розцінки на експертизу тоді починались від половини розміру моєї пенсії. Я не мала і не маю дотепер об'єктивної можливості сплатити за експертизу – при всьому бажанні.

89.4. Унеможливлення виконання судового рішення про проведення судово-економічної експертизи з 25.01.16 до сьогодні у формі бездіяльності з розгляду судом до сьогодні клопотання експертної установи – порушення права на справедливий суд та на виконання судового рішення.

90. Суддею Сторчак В.Ю. та ВААС (7ААС), а саме:

90.1. Бездіяльність із забезпечення розгляду заяви по відвід з 27.04.15 до сьогодні – порушення права на справедливий суд.

90.2. Розгляд справи неповноважним судом – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

90.3. Протиправна відмова в розгляді апеляції – порушення права на справедливий суд та відмова в правосудді.

91. Суддями Мороз Л.Л., Бучик А.Ю., Рибачук А.І. та ВАСУ (ВС), а саме:

91.1. Нерозгляд до сьогодні клопотання та незабезпечення судом надання нам публічної правової допомоги – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

91.2. Бездіяльність з розгляду заяви про нововиявлені обставини з 17.03.16 до 31.07.19, тобто, протягом трьох років чотирьох місяців та 14 днів – порушення розумного строку судового розгляду.

91.3. Нерозгляд до сьогодні заяви про нововиявлені обставини від 17.03.16, тобто, протягом 4 років 11 місяців і 21 дня; натомість, розгляд та включення в текст ухвали по нашій справі обставин та рішення якоїсь іншої справи замість нашої – порушення права на справедливий суд та розумного строку судового розгляду.

92. Суддею Медяна Ю.В. та ВС, а саме:

92.1. Незабезпечення нам судом публічної правової допомоги та відмова в її забезпеченні – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

92.1.1. Це порушення наявне в кожній з чотирьох судових справ в кожному судовому засіданні. Це ж стосується, зокрема, і судової справи 212/10464/2012, коли суддя Медяна Ю.В. допустила щонайменше 4 факти таких порушень: жодного разу не повідомила ВМЦБВПД про слухання справи, в якій призначена публічна правова допомога; коли вона відмовила в забезпеченні публічної правової допомоги з неправдивої причини начебто неподання заяви до ВМЦБВПД; а потім ще й відмовила в розгляді заяв про забезпечення правовою допомогою, мотивуючи відсутністю підпису, що вимагався ВІДОМЧИМ НАКАЗОМ (!), коли відмовила адвокату Кадочнікову А.О. в допуску до справи при наявності двох довіреностей від кожної позивачки, засвідчених за приписами ЄСПЛ. Мають місце порушення права інвалідів на справедливий суд в частині права на правову допомогу, ст.6.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ та зловживання правами суддею Медяною Ю.В., ст.17 ЄКПЛ.

92.2. Відмова 06.08.20 в розгляді наших клопотань про забезпечення судом надання нам з донькою публічної правової допомоги – порушення права на справедливий суд та на доступ до суду.

92.2.1. Ухвалою від 06.08.20 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90829456> суддя Медяна Ю.В. відмовила нам в розгляді наших клопотань про допуск до участі в справі нашого адвоката Кадочнікова А.О., та повернула їх без розгляду, мотивуючи так:

(i) «Відповідно до ч. 7, 8 та 9 ст. 44 КАС України документи (в тому числі процесуальні документи, письмові та електронні докази тощо) можуть подаватися до суду, а процесуальні дії вчинятися учасниками справи в електронній формі з використанням Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи, за винятком випадків, визначених цим Кодексом.

(ii) Якщо документи подаються учасниками справи до суду або надсилаються іншим учасникам справи в електронній формі, такі документи скріплюються кваліфікованим цифровим підписом учасника справи (його представника). Якщо документи подаються учасниками справи до суду або надсилаються іншим учасникам справи в паперовій формі, такі документи скріплюються власноручним підписом учасника справи (його представника).

(iii) На підставі наказу Державної судової адміністрації України від 01червня 2020року №247 «Про запровадження в дослідну експлуатацію підсистем "Електронний суд" та "Електронний кабінет"» із 1 червня 2020 року в дослідну експлуатацію підсистеми "Електронний суд" та "Електронний кабінет" (далі Підсистеми) у всіх місцевих та апеляційних судах України (крім Київського апеляційного суду) та Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду та учасникам процесу слід дотримуватись вимог, визначеними в Положенні про автоматизовану систему документообігу суду, затвердженому рішенням Ради суддів України від 26.11.2010 №30 (із змінами), у частині функціонування підсистем.

(iiii) Як вбачається з поданих позивачами заяв, вони не підписані з використанням кваліфікованого електронного підпису, не подані через систему «Електронний суд», а лише направлені на електронну пошту суду від імені заявників, що дає підстави вважати їх непідписаними.

(iiiii) Дослідивши наведені заяви, заслухавши думку представника відповідача, суд дійшов висновку про повернення наведених заяв без розгляду.

У х в а л и в:

Заяви позивачів Щербатої Наталі Михайлівни, Щербатої Анастасії Віталіївни повернути без розгляду».

92.3. Аналізуючи цей дивний документ, ми не погоджуємось з ним виходячи з таких аргументів:

Аргумент 1

Відповідно до ст.18.13 КАСУ, «13. Положення про Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему затверджується Вищою радою правосуддя за поданням Державної судової адміністрації України та після консультацій з Радою суддів України».

Станом на сьогодні вказане Положення ще не створене і не затвержене; існує лише проект Положення про Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему, оприлюднений Вищою радою правосуддя (ВРП) за посиланням <https://hcj.gov.ua/page/yesits>.

Це означає, що будь-які інші нормативні врегулювання питання, якщо вони існують, є «від балди», ultra vires, свавіллям, і не можуть застосовуватися ніким. Це означає, що наразі легальна ЄСІТС взагалі не існує, і ніхто не може вимагати від нас її застосування, тим більше, суд.

Аргумент 2

Відповідно до підпункту 15 абз.2 пункту 1 Розділу VII «Перехідні положення» КАС України, «Єдина судово інформаційно-телекомунікаційна система починає функціонувати через 90 днів з дня опублікування Державною судовою адміністрацією України у газеті "Голос України" та на веб-порталі судової влади оголошення про створення та забезпечення функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи».

Станом на час звернення з позовною заявою у цій справі ЄСІТС функціонувати не почала.

1 березня 2019 року, в газеті "Голос України" (№42 (7048) від 01.03.2019) опубліковано повідомлення про відкликання ДСА України оголошення, опублікованого в газеті "Голос України" (№229 (6984) від 01.12.2018) щодо створення та забезпечення функціонування Єдиної судової інформаційно-

телекомунікаційної системи. В повідомленні йдеться про те, що відповідно до рішення Вищої ради правосуддя від 28.02.2019 № 624/0/15-19 та враховуючи результати обговорення з судами, іншими органами та установами системи правосуддя питання необхідності відтермінування початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи (ЄСІТС), Державна судова адміністрація України відкликає оголошення опублікованого в газеті "Голос України" (№229 (6984) від 01.12.2018).

Водночас зазначається, що про початок функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи буде повідомлено додатково.

Таким чином, після публікації цього оголошення зміни, передбачені Законом України "Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів", пов'язані з початком функціонування ЄСІТС, не набувають чинності.

На сайті ВРП за посиланням <https://hcj.gov.ua/news/stvorenyya-ta-zapusk-yesits-perebuyaye-na-kontroli-vyshchoyi-rady-pravosuddya> розміщене інтерв'ю від 30.06.2020 «Створення та запуск ЄСІТС перебуває на контролі Вищої ради правосуддя», в якому заступник Голови Вищої ради правосуддя Олексій Маловацький розповідає про МАЙБУТНІ переваги від МАЙБУТНЬОГО запровадження ЄСІТС.

Це означає, що наразі не існує закону, який дозволяє функціонування ЄСІТС, і ніхто – включно суди – не вправі використовувати цю систему.

Аргумент 3

Наказ Державної судової адміністрації від 01.06.2020 №247 «Про запровадження в дослідну експлуатацію підсистем "Електронний суд" та "Електронний кабінет" запровадив дослідну експлуатацію ЄСІТС та її Підсистем в ряді судів. Це далеко не перший наказ – першим був наказ №367 від 23.03.17 про запровадження дослідної експлуатації, його змінив наказ №628 від 22.12.18 про тестування підсистеми, а тепер знову дослідна експлуатація за наказом №247 від 01.06.20. Чотири роки просто просираються народні гроші. І жоден з цих наказів не був офіційно оприлюднений, а відтак, не може застосовуватися.

Аргумент 4

Дослідну експлуатацію ЄСІТС та її Підсистем КАСУ не передбачає. Це означає, що дослідна експлуатація взагалі не може бути запроваджена, а її незастосування не тягне жодних юридичних наслідків.

Аргумент 5

Юридична дефініція «кваліфікований цифровий підпис», застосована в ухвалі від 06.08.20, не існує не тільки в тих нормативах, на які послалася суддя Медяна Ю.В. – її не існує і ніколи не існувало ні в праві, ні в природі; – хіба, може, в уяві судді Медяної Ю.В.

Натомість, термін «електронний цифровий підпис» є терміном закону України «Про електронний цифровий підпис», який втратив чинність 07.11.18.

Це означає, що жодні з термінів та процедур, визначених в КАСУ за законом України «Про електронний цифровий підпис», не є дійсними і не можуть застосовуватися ніким.

Аргумент 6

На даний час в Україні діє закон «Про електронні довірчі послуги», який визначив: ст.1.1: «12) електронний підпис – електронні дані, які додаються підписувачем до інших електронних даних або логічно з ними пов'язуються і використовуються ним як підпис; 13) електронні дані – будь-яка інформація в електронній формі».

Це означає, що форму і спосіб електронного =цифрового (це синоніми) підпису обирає виключно підписувач.

Аргумент 7

Слова «учасникам процесу слід дотримуватись вимог, визначеними в Положенні про автоматизовану систему документообігу суду, затвердженому рішенням Ради суддів України від 26.11.2010 №30 (із змінами), у частині функціонування підсистем» відсутні в наказі ДСА України від 01червня 2020 року №247, хоча це вказує суддя Медяна Ю.В. Схоже, суддя скомпонувала цитоване речення з різних джерел, посилаючись на наказ ДСА №247 як на джерело шматка тексту з іншого документу, тобто, сфальсифікувала факти.

Аргумент 8

Відомчий наказ ДСА від 01.06.2020 №247, як, власне, будь-який відомчий наказ, не може покладати жодних обов'язків ні на кого: ні на суд, ні на сторін – це не його компетенція, це професія закону, – і не тягне жодних юридичних наслідків. А привласнення функцій законодавця, всупереч ст.19.2 Конституції України, називається узурпацією влади і тягне кримінальну відповідальність.

Аргумент 9

Жоден із законів чи інших приписів права, що мають силу джерел права, не покладає на жодну приватну особу, включно мене та доньку, обов'язку скріплювати жодні документи кваліфікованим електронним підписом – такий тип підпису застосовується на договірних засадах.

Аргумент 10

Не існує жодного закону чи інших приписів права, що має силу джерел права, який надає хоча б комусь підстави вважати документ непідписаним лише тому, що він не містить кваліфікованого електронного підпису. Схоже, ця ідея народилась в хворобливій уяві судді Медяної Ю.В.

Аргумент 11

В Україні унормоване питання форми підпису як компоненту усіх видів електронних звернень; це унормування прямо забороняє будь-кому вимагати від авторів таких звернень скріплювати їх електронним цифровим підписом; натомість, підписувач наділений правом обирати будь-які електронні дані в якості власноручного електронного підпису (ст.5.7 закону України «Про звернення громадян», ст.1.12, 13 закону України «Про електронні довірчі послуги»).

Єдиний актуальний закон загальної дії «Про звернення громадян» дозволив з 2015 року подання електронних звернень з метою захисту прав без цифрового електронного підпису (на даний час – кваліфікованого електронного підпису):

ст.5.6: «Письмове звернення також може бути надіслане з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення)».

ст.5.7: «Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається».

Аргумент 12

Суддя Медяна Ю.В. без проблем ідентифікувала наше з донькою авторство заяв, вказавши про це в ухвалі. Але підпис на документі служить єдиної меті: ідентифікувати автора та відмежувати анонімні листи. Виникає питання: а яка ж тоді СПРАВЖНЯ причина повернення заяв? Насправді, стверджувана суддею відсутність підпису є лише зачіпкою для уможливлення незабезпечення нам судом публічної правової допомоги і, зрештою, за відсутності адвоката позбавлення нас повністю доступу до суду. Крім того, законом не передбачені повноваження суду повертати без розгляду клопотання у справі; вони мають бути розглянуті по суті, чого не було в цій ситуації.

Висновок

Наведені аргументи в сукупності доводять, що повернення заяв з причини відсутності на них ЕЦП є не просто порушенням закону, а зловживанням правами суддею Медяною Ю.В. з метою позбавити нас доступу до суду та судового захисту наших прав, ст.17 ЄКПЛ.

92.4. Неповідомлення сторін про час та місце судового розгляду – порушення права на доступ до суду.

92.4.1. Суд, щонайменше який має право розгляду питань фактів, має надати стороні по справі інформацію про час та місце розгляду її справи та надати їй можливість відстоювати свою позицію перед судом. Якщо цього не відбулося, має місце порушення. В цій справі таких порушень чимало. Це ж стосується, зокрема, і судової справи 212/10464/2012, коли повістки направлялись ПІСЛЯ судового розгляду, а потім ще й покладені в основу судового рішення як надіслані вчасно. В ухвалі від 22.10.20 суддя Медяна Ю.В. вказує про своєчасне вручення повісток позивачкам, завідомо знаючи, що це неправда. Цей факт є ще й зловживанням правами, ст.17 ЄКПЛ.

92.5. Залишення позову без розгляду – відмова в правосудді.

92.6. Бездіяльність з розгляду справи з 27.09.19 до 22.10.20, тобто, протягом одного року та 26 днів – порушення розумного строку судового розгляду.

92.6.1. Справа за пенсію перебуває в судах вже майже 9 років, що саме по собі порушує розумний строк її розгляду. Крім того, було чимало тривалих періодів, коли або нічого в справі не відбувалося, або відбувалося формально без жодної користі для спору. Це ж стосується, зокрема, і справи 212/10464/2012. В ній кілька періодів просто нічого не відбувалося, а останніх півтора року суддя Медяна Ю.В. формально засідання призначала, але не вчинила жодної корисної для розгляду справи дії. Тому мають місце порушення права інвалідів на справедливий суд в частині розумного строку розгляду справи, ст.6.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

92.7. Ненадання доступу до матеріалів справи – порушення права на доступ до суду.

92.7.1. Кожен має право на ознайомлення з матеріалами справи, щоб надати свої контраргументи, які мають бути вислухані та враховані судом. Кілька разів це право порушене і в цій справі. Це ж стосується, зокрема, і судової справи 212/10464/2012, коли ВСМ протягом п'яти років відмовляє в доступі позивачкам до матеріалів справи, а ВТУДСА ігнорує всі скарги. Суддя Медяна Ю.В. так само проігнорувала кілька прямих звернень до неї і не забезпечила процесуальної справедливості у справі, коли не тільки не надала позивачкам доступу до матеріалів справи, а ще й мотивувала рішення про закриття їм доступу до суду документами, невідомими позивачкам, і не надала їм можливості подати свої контраргументи. Тут наявне зловживання правами суддею Медяною Ю.В., ст.17 ЄКПЛ.

93. Голови ВСМ Михайленко А.В. та Гайду Г.В., керівники апарату суду тодішня Гудемчук Н.Й. та теперішній Цибко О.В., а саме ненадання доступу до матеріалів справи – порушення права на доступ до суду.

Жорстоке поведіння

94. Порушення права не бути підданим жорстокому поведінню, ст.3, в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

94.1. Суддя Медяна Ю.В. постійно вимагала особистої явки позивачок-інвалідів в судові засідання. І це всупереч стану здоров'я, доглядом за престарілою лежачою матір'ю, коронавірусом, врешті-решт. Уряд приймає рішення і кричить на кожному кроці, щоб вразливі категорії залишались вдома, а суддя вимагає їх явки в суд! Що, вона не знає рішень уряду? І «в упор» не помічає повідомлень в кожному листі про неможливість явки. І адвоката не допускає. І заяви про правову допомогу або футболить, або повертає без розгляду. І їй плювати на стару безпорадну важко хвору людину-інваліда, майже сліпу і глуху, неходячу, яку вона вимагає покинути напризволяще і йти до суду. Таке поведіння не лише порушує право на справедливий суд – воно є психологічним і юридичним катуванням, жорстоким поведінням як щодо престарілого інваліда, так і нас, членів її родини, від яких вона жорстоко вимагає покинути ради суду таку людину. Має місце жорстоке поведіння, ст.3, в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

Усі чотири вказані судові справи в сукупності

95. Оскільки суд припустився стількох порушень права на справедливий суд, він також є відповідальним за ті ж порушення ПФУ, які ми оскаржили до суду – ст.1 Протоколу 1, ст.4.1 ст.8.2 та 10, ст.17 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ. Відповідальними за ці порушення є усі і кожен із суддів, задіяних в справах і вказаних вище, а також усі суди, в яких перебували справи.

Порушення, допущені ВМЦБВПД:

96. Порушення права на справедливий суд в частині права на правову допомогу, ст.6.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ.

96.1. Ненадання публічної правової допомоги особі, якій це право належить по закону, порушує право на справедливий суд. Протягом 5,5 років ВМЦБВПД імітував надання мені публічної правової допомоги, але не надав. Жодного процесуального документа не складено – а це основна потрібна допомога. І пропонують самим складати. Лише нещодавно адвокат Кадочников А.О., дякую йому, вперше склав апеляцію, і грамотну. З 2016 року просила скласти позов в новій за 3 роки (зараз вже майже 5) редакції, апеляцію на ухвалу про експертизу – немає. Врешті решт, навіть довіреності відмовили

засвідчити. Мають місце порушення права інвалідів на справедливий суд в частині права на правову допомогу, ст.6.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ та зловживання правами ВМЦБВПД, ст.17 ЄКПЛ.

III. Вимоги

A. Вимоги про встановлення порушень ЄКПЛ

За практикою ЄСПЛ, заявник(ця) не подає суду окремих вимог про встановлення порушень ЄКПЛ – достатньо викласти стверджувані порушення, за наслідком розгляду яких суд встановлює ті чи інші порушення чи відмовляє в них.

Враховуючи, що в Україні такої практики немає, я прошу суд встановити УСІ стверджувані порушення ЄКПЛ щодо мене та моєї доньки Щербатої А.В. як осіб з інвалідністю 2 групи, вказані в цій заяві.

97. Прошу суд встановити порушення моїх та моєї доньки Щербатої А.В. прав людини:

97.1. КМУ та ВРУ –

- ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) обмеженням розміру пенсії законом України «Про пенсійне забезпечення», 2) обмеженням розміру пенсії законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», 3) встановленням антиконституційних умов та формули розрахунку пенсії законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», 4) подвійним оподаткуванням відкладеної зарплати у формі пенсійних внесків шляхом фінансування ними витрат ПФУ, 5) фейкових БПМ, що є меншими від ФПМ, в законах про державний бюджет на 2005-2021 роки;

- ст.8 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – ухваленням та нескасуванням до сьогодні неякісного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»;

- ст.ст.4, 14 ЄКПЛ – створенням та довготривалим нескасуванням неякісного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», який встановив рабство пенсійного народу України

; - ст.ст.6.1, 14 ЄКПЛ – 1) ухваленням та нескасуванням до сьогодні неякісного закону про розгляд відводу судом, якому заявлений відвід; 2) ухваленням та нескасуванням до сьогодні неякісного закону про можливість залишення позову без розгляду; 3) ухваленням та нескасуванням до сьогодні неякісного закону про запровадження ЄСІТС та обов'язковості ЕЦП; 4) ухваленням та нескасуванням до сьогодні неякісного закону про можливість судового розгляду без повідомлення сторін.

97.2. КМУ – ст.6.1 ЄКПЛ, бездіяльністю із забезпечення кожному юридичного та фінансового доступу до електронного суду у формі ЄСІТС – ні в регулюванні прожиткового мінімуму, ні в законах про бюджет, ні деінде.

97.3. ПФУ в особі правління ПФУ – ст.ст. 1 Протоколу 1, 14 ЄКПЛ, ухваленням *ultra vires* та нескасуванням до сьогодні неякісного «закону» – постанови від 25.11.05 №22-1.

97.4. ДСА – ст.ст.6.1, 14, 17 ЄКПЛ – 1) ухваленням *ultra vires* та нескасуванням останнього до сьогодні неякісних «законів» – наказів №367 від 23.03.17, №628 від 22.12.18, №429 від 26.04.19, №247 від 01.06.20; 2) забезпеченням повноцінного функціонування підсистем ЄСІТС під легендою тестувань та досліджень.

97.5. ВОПФУ (відповідач) –

- ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.ст.14 та 17 ЄКПЛ – 1) таємним позбавленням мене пенсії по інвалідності в розмірі за віком, призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення», з 01.01.2004 до сьогодні; 2) відмовою Ленінського ПФУ, рішенням від 03.06.09 року, в призначенні мені пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198; 3) ненаданням інформаційного доступу до права власності – 8 фактів, викладених вище; 4) незабезпеченням пенсії в розмірах не менше ФПМ та 2хФПМ, сімейної складової на дитину в розмірі ФПМ, а за час інвалідності – 2хФПМ, доплати до пенсії на догляд як самотньому інваліду в розмірі ФПМ; 5) відмовою в призначенні пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198;

- ст.6.1 в сукупності зі ст.14 та 17 ЄКПЛ – 1) порушенням права на доступ до суду в частині отримання інформації, необхідної для судового захисту прав; 2) невиконання двох судових рішень протягом понад 5 років; 3) завідомо протиправне подання апеляції без можливості сплати судового збору для затягування справи – порушення розумного строку судового розгляду;

- ст.8.2 та 10 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – порушення права на приватне життя та на свободу висловлювань в частині отримання інформації;

- ст.4.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – утриманням мене та моєї доньки, разом з усіма простими пенсіонерами, в рабстві.

97.6. Судами та суддями:

97.6.1. перша справа №212/4209/2012 (в окремих документах – №212/4709/2012):

- суддею Кашпрук Г.М. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) залишення позову без розгляду; 2) нерозглядом до сьогодні позову в частині позовних вимог 3) створенням неправосірних фінансових перешкод в доступі до суду шляхом протиправних вимог сплати судового збору; 4) нерозглядом та невіршенням до сьогодні клопотання про звільнення від сплати судового збору; 5) бездіяльністю із забезпечення розгляду та вирішення до сьогодні заяви про відвід; 6) поверненням позовної заяви;

- суддями Заліський І.Г., Матюхнюк Д.Б., Мельник-Томенко Ж.М. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) неповідомленням позивачок про час та місце розгляду справи; 2) нерозглядом апеляції з 19.03.12 до сьогодні в частині порушень прав Щербатої Н.М.; 3) нерозглядом з 19.03.12 до сьогодні клопотання про звільнення від сплати судового збору; 4) бездіяльністю із забезпечення розгляду та вирішення з 27.04.12 до сьогодні заяви Щербатої Н.М. у власних інтересах про відвід судді Заліському І.Г.; 5) вирішенням заяви в інтересах Щербатої А.В. про відвід судді Заліському І.Г. за участі судді Заліського І.Г.; 6) позапроцесуальною відмовою в розгляді вимог про визнання порушень ЄКПЛ та Конвенції ООН про права дитини; 7) відмовою в задоволенні підставної апеляції в інтересах Щербатої А.В.;

- суддею Заліський І.Г. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – відмовою в доступі до

матеріалів справи;

- суддею Амелін С.Є. та ВАСУ (ВС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) неповідомленням позивачок про час та місце розгляду справи; 2) створенням фінансової перешкоди в доступі до суду шляхом відмови в задоволенні заяви про звільнення від сплати судового збору та вимоги його сплати; 3) бездіяльністю із забезпечення розгляду та вирішення з 29.06.12 до сьогодні заяви про відвід судді; 4) поверненням касації без розгляду.

97.6.2. друга справа №212/7915/2012 (№ змінений на 212/10573/2012):

- суддею Федчишен С.А. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) створенням фінансової перешкоди в доступі до суду шляхом відмови в задоволенні заяви про звільнення від сплати судового збору та вимоги його сплати; 2) неповідомленням про час та місце розгляду справи; 3) вирішенням заяви про відвід самому собі – з порушенням принципу *ne mo iudex in causa sua*; 4) нерозглядом до сьогодні повторного клопотання про звільнення від сплати судового збору з наданою судовою практикою в аналогічних справах; 5) повернення позову; 6) бездіяльністю з оприлюднення в ЄДРСР ухвал у справі від 30.05.12, 01.06.12, 05.06.12 до сьогодні – 3 факти;

- суддями Смілянець Е.С., Гонтарук В.М. та Ватаманюк Р.В. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) нерозгляд вимог апеляцій від 07.06.12 та 11.06.12 до сьогодні в частині визнання порушень суддею Федчишеним С.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЕКПЛ;

- суддею Борисюк І.Е. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) неповідомленням про час та місце розгляду справи; 2) відкриттям скороченого провадження у справі; 3) залишенням позову без розгляду; 4) бездіяльністю з оприлюднення в ЄДРСР ухвали у справі від 30.07.12р. до сьогодні;

- суддями Совгира Д.І., Курко О.П., Матохнюк Д.Б. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) відмовою в визнанні протиправним відкриття судом І інстанції скороченого провадження; 2) нерозглядом з 13.08.12 до сьогодні апеляційної вимоги визнати порушення суддею Борисюк І.Е. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЕКПЛ;

- суддею Пасічник С.С. та ВАСУ (ВС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) відмовою в розгляді касації про визнання протиправним відкриття судом І інстанції скороченого провадження та апеляційного погодження з таким рішенням; 2) нерозглядом з 14.11.12 до сьогодні касаційної вимоги визнати порушення суддею Борисюк І.Е. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЕКПЛ;

- суддею Романчук Р.В. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) безмотивною відмовою в позові про визнання порушень ст.1 Протоколу 1 та ст.10 ЕКПЛ; 2) безмотивною відмовою в позові про зобов'язання відповідача надати помісячний розрахунок суми пенсії, яку я отримувала б без перерахунку, за період з дати перерахунку (переведення на інший вид пенсії) по день розгляду справи;

- суддею Боровицький О.А. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) створення фінансових перешкод в доступі до суду шляхом відмови в клопотанні про звільнення від сплати судового збору та протиправних вимог сплати судового збору; 2) нерозглядом з 08.07.13 до сьогодні апеляційної та позовної вимог про визнання порушень ЕКПЛ; 3) поверненням апеляції без розгляду;

- суддями Боровицький О.А., Сапальова Т.П., Полотнянко Ю.П. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) протиправним скасуванням постанови суду першої інстанції в частині задоволення позову про стягнення моральної шкоди та безмотивною відмовою в підставному позові про стягнення моральної шкоди;

- суддею Голяшкін О.В. та ВАСУ (ВС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) створенням фінансових перешкод в доступі до суду шляхом відмови в клопотанні про звільнення від сплати судового збору та протиправних вимог сплати судового збору; 2) поверненням касації без розгляду; 3) нерозглядом з 5.11.13 до сьогодні касаційної вимоги визнати порушення суддею Боровицьким О.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЕКПЛ.

97.6.3. третя справа №212/11100/2012:

суддею Сало Т.Б. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) неповідомленням про час та місце розгляду справи; 2) залишенням позову без розгляду;

- суддею Білоус О.В. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) створенням фінансових перешкод в доступі до суду шляхом відмови в клопотанні про звільнення від сплати судового збору; 2) створенням фінансових перешкод в доступі до суду шляхом протиправних вимог сплати судового збору; 3) нерозглядом з 28.08.12 до сьогодні апеляційної та позовної вимог про визнання порушень ЕКПЛ; 4) поверненням апеляції без розгляду;

- суддею Амелін С.Є. та ВАСУ (ВС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) нерозглядом з 14.11.12 до сьогодні клопотання по звільнення від сплати судового збору; 2) протиправною відмовою в розгляді касації; 3) нерозглядом з 14.11.12 до сьогодні вимог про визнання порушення суддею Білоусом О.В. щодо мене права на доступ до суду, ч.1 ст.6 ЕКПЛ, та права не бути підданою жорстокому поводженню, ст.3 ЕКПЛ шляхом покладення на мене обов'язку зі сплати судового збору, в той час як за станом здоров'я, в гірші, я ОЧЕВИДНО була позбавлена такої фізичної можливості.

97.6.4. четверта справа №212/7917/2012 (№ змінений на 212/10464/2012)

- суддею Король О.П. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) неповідомленням про час та місце розгляду справи; 2) нерозглядом з 28.05.12 до сьогодні клопотання по звільнення від сплати судового збору; 3) створенням фінансових перешкод в доступі до суду шляхом протиправних вимог сплати судового збору; 4) бездіяльністю із забезпечення розгляду заяви про відвід з 05.06.12 до сьогодні;

- суддями Ватаманюк Р.В., Смілянець Е.С., Сторчак В.Ю. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) нерозглядом з 07.06.12 до сьогодні судової вимоги про визнання порушення наших прав на доступ до суду та на безсторонній суд, гарантованих ст.6.1 ЕКПЛ, суддею Королем О.П.

- суддею Борисюк І.Е. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЕКПЛ – 1) неповідомленням про час та місце розгляду справи; 2) залишенням позову без розгляду; 3) відкриттям скороченого провадження у справі; 4) бездіяльністю з оприлюднення в ЄДРСР ухвали у справі від 30.07.12 до сьогодні; 5) вирішенням заяви про відвід та самовідвід самій собі – з порушенням принципу *ne mo iudex in causa sua*;

- суддями Сторчак В. Ю., Полотнянко Ю.П., Смілянець Е.С. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі

ст.14 ЄКПЛ – 1) безмотивною відмовою в частині апеляційних вимог; 2)нерозглядом з 16.08.12 до сьогодні судової вимоги про визнання порушень суддею Борисюк І.Е. щодо нас ст.10 та ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, а також ч.1 ст.6 ЄКПЛ;

- суддею Кашпрук Г.М. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) призначенням розгляду справи в скороченому провадженні;

- суддею Матохнюк Д.Б. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) неповідомленням про час та місце розгляду; 2) відмовою в розгляді та повернення апеляції;

- суддями Стародуб О.П., Ємельянова В.І., Рецебурицький Ю.Й. та ВАСУ (ВС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) протиправною відмовою в задоволенні касаційних вимог 2) бездіяльністю з розгляду касації з 07.02.13 до 04.03.15, тобто, протягом двох років та 25 днів; 3) протиправною відмовою в розгляді касації; 4) бездіяльністю з розгляду касації з 21.03.13 до 04.03.15, тобто, протягом одного року 11 місяців та 11 днів;

- суддею Жмудь О.О. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) призначенням розгляду справи в скороченому провадженні; 2) бездіяльністю із забезпечення виконання 3х судових рішень від 09.06.15, 27.08.15 та 29.09.15 про витребування від відповідача доказів, включно неподання цих рішень до примусового виконання; 3) створенням фінансових перешкод в доступі до суду ухвалами від 25.01.16 та від 01.08.16 шляхом покладення витрат на проведення судово-економічної експертизи на мене;

- суддею Сторчак В.Ю. та ВААС (7ААС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) бездіяльністю із забезпечення розгляду заяви по відвід з 27.04.15 до сьогодні; 2) розглядом справи неповноважним судом; 3) протиправна відмова в розгляді апеляції;

- суддями Мороз Л.Л., Бучик А.Ю., Рибачук А.І. та ВАСУ (ВС) – ст.6.1. в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ – 1) нерозглядом до сьогодні клопотання та незабезпечення судом надання нам публічної правової допомоги; 2) бездіяльністю з розгляду заяви про нововиявлені обставини з 17.03.16 до 31.07.19, тобто, протягом трьох років чотирьох місяців та 14 днів; 3) нерозглядом до сьогодні заяви про нововиявлені обставини від 17.03.16, тобто, протягом 4 років 11 місяців і 21 дня; натомість, розглядом та включенням в текст ухвали по нашій справі обставин та рішення якоїсь іншої справи замість нашої;

- суддею Медяна Ю.В. та ВМС – ст.6.1. в сукупності зі ст.14, 17 ЄКПЛ – 1) незабезпеченням нам судом публічної правової допомоги та відмова в її забезпеченні; 2) відмова 06.08.20 в розгляді наших клопотань про забезпечення судом надання нам з донькою публічної правової допомоги; 3) неповідомлення сторін про час та місце судового розгляду; 4) залишення позову без розгляду; 5) бездіяльність з розгляду справи з 27.09.19 до 22.10.20, тобто, протягом одного року та 26 днів; 6) ненадання доступу до матеріалів справи;

- суддею Медяна Ю.В. та ВМС – ст.3, в сукупності зі ст.14, 17 ЄКПЛ – психологічним і юридичним катуванням, жорстоким поведінням з позивачками та їх престарілою матір'ю і бабусею Шербатою Г.С., лежачим інвалідом 1А групи протягом 21 року – шляхом постійного ігнорування повідомлень про неможливість явки через інвалідність, хвороби, небезпеку коронавірусу та потребою догляду лежачого інваліда, де-факто, вимогою покинути престарілу напризволяще, та брехливою констатацією неявок позивачок до суду без поважних причин;

- головами ВМС Михайленко А.В. та Гайду Г.В., керівниками апарату суду Гудемчук Н.Й. та Цибко О.В. – ст.6.1. в сукупності зі ст.14, 17 ЄКПЛ – зловживання правами шляхом довготривалого ненадання доступу до матеріалів справи.

97.6.5. В усіх чотирьох справах – ті ж порушення ПФУ, які ми оскаржили до суду – ст.1 Протоколу 1, ст.4.1 ст.8.2 та 10, в сукупності зі ст.ст.14 17 ЄКПЛ. Відповідальними за ці порушення є усі і кожен із суддів, задіяних в справах і вказаних вище, а також усі суди, в яких перебували справи.

97.7. ВМЦБВПД – ст.6.1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ в частині права на публічну правову допомогу.

98. Прошу суд визнати протиправними усі рішення, дії та бездіяльність, стверджені як вчинені проти мене та доньки порушення прав людини.

Б. Вимоги про застосування судом заходів загального характеру

Заходи загального характеру – це заходи, передбачені рішенням суду, спрямовані на усунення можливості аналогічного порушення щодо інших осіб (виправлення порушеного права).

Заходами загального характеру є заходи, спрямовані на усунення зазначеної в рішенні системної проблеми та її першопричини, зокрема:

внесення змін до чинного законодавства та практики його застосування;

внесення змін до адміністративної практики;

забезпечення юридичної експертизи законопроектів;

забезпечення професійної підготовки з питань вивчення Конвенції та практики суду прокурорів, адвокатів, працівників правоохоронних органів, працівників імміграційних служб, інших категорій працівників, професійна діяльність яких пов'язана із правозастосуванням, а також з триманням людей в умовах позбавлення свободи;

інші заходи, які визначаються з метою забезпечення усунення недоліків системного характеру, припинення спричинених цими недоліками порушень Конвенції та забезпечення максимального відшкодування наслідків цих порушень.

Прошу суд застосувати заходи загального характеру у цій справі, а саме:

99. Зобов'язати КМУ та ВРУ в місячний термін:

99.1. усунути із закону України «Про пенсійне забезпечення» припис про обмеження розміру виплати пенсій;

99.2. усунути із закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» припис про обмеження розміру виплати пенсій;

99.3. скасувати чи припинити дію в інший спосіб закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»;

99.4. ліквідувати унормування фінансування ПФУ за рахунок коштів Пенсійного фонду та забезпечити це фінансування за рахунок коштів державного бюджету;

- 99.5. внести зміни до закону України «Про державний бюджет України на 2021 рік» у формі заміни вказаного в законі прожиткового мінімуму на фактичний, обрахований МСП;
- 99.6. усунути з КАСУ усі приписи стосовно 1) розгляду відводу (самовідводу) судом, якому заявлений відвід; 2) можливості залишення позову без розгляду; 3) запровадження ЄСІТС та обов'язковості ЕЦП; 4) можливості судового розгляду без повідомлення сторін.
100. Зобов'язати КМУ в місячний термін забезпечити кожному юридичний та фінансовий доступ до електронного суду шляхом унормування джерел фінансування витрат особи на електронний суд для придбання та підтримку комп'ютера, мобільного телефона, послуг інтернету та мобільного зв'язку.
101. Скасувати як протиправну постанову правління ПФУ від 25.11.05 №22-1.
102. Скасувати як протиправний наказ ДСА №247 від 01.06.20.
103. Зобов'язати ДСА негайно припинити застосування як неконвенційного наказу ДСА №247 від 01.06.20.
104. Зобов'язати ПФУ, ВОПФУ припинити застосування як неконвенційного закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та відновити повноаспектне застосування закону України «Про пенсійне забезпечення».
- V. Про застосування судом заходів індивідуального характеру (*restitutio in integrum*)
Заходами індивідуального характеру є заходи, які вживаються державою з метою припинення встановленого судом порушення та відновлення правового становища заявника настільки, наскільки це можливо, до того ж стану, в якому воно перебувало до порушення Конвенції (*restitutio in integrum*).
Прошу суд застосувати заходи індивідуального характеру у цій справі, а саме:
105. У справі №212/4209/2012 (в окремих документах – №212/4709/2012)
- 105.1. Розглянути та задовольнити моє клопотання від 19.03.12 у власних інтересах про звільнення від сплати судового збору в частині порушень прав Щербатої Н.М.
- 105.2. Розглянути та задовольнити мою заяву від 27.04.12 у власних інтересах про відвід судді Залімському І.Г. в частині порушень прав Щербатої Н.М.
- 105.3. Розглянути та задовольнити мою апеляцію від 19.03.12 у власних інтересах в частині порушень прав Щербатої Н.М.
106. У справі №212/7915/2012 (№ змінений на 212/10573/2012)
- 106.1. Розглянути та задовольнити мої апеляції від 07.06.12 та 11.06.12 в частині визнання порушень суддею Федчишеним С.А. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ.
- 106.2. Розглянути та задовольнити мою апеляцію від 13.08.12 в частині визнання порушень суддею Борисюк І.Е. мого права на доступ до суду, гарантованого ст.6.1 ЄКПЛ.
- 106.3. Розглянути та задовольнити мою апеляцію від 08.07.13 в частині апеляційної та позовної вимог про визнання порушень ЄКПЛ.
107. У справі №212/11100/2012
- 107.1. Розглянути та задовольнити нашу апеляцію від 28.08.12 в частині апеляційної та позовної вимог про визнання порушень ЄКПЛ.
108. У справі №212/7917/2012 (№ змінений на 212/10464/2012)
- 108.1. Розглянути та задовольнити мою апеляцію від 07.06.12 в частині визнання порушення наших прав на доступ до суду та на безсторонній суд, гарантованих ст.6.1 ЄКПЛ, суддею Королем О.П.
- 108.2. Розглянути та задовольнити мою апеляцію від 16.08.12 в частині визнання порушень суддею Борисюк І.Е. щодо нас ст.10 та ст.1 Протоколу 1 в сукупності зі ст.14 ЄКПЛ, а також ч.1 ст.6 ЄКПЛ.
- 108.3. Розглянути та задовольнити мою заяву про відвід, включно судді Сторчаку В.Ю., в апеляції від 27.04.15 та задовольнити її.
- 108.4. Змінити ухвалу від 25.01.16 шляхом вилучення з неї припису про покладення витрат з проведення експертизи на позивачку Щербату Н.М. та включення натомість припису про покладення витрат з проведення експертизи на відповідача.
- 108.5. Скасувати як протиправну ухвалу від 01.08.16 про виправлення описки.
- 108.6. Скасувати як протиправну ухвалу від 02.12.19 про відмову в забезпеченні мені судом публічної правової допомоги.
- 108.7. Скасувати як протиправну ухвалу від 06.08.20 про відмову в розгляді наших донькою клопотань як поданих без ЕЦП.
- 108.8. Скасувати як протиправну ухвалу від 22.10.20 про залишення позову без розгляду.
- 108.9. Розглянути по суті усі наші позовні вимоги та вимоги в порядку ЄКПЛ та задовольнити їх в повному обсязі.
- 108.10. Скасувати як протиправне рішення відповідача про проведення мені з 01.01.2004 року перерахунку пенсії по інвалідності в розмірі за віком в сумі 783,02 грн., призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення», на пенсію по інвалідності в сумі 140,85 грн., призначену таємно за законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».
- 108.11. Зобов'язати відповідача поновити мені нарахування та виплату пенсії по інвалідності в розмірі за віком за законом України «Про пенсійне забезпечення» в розмірі 4,81 мінімальних зарплат, але не менше 15,66 мінімальних пенсій за віком, не менше двох фактичних прожиткових мінімумів – без обмеження строком.
- 108.12. Зобов'язати відповідача виплачувати мені сімейну складову пенсії на доньку Щербату А.В., інваліда з дитинства 2 групи, що є студенткою 3 курсу університету стаціонарної форми навчання і знаходиться на моєму утриманні, в розмірі двох фактичних прожиткових мінімумів, але не менше фактичного прожиткового мінімуму, з дати настання такого мого права: з травня 2004 року в розмірі фактичного прожиткового мінімуму; з червня 2014 року (настання інвалідності дитини) – в розмірі двох фактичних прожиткових мінімумів.
- 108.13. Зобов'язати відповідача виплачувати мені доплату до пенсії на мій як одинокого інваліда 2 групи пенсійного віку догляд в розмірі одного фактичного прожиткового мінімуму з дати настання такого мого права – 3 вересня 2016 року без обмеження строком.
- 108.14. Зобов'язати відповідача призначити та виплачувати мені пенсію за віком з дати настання такого мого права – 3 вересня 2016 року без обмеження строком.

108.15. Скасувати як протиправне рішення відповідача (Ленінського ПФУ) від 03.06.09 року про відмову в призначенні мені пенсії по інвалідності в розмірі за віком, надбавки на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198.

108.16. Зобов'язати відповідача призначити та виплачувати мені пенсію по інвалідності в розмірі за віком, надбавку на неповнолітню дитину та підвищення до пенсії за постановою КМУ від 11.03.2009 року №198 з дати мого звернення в 2009 році протягом часу існування права.

108.17. Зобов'язати відповідача надати мені в 10-денний строк розрахунок моєї втраченої внаслідок перерахунку пенсії, призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення» в сумі 783,02 грн., за період з 01.01.2004 року по дату вручення мені цього розрахунку.

Г. Про стягнення майнової шкоди

109. Відповідач, в порушення приписів права, до сьогодні не надав мені фахового розрахунку моєї втраченої внаслідок перерахунку пенсії, призначеної за законом України «Про пенсійне забезпечення» в сумі 783,02 грн., за період з 01.01.2004 року до сьогодні. З цієї причини я позбавлена можливості заявити вимоги про відшкодування майнової шкоди за усіма порушеннями моїх прав. Цей факт унеможливає, з вини відповідача, надання мною точних розрахунків розмірів майнової шкоди. З цієї причини ця частина вимог заявляється частково за наявними даними чи за аналогією закону та права, або ж за альтернативними розрахунками.

110. Мені відома позиція судів України, за якою посадовці не несуть персональної майнової відповідальності перед особами, чиї права людини вони порушили: відповідає народ України в особі Держказначейства бюджетними коштами.

110.1. Однак, Конституція України встановила, що «Кожен зобов'язаний... відшкодувати завдані ним збитки». Така позиція відповідає і міжнародному праву України, за яким сплата бюджетом завданої владою шкоди є СУБСИДІАРНИМ інструментом, і застосовується як підстраховка, додатковий спосіб безумовного поновлення порушених прав жертви.

110.2. Саме тому я вважаю наведену вище судову практику хибною, але не тільки. Увільнення порушника від прямої відповідальності перед жертвою – навіть з потенційним регресним відшкодуванням – є наданням корупційної переваги порушнику за соціальною ознакою причетності до владних коридорів, що на даний час є найбільшим загальноновизнаним злом в Україні.

111. Право на відшкодування з урахуванням практики Європейського суду з прав людини повинно носити ефективний характер, і має на меті не тільки покриття шкоди завданої потерпілій стороні, а також є засобом попередження з боку відповідача вчинення порушень прав, отже має бути відчутним не тільки для позивача але й для відповідача, що спонукало б відповідача вживати заходів щодо зміни практики нехтування положеннями законодавства, і зокрема, сприяло б зменшенню кількості і обсягів скарг і позовних заяв які надходять на адресу національних судів та ЄСПЛ з України.

111.1. У справі «East/West Alliance Limited» проти України, Заява №19336/04, від 23.01.2014, ОСТАТОЧНЕ 02/06/2014, http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_994 ЄКПЛ вказує:

«248. ...Суд повторює, що у справах про позбавлення майна державою відмінність між «законним» і «незаконним» позбавленням майна є надзвичайно суттєвою для оцінки вимог про відшкодування матеріальної шкоди (див. рішення щодо справедливої сатисфакції від 20 травня 2010 року у справі «Україна-Тюмень» проти України» (Ukraine-Tyumen v. Ukraine), заява №22603/02, п.22 з подальшими посиланнями).

249. Характер і межі справедливої сатисфакції, яку надає Суд за статтею 41 Конвенції, прямо залежать від характеру порушення (див. рішення від 20 вересня 2011 року у справі «Shesti Mai Engineering OOD» та інші проти Болгарії» (Shesti Mai Engineering OOD and Others v. Bulgaria), заява №17854/04, п.101 з подальшими посиланнями). Крім того, практика Суду вимагає існування чіткого причинно-наслідкового зв'язку між відшкодуванням, що вимагається заявником, та порушенням Конвенції (див., серед інших, рішення від 24 червня 2003 року у справі «Стретч проти Сполученого Королівства» (Stretch v. the United Kingdom), заява №44277/98, п.47). Таким чином, для присудження відшкодування матеріальної шкоди заявник повинен продемонструвати існування причинно-наслідкового зв'язку між порушенням та будь-якою стверджуваною фінансовою втратою (див., наприклад, рішення щодо справедливої сатисфакції від 21 січня 2010 року у справі «Druzstevni zalozna Pria» та інші проти Чеської Республіки» (Druzstevni zalozna Pria and Others v. the Czech Republic), заява №72034/01, п.9).

250. Іноді точний підрахунок сум, необхідних для повного відшкодування матеріальних втрат, яких зазнав заявник, може бути неможливим у зв'язку із невизначеним по своїй природі характером шкоди, що витікає з порушення (див. рішення щодо справедливої сатисфакції у справі «Сміт та Грейді проти Сполученого Королівства» (Smith and Grady v. the United Kingdom), заяви №№33985/96 та 33986/96, п.18, ECHR 2000-IX). Можуть існувати інші перешкоди. Наприклад, неможливо точно підрахувати вартість майна, яке більше не існує (див. рішення щодо справедливої сатисфакції від 15 листопада 2011 року у справі «Ованнісіян та Широян проти Вірменії» (Hovhannisyan and Shiroyan v. Armenia), заява №5065/06, п.13).

251. Суду також відомо про труднощі при підрахунку втраченої вигоди за обставин, коли такі прибутки можуть коливатися внаслідок різноманітних непередбачуваних чинників (див. рішення щодо справедливої сатисфакції від 24 лютого 2009 року у справі «Dacia S. R. L.» проти Молдови» (Dacia S. R. L. v. Moldova), заява №3052/04, п.47). Це особливо стосується випадків господарської діяльності підприємства, в яких припускаються ризики та певний ступінь невизначеності щодо використання та прибутковості майна, про яке йдеться (див. рішення щодо справедливої сатисфакції від 20 січня 2011 року у справі «Basarba OOD» проти Болгарії» (Basarba OOD v. Bulgaria), заява №77660/01, п.26).

252. Що стосується матеріального відшкодування моральної шкоди, Суд може присудити її комерційним підприємствам, виносячи рішення на засадах справедливості, оскільки її точний підрахунок є неможливим. Зазнана такими компаніями моральна шкода може включати аспекти, які більшою або меншою мірою є «об'єктивними» або «суб'єктивними». Аспекти, які можна враховувати, включають репутацію підприємства, невизначеність при прийнятті рішень, проблеми в керуванні підприємством (для якого не існує точного методу підрахунку наслідків) та, насамкінець, хоча й меншою мірою, тривогу та

незручності, завдані керівництву (див. рішення у справі «Comingersoll S. A.» проти Португалії» (Comingersoll S. A. v. Portugal) [ВП], заява №35382/97, п.35, ECHR 2000-IV).

253. Якщо один або більше з аспектів шкоди не можуть бути точно визначені, Суд може вирішити здійснити загальну оцінку на засадах справедливості (див., в якості нещодавнього прикладу, рішення щодо справедливої сатисфакції від 25 липня 2013 року у справі «Агрокомплекс проти України» (Agrokompleks v. Ukraine), заява №23465/03, пп.80 і 93)».

112. Прошу суд стягнути на мою користь з відповідача майнову шкоду, завдану протиправним відібранням у мене заробленої пенсії та іншими викладеними тут порушеннями моїх та доньки прав, обраховану альтернативним шляхом з використанням коефіцієнтів збільшення державних стандартів та інших економічних показників, в сумах:

112.1. Актуалізованої на даний час вартості недоплаченої пенсії за період з 21.03.02 по дату ухвалення судом рішення, з урахуванням недоплати від обмеження виплати пенсії зма мінімальними пенсіями за віком, що станом на березень 2021 року складає 7 224 049,30 грн., або 219 082,53 євро, а саме:

112.1.1. Від вартості пенсії в розмірі 4,81 актуальних мінімальних зарплат – 6 316 808,32 грн.

112.1.2. (Або від вартості пенсії в розмірі 15,66 актуальних мінімальних пенсій за віком – 6 051 339,26 грн.)

112.1.3. Або від вартості пенсії в розмірі 5,56 (коефіцієнт зменшення пенсії при перерахунку) актуальної пенсії – 5 799 049,58 грн.)

112.1.4. Не менше від вартості пенсії в розмірі актуального ФПМ – 778 874,73 грн.; від вартості пенсії в розмірі актуального 2хФПМ – 1 859 980,50 грн.)

112.2. Сімейної складової пенсії на дитину в розмірі актуального ФПМ – 372 110,52 грн.; сімейної складової пенсії на дитину в розмірі актуального ФПМ + 2хФПМ (за час інвалідності) – 647 971,53 грн.

112.3. Доплати на догляд мені як одиночному інваліду в розмірі актуального ФПМ – 259 269,45 грн.

(Примітка: розмір майнової шкоди не є остаточним, оскільки в розрахунках за 2 останні місяці застосований не актуальний, а останній оприлюднений ФПМ, в цій заяві – за січень 2021 року)

113. Прошу суд стягнути на мою користь з ВМЦБВПД, Пікановської Л.В., Смішної Н.В. субсидіарно майнову шкоду, завдану ними ненаданням мені належної і потрібної публічної правової допомоги в справі за період з 17.07.15 по даний час в загальній сумі 64 695 грн., або 1 961,99 євро. Розрахунок додається.

113.1. Ця шкода обрахована за приписами нормативного врегулювання, яке застосовується для оплати праці публічних правових адвокатів за нормативними тарифами.

На сайті координаційного центру з надання безоплатної правової допомоги за посиланням <https://www.legalaid.gov.ua/publikatsiyi/calc-act-forms/> на допомогу адвокатам розміщений калькулятор для розрахунку розміру винагороди-оплати послуг за надання БВПД на підставі актуального нормативного врегулювання. Ці тарифи обраховані вказаним калькулятором.

Д. Про стягнення немайнової (моральної) шкоди

114. У справі «Nedayborshch v.Russia (Недайборщ проти Російської Федерації)» №42255/04 від 01.07.2010 (<http://echr.ketse.com/doc/42255.04-en-20100701/view/>) Суд вказав на таке:

«35. The applicant claimed 30,000 euros (EUR) in respect of nonpecuniary damage.

36. The Government submitted that the applicant had failed to submit any documents in support of his claim.

37. The Court reiterates its constant position that an applicant cannot be required to furnish any proof of non-pecuniary damage he or she has sustained (see, among many others, Antipenkov v.Russia, no. 33470/03, §82, 15 October 2009; Pshenichnyy v.Russia, no. 30422/03, §35, 14 February 2008; Garabayev v.Russia, no. 38411/02, §113, ECHR 2007-VII (extracts); and Gridin v.Russia, no. 4171/04, §20, 1 June 2006). It considers, however, the applicant's claim excessive. Making its assessment on an equitable basis, it awards the applicant EUR 9,000 under this head, plus any tax that may be chargeable».

«35. Заявитель требовал сумму в размере 30 000 евро в качестве компенсации морального вреда.

36. Власти Российской Федерации утверждали, что заявитель не представил никаких документов в подтверждение своего требования.

37. Европейский Суд вновь отмечает свою неизменную позицию в отношении того, что заявитель не обязан представлять какие-либо доказательства наличия понесенного им морального вреда (см., среди множества иных источников, Постановление Европейского Суда от 15 октября 2009г. по делу «Антипенков против Российской Федерации») (Antipenkov v.Russia), п.82, жалоба №33470/03; Постановление Европейского Суда от 14 февраля 2008 г. по делу «Пшеничный против Российской Федерации» (Pshenichnyy v.Russia), п.35, жалоба №30422/03; Постановление Европейского Суда по делу «Гарабаев против Российской Федерации» (Garabayev v.Russia), п.113, жалоба №38411/02, ЕСПЧ 2007-VII (извлечения); а также Постановление Европейского Суда от 1 июня 2006г. по делу «Гридин против Российской Федерации» (Gridin v.Russia), п.20, жалоба №4171/04). Тем не менее. Европейский Суд считает требование заявителя чрезмерным. Вынося свою оценку на справедливой основе, Европейский Суд присуждает заявителю сумму в размере 9 000 евро по данному пункту, плюс любой налог, который может быть начислен на эту сумму».

У цивільному праві України застосовується система генерального делікту, відповідно до якої всяке заподіяння шкоди передбачається протиправним і тягне обов'язок причинителя відшкодувати цю шкоду, якщо тільки він не доведе свою правомочність на його заподіяння. Тобто обов'язок доказування відсутності моральної шкоди покладений на відповідача.

Згідно ч.4 ст.23 ЦК України моральна шкода відшкодується незалежно від майнової шкоди, яка підлягає відшкодуванню, та не пов'язана з розміром цього відшкодування.

115. У справі CRISTINA VOICENCO c. MOLDOVA Кристина Бойченко против Молдовы, №25688/09, 27 сентября 2011г., §43 <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-106344>, ЕКПЛ вказав, що сума компенсації, стягнута на користь жертви порушення національним судом, не повинна бути меншою, ніж присуджує Європейський

суд в подібних справах.

116. Прошу суд стягнути на мою користь та окремо на користь доньки Щербатої А.В. немайнову (моральну шкоду) за усі оскаржені тут вчинені протягом 19 років, з них 9 років судочинства, порушення наших прав людини, а саме:

116.1. з КМУ та ВРУ – по 5 000 євро з кожного;

116.2. з ПФУ – по 1 000 євро;

116.3. з ДСА – по 1 000 євро;

116.4. з ВОПФУ – по 20 000 євро;

116.5. з кожного стверджуваного судді-порушника (складу суду – солідарно), судового чиновника та суду – по 1 000 євро; з судді Медяної Ю.В. – 2 000 євро;

116.6. з ВМЦБВПД – по 1 000 євро.

117. Якщо суд вважатиме правомірним покласти відшкодування шкоди на Державне казначейство України, Міністерство юстиції України чи інший державний орган, прошу покласти таке відшкодування солідарно на цей орган та кожного стверджуваного порушника.

118. Якщо суд правомірно визнає якісь вимоги надмірними, прошу стягнути їх в сумі, визначеній за аналогічною практикою ЄСПЛ на засадах справедливості.

119. При стягненні будь-яких сум на мою та доньки користь прошу суд зобов'язати боржників:

119.1. сплатити усі присуджені кошти в гривні по курсу НБУ на день сплати з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнутий із зазначених сум, а також вартості доставки коштів отримувачу чи банківських витрат на зарахування цих коштів;

119.2. сплатити усі присуджені кошти протягом трьох місяців з моменту набуття рішенням чинності, а при прострочці – додатково простий відсоток (simple interest) за кожен день прострочки від простроченої суми у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

IV. Інші питання

120. Я не вважаю, що (частково) пропустила строк для подання будь-якої з вказаних в цій заяві вимог. Моя позиція базується на наступному:

120.1. Пенсійні вимоги є вимогами про захист права власності. Відповідно до ст.268 ЦК України, «1. Позовна давність не поширюється: 4) на вимогу власника або іншої особи про визнання незаконним правового акта органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, яким порушено його право власності або інше речове право; 5) на вимогу страховальника (застрахованої особи) до страховика про здійснення страхової виплати (страхового відшкодування)». {Пункт 4 частини першої статті 268 виключено на підставі Закону №4176-VI від 20.12.2011 «Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення порядку здійснення судочинства}}. Таким «вдосконаленням» судочинства людині значно звужене право на суд. А тому, виходячи зі ст.22 Конституції України, Закон №4176-VI не повинен застосовуватися, а скасований припис права – навпаки, є чинним, і має застосовуватися. Також, пенсійні стосунки є страховими, де отримувачі виступають застрахованими особами, а ПФУ – страховиком. Це означає, що я не пропустила жодного строку за моїми пенсійними вимогами.

120.2. Відповідно до ст.111 закону України «Про пенсійне забезпечення», «Суми пенсії, не одержані своєчасно з вини органу, що призначає або виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким строком».

120.3. Строк для оскарження результатів судового розгляду, за приписами ЄКПЛ та практикою ЄСПЛ, складає три місяці.

121. Однак, якщо суд правомірно визнає протилежне, прошу суд не застосовувати як пропущений строк для подання моїх вимог, виходячи з таких аргументів:

121.1. Українське національне право виписане таким чином, що при застосуванні пропуску строку на подання правової вимоги жертвою порушення порушник повністю звільняється від відповідальності за свої порушення. Справедливо було б, якби порушник в будь-якому разі ніс повну відповідальність, навіть якщо жертва втрачає – але в Україні такого нема. Тому сам факт застосування строку подання правової вимоги як пропущеного – хай і за законом – надає неправомірну корупційну перевагу порушнику у вигляді звільнення від відповідальності. Втрачає жертва і суспільство, а виграє порушник. Таке аж ніяк не служить інтересам українського суспільства і порушує права людини.

121.2. Наявність в законодавстві певного строку на подання правової вимоги є обмеженням права на суд. В принципі кожна держава може встановлювати певні обмеження цього права, але в таких межах, щоб вони не позбавляли особу права на власне суд. Застосування в Україні строку подання правової вимоги як пропущеного повністю позбавляє особу подальшої можливості захисту свого права, а тому є несумісним з правом на суд як таким і не може застосовуватися в судочинстві.

121.3. Будь-яке обмеження права, включно і права на суд, має відповідати обов'язковим критеріям, а саме: 1) бути передбаченим в законі; 2) мати легітимну мету; 3) бути пропорційним легітимній меті; 4) застосовуватись в інтересах суспільства; 5) не бути надмірним тягарем для особи. В Україні зазвичай наявний лише перший пункт з обов'язкових: прописування в законі обмеження на суд у вигляді строку подання правової вимоги. Усі інші обов'язкові для обмежень умови в Україні не прописуються і не практикуються. Вже це робить протиправним застосування строку на подання правової вимоги як пропущеного.

121.4. Я є важкохворою людиною, у якої ще й лежача мати на руках. Разом з тим, я не отримувала жодної правової допомоги в цій справі. Перебуваючи 20 років на пенсії і не маючи актуальних знань, я мусила коштом власного здоров'я і відпочинку, ночами спеціально вивчати дотичні правові питання та складати усі мої звернення до суду. Надто дорогою ціною мені дається цей суд – навіть при найуспішнішому результаті. В таких обставинах застосування до мене строку на подання правової вимоги як пропущеного є непропорційним тягарем, а тому протиправне.

121.5. Як тільки я отримала ухвалу від 22.10.20 про залишення позову в справі №212/10464/2012 без розгляду, я зразу ж звернулася до адвоката Кадочнікова А.О. з проханням скласти апеляцію. Він склав

апеляцію і прислав її 15.11.20. З'ясувалося, що в обрахуванні строку допущена помилка, і за національним правом строк вже був пропущеним. За приписами ЄСПЛ, людина не повинна страждати, якщо помилку в її справі допустив державний орган, включно і державний адвокат. У зв'язку з наведеним прошу суд визнати пропуск строку за національним правом пропущеним не з моєї вини, а тому з поважних причин.

V. Клопотання

122. Прошу суд забезпечити надання нам з донькою публічної правової допомоги і для цього допустити до участі в справі нашого адвоката Кадочнікова А.О. на підставі двох довіреностей кожної з нас, поданих в справу на стадії її розгляду судом I інстанції.

122.1. Прошу суд повідомити адвоката Кадочнікова А.О. та ВМЦБВПД про час та місце розгляду справи.

123. Прошу суд витребувати від відповідача помісячний розрахунок суми пенсії, яку я отримувала б виходячи з призначеного за законом України «Про пенсійне забезпечення» розміру пенсії (783,02 грн./міс.) без його перерахунку за законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», за період з 01.01.2004 року по день надання розрахунку, з посиланням на застосовані для розрахунку нормативно-правові акти.

123.1. Прошу суд надати мені поданий відповідачем на вимогу суду помісячний розрахунок втраченої мною пенсії для уможливлення розрахунку та подання суду точної майнової шкоди.

124. Прошу суд забезпечити організацію та проведення судово-економічної експертизи в справі, призначеній ще 25.01.16.

125. Прошу суд витребувати від ВМС справи №212/10464/2012 (№212/7917/2012), №212/4209/2012 (в окремих документах – №212/4709/2012), №212/10573/2012 (№212/7915/2012), №212/11100/2012 для повноцінного розгляду цього звернення.

126. Прошу суд надати мені належно засвідчені електронні (цифрові) та паперові копії факсимільні копії (фотокопії оригіналів) матеріалів справи №212/10464/2012 за період з 2016 по 2021 роки.

127. Прошу суд встановити судовий контроль за виконанням ухваленого судом рішення та зобов'язати кожного боржника подати суду звіт про виконання судового рішення протягом одного місяця з дати набуття ним чинності.

128. Прошу суд направити матеріали на підтвердження встановлених судом стверджуваних тут фактів, включно про вчинення широкомасштабних міжнародних злочинів утримання українського пенсійного народу в рабстві, геноциду, винищення до уповноважених правоохоронних органів для перевірки їх на предмет наявності ознак кримінальних правопорушень та притягнення винних до встановленої законом кримінальної відповідальності.

VI. Додатки

1. Ухвала від 22.10.20 з конвертом.
2. Дві повістки з конвертами.
3. Лист ПФУ про виплату соціальної пенсії від 18.04.19 №12088/02-12.
4. Інтерв'ю від 30.06.2020 заступника Голови ВРП Олексія Малавацького.
5. Лист адвоката Кадочнікова А.О.
6. Розрахунок недоплати пенсії.
7. Розрахунок майнової шкоди від недоплати пенсії.
8. Розрахунок майнової шкоди від ненадання правової допомоги.
9. Цей лист в pdf-форматі.

Усі інші релевантні документи подані суду раніше і мають бути в справі. При відсутності якихось документів чи потребі додаткових усі наявні докази будуть надані суду на першу ж вимогу.

11.03.21.

Підпис: Н.М. Щербата Наталя Михайлівна Щербата

Підпис:
Н.М. Щербата

З повагою,

Щербата Наталя Михайлівна

Будь ласка, використовуйте цю електронну адресу для всіх відповідей на цей запит.
foi+request-83434-7007d8ab@dostup.pravda.com.ua

Якщо public@gp.gov.ua - неправильна адреса для розпорядника Генеральна Прокуратура України, повідомте нас використовуючи форму:
https://dostup.pravda.com.ua/change_request/new?body=gru

Увага! Це повідомлення та будь-яка відповідь на нього будуть опубліковані на сайті Доступу до Правди